

ЕЛИЗАБЕТ БАРНС ЛЕДЕНАТА ПРИНЦЕСА

Превод от английски: Елика Рафи, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Довечера, Ани, трябва да бъдеш по-прекрасна от всякога. Довечера трябва да бъдеш като видение, обгърнато от усещане за изящество и красота. — Джоел изричаше думите с обичайния за него патос, но в гласа му Ан долови нервност, която мъжът явно искаше да прикрие. — Всичко да бъде безупречно — косата ти, роклята... — Замълча и впи изпитателен поглед в нея. — По дяволите! Трябва да реша какво да облечеш.

Скочи от купчината възглавници, струпани върху пода и с широки крачки се отправи към спалнята ѝ — малко помещение, използвано за склад, преди Ани да се пренесе при Джоел.

— Довечера? Какво толкова зависи от тази вечер? — последва го Ан.

— Всичко — отвърна той, без да откъсва замислен поглед от купчината старинни дрехи, които беше избрал за нея от малките антиквариати на Гринич Вилидж и Сохо. — Коя да бъде? — Оглеждаше критично всяка рокля. — Не зная дали трябва да бъде ексцентричен, или напротив, да избира нещо по-дискретно? Кое би се понаправило повече на един богат бизнесмен? Как трябва да изглежда моята Ани?

„Моята Ани“ — повтори си Ан наум. Измина повече от година, но тези две думи все още я вълнуваха, изпълваха цялото ѝ същество с неопишуема топлина. Преди Джоел да се появи в живота ѝ, тя нямаше близък човек. Никой не се грижеше за нея, освен родителите ѝ, разбира се, но само докато тя навърши шест години. После, отдадени на вълнението, с което откриваха нови светове за себе си, и те я бяха забравили. Изоставиха я и тя израсна сама, отхвърлена и пренебрегвана. През всички тези години никой не се интересуваше от нея, докато Джоел не влезе в живота ѝ или по-скоро, докато не я допусна в собствения си живот, поправи се тя, донякъде изненадана от странния начин, по който формулираше мислите си.

Джоел прояви загриженост от самото начало. Беше прозрял несигурността ѝ и ѝ даваше топлина и сила. Съвсем неочаквано, само за седмица, беше поел живота ѝ в свои ръце, беше я настанил на своя таван, бе ѝ вдъхнал увереност.

— В теб има нещо повече от онова, което човек вижда в първия момент — тържествено бе заявил той. — В това объркано дете се крие сила. Ти можеш да се превърнеш в красива жена. Аз ще те превърна в красива жена. Ще ми се довериш ли, скъпа Ани?

Беше му се доверила. Вярваше му винаги и за всичко. Беше оставила съдбата си в ръцете му и сега чувстваше, че едва ли е възможно някога да му се издължи. Но поне ще опитам, обеща си тя.

— Да, това ще бъде. Булчинската рокля от края на двайсетте години. — Джоел внимателно оглеждаше дрехата. — Бог ми е свидетел, пазех я за случай точно като този. Само не знам дали не е прекалено екстравагантна. — Поднесе роклята, окачена на закачалката към нея и наклони глава, за да прецени ефекта. — Невероятно екстравагантна — отсече накрая и върху чувствителното му интелигентно лице се появи лукава усмивка. — Но точно това искам довечера. Не е нужно човек да търси излишна дискретност в присъствието на богат бизнесмен. Без сам да разбере, той ще бъде изцяло покорен от теб. Роклята е изключително подходяща.

— Хайде, Джоел, обясни ми! — Ан се усмихваше притеснено, въпреки че вече беше привикнала към неовладяните му изблици на ентузиазъм, който преди толкова я озадачаваше. — Какъв богат бизнесмен?

— Този, когото съм поканил довечера — разсеяно отвърна той. Хвърли роклята на леглото и впери поглед в косата на Ан. — Нещо невинно, непорочно, чисто... — размишляваше той на глас. Повдигна дългата ѝ светлокафява коса и я събра в кок на тила. — Бяла дантела, или може би цветя от коприна...

— Джоел? — Ан отново се опита да привлече вниманието му, но и този път без особен успех.

— Да, прибрана назад и цветя от коприна... Какво казваш, Ани? — Най-сетне той срещна погледа на младата жена и пусна косата ѝ.

— Обясни ми, моля те, за този богат бизнесмен.

— Най-богатият. — Върху лицето му отново се появи лукава усмивка. — Най-богатият и представителен бизнесмен, който би

искала да спечелиш за мен. Бог чу молитвите ни, скъпа Ани. Теа най-после е придумала своя митичен братовчед да дойде довечера.

— Кой? Николас Теър? Сигурен ли си, че той наистина съществува и че това не е някоя от измислиците на Теа?

— О, Теа е наистина ненадмината в измислиците, но братовчедът ѝ наистина съществува. Ник Теър е безбожно богат, а освен това е и известен колекционер. Време е да финансира най-новата и елегантна галерия в Сохо.

— И довечера ще бъде тук? — Ан изведнъж се зарази от ентусиазма му. — Сигурен ли си?

— Абсолютно. Обещал е на Теа. Виждаш ли, наследил е семейните имоти, а това е тежък удар за Теа. Също и за мен, защото тя осигуряваше всичко, от което се нуждаех. Винаги, без проблеми. Но от време на време приятелчето Ник се поддава на чувството за вина пред Теа и тогава решава да направи нещо мило за нея.

— И идването му довечера ще бъде поредното мило нещо за Теа?

— Не, финансирането на моята галерия ще бъде поредното мило нещо за Теа — поправи я Джоел с присъщата за гения егоцентричност, която си приписваше. — Но ще го направи, ако и ти изиграеш своята роля. Като начало, трябва да го накараш да се самозабрави както никога досега. А ти можеш да направиш това, скъпа Ани. — Той вдигна ръката ѝ към устните си. — Убеден съм, че можеш. Аз направих чудо и те преобразих. Така че сега Ник Теър няма да устои на чара ти. Защото, Бог ми е свидетел, Ани, аз не мога. — Той се усмихна и леко докосна с устни челото ѝ.

Ан почувства присъствието на Николас Теър, преди още да е чула гласа му. Само преди минути беше вдигнала поглед от платното, което разглеждаше, и видя, че той върви към нея. Безпогрешно беше преценила колко време ще е нужно на мъж с външност и маниери като неговите, за да си пробие път през всичките тези хора, и сега знаеше, че е вече зад гърба ѝ. Тази игра можем да я играем и двамата, мислеше си тя, докато стоеше неподвижно пред картината.

Имаше особена интуиция за хората — едно по-различно усещане, което беше добила през годините на болка, когато никой не я желаше и никой не я обичаше. По онова време изглеждаше странно

— лошо облечено и объркано момиче, съвсем само на този свят, което с отчаяна ревност се опитваше да прозре какво мислят другите за него. Сега, благодарение на Джоел, всичко това беше минало. Тя ценеше самоувереността, която той й вдъхна, и беше готова да направи всичко за него.

Вече знаеше, че няма да е толкова лесно да привлече вниманието на богатия бизнесмен към себе си. Джоел и Теа бяха уверени, че той бързо ще се съгласи да финансира галерията, но Ан не споделяше мнението им. Нямахте да е лесно да убеди Николас Теър. В мига, в който го съзря, разбра, че той е твърде сдържан и трудно променя решенията си. Умее да защитава интересите си и няма навика да изневерява на себе си.

Сред тълпата от натруфени с безвкусни ярки тоалети мъже и жени, той единствен беше облечен в черно и бяло. Носеше безупречния си вечерен костюм с онази арогантност, която минава за добро възпитание. Ан допускаше, че е от собствениците на скъпи мезонети в Ийст Сайд, склонен да се забавлява в покрайнините на Сохо, без обаче да се смесва с редовните посетители на локалите там. Не, той в никакъв случай не беше лесната плячка, за която Теа и Джоел го мислеха.

Дори от разстоянието, което ги делеше, тя долови хладния блясък на сивите му очи. Той беше прекалено проникателен и скептичен, за да бъде лесно впечатлен. Когато Джоел й каза, че трябва да очарова Николас Теър, задачата не й се стори трудна. Все пак тя точно това правеше — очароваше, тази роля беше вече нейна същност. Джоел бе превъзходен учител, а тя — прилежна ученичка. Но чарът й не би въздействал върху този мъж. За да постигне онова, което Джоел искаше от нея, трябваше да опита нещо различно.

— Вие наистина не можете да останете незабелязана — рече най-сетне мъжът. — Само скъпо украшение ли сте, или можете да правите и нещо полезно?

— И двете, надявам се. — Задържа още миг поглед към платното, преди да се извърне. — А вие, господин Теър, кое предпочитате? — Беше решила да бъде по-различна. Този път щеше да бъде съвсем искрена.

— Умението да вършите нещо полезно. — Върху устните му се появи усмивка, която не оставяше място за съмнение, че той отгатва

мислите на младата жена не по-зле, отколкото тя неговите. — Наблюдавах ви, докато развеждахте двама евентуални купувачи. Мога ли да се надявам, че ще направите същото и за мен?

— Щом желаете. — Тя се отдръпна от картината. — Джоел представя малка част от младите художници, които работят днес в Ню Йорк. — Думите бяха изречени безстрастно, така сякаш произнасяше добре заучен урок. — Никой не беше чувал имената им допреди шест месеца, а днес от тях се интересуват сериозни колекционери.

— Да, знам това — спря той пред една картина. — Ако не се лъжа, това е Дебасио, нали? Мой приятел има негово платно — някакви разпилени къщи. Мисля, че това тук е по-добро.

— Така е. — Ан се изненада, че Николас Теър показва вкус на познавач. — Пол бързо напредва и привлича все повече почитатели. Новите му платна са все по-добри. Това е последната му творба.

След всяка картина, пред която спираха, интересът на Ан към Николас Теър се засилваше. Беше интелигентен. И много по-различен от първото впечатление, което остави у нея. Излъчваше сила и самоувереност. Разбира се, кройката на елегантния костюм му придаваше изисканост, но не можеше да скрие широките му рамене и силни мускули. Беше привлекателен, но чертите му бяха прекалено груби, за да бъдат наистина красиви. После, когато той се усмихна на една нейна забележка, изражението му изведнъж се преобрази. Усмивката стопяваше остротата на чертите му и тогава той не изглеждаше така недостъпен. Дори създаваше около себе си непринудена атмосфера.

Беше по-млад, отколкото очакваше — едва прехвърлил трийсетте — а в маниерите и външността му имаше нещо, което я навеждаше на мисълта, че той не е точно от онези „богати бизнесмени от висшето общество“, които Джоел имаше предвид. Косата му беше прекалено остра, за да бъде фризирана в някоя от онези лишени от въображение прически, които сега бяха толкова предпочитани, маниерите му бяха непринудено изискани, стоеше или се разхождаше с разсеян вид и пъхнати в джобовете ръце. Особен е, реши тя, но едва ли би вложил пари в картинна галерия. Освен ако сега не намереше начин да го заинтригува, да провокира екстравагантността, която беше доловила у него. Той е неспокоен, неудовлетворен, мислеше си Ан, и може би нещо ново и съвсем неочаквано би привлякло интереса му.

— Коя бихте ми предложили? — попита, след като бяха разгледали изложените от Джоел картини. — След едно такова любезно и наистина компетентно представяне, едва ли бих могъл да си тръгна, без да купя нещо.

— Никоя — отвърна Ан, въпреки че думите му я зарадваха, тъй като улесняваха задачата ѝ, — освен ако, разбира се, настоявате да притежавате някоя от тях.

— Никоя? Нито една? — В студените му сиви очи проблесна любопитство и интерес. — Така ли продавате картини?

— Но аз не искам да ви продам картина. — Ан замълча за миг, преди да направи решителната стъпка. — Искам да ви продам цяла галерия.

— Боя се, че това е прекалено амбициозно — снисходително се усмихна той, но не си тръгна. — От време на време купувам по някоя картина, но не съм в бизнеса.

— И пак няма да бъдете. Ще притежавате галерията само на хартия. Ще заплатите определена сума за нея.

— Така ли? — Най-после го беше озадачила, при това, без да го отблъсне. Вместо това, дори почувства нетърпение в жеста, с който я поведе към един по-безлюден ъгъл на таванското помещение. — И кое ви кара да мислите, че ще приема подобно предложение? Нали не смятате, че съм неудовлетворен филантроп или щедър покровител на изкуствата?

— Не, разбира се. Вие следвате само собствените си желания, а и Теа каза...

— О, да — усмихна се хладно мъжът. — Теа отново се опитва да похарчи парите ми, нали?

— Предполагам, макар че това е първият път, когато забелязвам подобно желание у нея. Тя изглежда мисли, че се чувствате виновен, защото всички пари на семейството...

— Господи! — Ан със задоволство забеляза, че той е отново изненадан. — Това беше преди четирийсет години и нещата изобщо не стоят така... Не, боя се, че Теа греши. Не изпитвам ни най-малка вина заради тези пари.

— Не мисля, че трябва. — Ан седна на канапето в ъгъла. — Странно е как хората, които нямат пари, са убедени, че онези, които ги имат, трябва да се чувстват виновни.

— Никога не съм мислил за това. — За момент я изглежда изпитателно, после седна до нея. — От личен опит ли говорите?

— Не. Никога не съм познавала наистина богати хора, а и аз нямам пари. Ако не беше Джоел, навярно щях да гладувам или трябваше да работя.

— Живеете заедно, нали? — присви очи мъжът.

— Би могло и така да се каже.

— Но вие не сте платена жена — настоя той. — Знам нещо за вас. Е, не повече, отколкото вие за мен. Според Теа, вие сте жива реклама за бизнеса на Джоел Колъмбо.

— Така започна всичко. Човек би казал, че той ме е създал. И го прави отново всеки път, когато излизаме или откриваме изложба тук. Моята работа е да привличам внимание. И да печеля купувачи.

— Вие не само ги привличате. Вие сте твърде компетентна и се справяте отлично с работата. Сигурен съм, че Джоел извлича добри дивиденди от парите, които е вложил във вас. Разбира се — продължи той и очите му отново се присвиха, — вашата цена в момента е нищожна в сравнение с това, което би била, ако ме убедите да финансирам галерията. Тогава бъдещето ви ще бъде осигурено.

— Бъдещето ми вече е осигурено. — В гласа ѝ нямаше и сянка от съмнение. — С Джоел сме партньори и затова искам да се погрижа за неговото бъдеще.

— Разбирам. — Той се усмихна, но очите му останаха хладни и пресметливи. — С Джоел сте партньори, но взаимоотношенията ви са достатъчно отворени и гъвкави, за да позволят да купя твоите сексуални услуги.

— Не дотам отворени и гъвкави — уточни тя, въпреки че предположението му не я изненада. Даваше си сметка за убеждението на хората, че тя върши и други, не дотам почтени, услуги за Джоел. В неговия свят на един необвързващ сексуален контакт се гледаше като на вид плащане в брой. Повечето хора бяха убедени, че Джоел използва тялото ѝ — за себе си и като награда за онези, които купуват картините му. Но това не беше в стила на Джоел — още една причина, заради която Ан го обичаше. От самото начало той ѝ беше показал, че няма намерение да се възползва от нея, поне не и в това отношение, нито пък би допуснал друг да го стори. Без тази уговорка Ан дори не би се съгласила да говорят за преместването ѝ при него, но все още си

спомняше облекчението, с което посрещна случилото се тогава. Той разчисти склада, намери използвано легло и бюро за нея, монтира брава на вратата и ѝ подаде ключа. „Това е за теб, Ани — каза ѝ той. — Ще спиш сама. Твоята магия се крие в твоята непоквареност. Хората ще говорят, но отношенията ни ще останат непроменени.“

Тя се отдръпна и думите ѝ прозвучаха хладно.

— Отношенията ми с Джоел са много по-искрени. Това е единственото нещо, което никога не бих направила за него, и единственото нещо, което той никога не би поискал от мен.

— Колко вълнуващо — подхвърли мъжът с цинична усмивка. Явно се забавляваше. — Човек може почти да повярва, че сте отчаяно влюбени.

— Така е!

— Тогава приеете моите благопожелания. Желая ви всичко най-хубаво.

За нейно най-голямо задоволство, върху лицето му отново се беше появила онази смуцаваща усмивка, от която той целият се преобразяваше. Но сега тази усмивка я нарани, защото той се забавляваше за нейна сметка. Не че има особено значение, напомни си тя. Нали точно това искаше — той да се забавлява.

— Ами аз? Аз къде оставам тогава? — Усмивката все така не слизаше от лицето му. — Ако вашите чувства са дотолкова спонтанни, за мен изглежда няма голяма надежда да получа кой знае какво срещу явно немалката сума пари, която искате от мен. Аз какво ще получа?

— Развлечение — отвърна тя бързо и си помисли, че наистина го харесва. Привличаше я по странен начин. Беше доста забавно да разменя остроти с него. Сега, за да му даде време, заговори с почти назидателен тон. — Ако вложите пари в галерията на Джоел, ще имате възможност да се развличате платонично толкова, колкото ви харесва.

— И съм убеден, че развлечение няма да ми липсва, ако и вие сте част от сделката. — Той се засмя и като че ли наистина се забавляваше. — Заинтригувахте ме, госпожице...

— Чапин — допълни тя. — Но може да ме наричате Ани.

— Разбира се. Теа те нарича Хладната Ани и Ледената принцеса. Предположих, и това е още една грешка от моя страна, че е имала предвид външността ти. Винаги ли си била Хладната Ани, или това също е творение на Джоел.

— Изцяло творение на Джоел. — Той наистина изглеждаше заинтригуван от нея и това донякъде ѝ възвърна увереността. Усмихна се. — Преди да срещна Джоел, бях прекалено емоционална и често страдах.

— Защо?

— Защото не се харесвах особено. Не можех да намеря мястото си в живота, не понасях в себе си всички онези неща, които той превърна в моите силни страни.

— Какви неща?

— Почти всичко! Хората мислеха, че съм странна, защото не умеех да общувам.

— Тогава и аз съм доста странен — сподели той с поверителна усмивка. — Надявам се, че Ледената принцеса или Хладната Ани, ако предпочиташ, не трябва да отдава такова голямо значение на това как другите преценяват държанието ѝ.

— Да, разбира се. Не можете да си представите какво облекчение е да не мисля повече за това. А вече не се притеснявам и заради външността си.

— Какво имаш предвид?

— Мразех се! Бях прекалено слаба...

— По-скоро елегантна — възрази той. — Или може би преди изглеждаше по-различна?

— Не, разбира се! Джоел просто избира дрехите ми така, че да скрива недостатъците ми.

— Мисля, че прави много повече. — Николас Теър плъзна безучастен поглед на ценител по изящните гънки на роклята ѝ.

— При това бях прекалено висока — продължи тя и се зачуди дали червенината, избила по страните ѝ, би могла да остане незабелязана за него.

— Не толкова висока за мен.

— Вие просто сте прекалено висок. Но не би ви било приятно, ако стърчах над вас. Мъжете мразят това.

— А Джоел какво направи? Да не е отрязал няколко сантиметра?

— Научи ме да не се прегърбвам, а също и на този малък трик — да не заставам прекалено близо до хората, за да не е необходимо да вдигат поглед към мен.

— Още един акцент от личността на Хладната Ани, която предпочита дистанцията — разсеяно заключи той. После отново се взря в лицето ѝ. — Но как родителите ти гледат на всичко това? Не се ли тревожат, задето дъщеря им живее с ексцентричен художник в квартал на Ню Йорк, който не е с особено добра репутация, нито пък е съвсем безопасен?

— Мисля, че ревнуват, доколкото това изобщо ги вълнува, разбира се — добави Ан тъжно. Учудваше се, че разказа толкова много за себе си на Николас Теър. Сега, когато имаше Джоел, липсата на интерес от страна на родителите ѝ вече не я огорчаваше толкова, но тя все още избягваше да споделя миналото си с хората. Разбира се, предполагаше, че така се опитва да поддържа интереса на този мъж към себе си, а и той умееше да слуша. Изглеждаше напълно погълнат от разказа ѝ. — Аз всъщност не живея с Джоел — опита се да му обясни. — Искам да кажа, че ние не спим заедно. А това вече е нещо, което родителите ми не могат да разберат.

— Звучи много странно.

— Кое? Отношението на родителите ми или факта, че не спя с Джоел?

— И двете, предполагам.

— С Джоел не сме готови за това, което за родителите ми е от жизненоважно значение. Те бяха хипита и напуснаха обществото, когато навърших шест години. Дотогава водехме безлично съществуване в удобно и несъмнено доста еснафско предградие, напълно според вкуса на средната класа. Един ден те захвърлиха всичко и станаха „деца на цветята“. В края на шейсетте години много млади хора постъпваха така и моите родители се присъединиха към движението — продадоха къщата, напуснаха работа, преместиха се в малка странна комуна някъде из Ню Йорк. Още са там. И аз не знам как, но общността съществува и днес, а в тяхната среда на брака не се гледа много сериозно. Родителите ми са поддържали немалко връзки от различен вид и затова не могат да разберат защо аз не спя с Джоел. Страхувам се, че гледат на всичко това като на критика към тях самите, и може би донякъде, наистина е така. Но за мен всичко е... Не знам, доста объркано, може би. Несигурно. Нуждая се от малко повече стабилност и затова реших никога да не спя с един мъж, докато не се

убежда, че съм дотолкова влюбена в него, та всички останали са без значение за мен. Или поне докато се почувствам обвързана.

— А сега явно не се чувстваш дотолкова обвързана с Джоел?

— Не. А бих искала — призна тя, — но Джоел все още не е готов за подобно нещо.

— Нито пък ти. Не си ли прекалено млада, за да мислиш за брак?

— На двайсет и четири съм и съм напълно убедена, че Джоел е мъжът, от когото имам нужда. Просто трябва да се въоръжа с търпение и да му дам време да свикне с подобна мисъл, това е всичко.

— Толкова просто ли е? — Ник не изглеждаше съвсем убеден.

— Да. — Поколеба се, после направи следващата решителна стъпка. — Разбира се, всичко би било по-лесно, ако нещата с галерията се уредят. Джоел мисли само за това.

— И аз трябва да изиграя ролята на брачен агент, така ли? — засмя се Николас Теър. — Ти си напълно безсрамна, знаеш ли?

— А защо не? Ако се получи, мисля, всички ще бъдем доволни. С Джоел ще бъдем щастливи, а за вас може да се окаже наистина забавно.

— Ти би могла да се окажеш забавна — поправи я той небрежно. — Но има малък проблем. Дори да приема тази абсурдна идея, ще се наложи да се занимавам с някой досаден бизнесмен. Всичко, за което бихме могли да говорим, опира до печалба и изгубени вложения, споразумения и договори, до пари, от които вие се нуждаете, в крайна сметка. Какво забавно може да има в това за мен? — попита той с усмивка.

— Досадният бизнесмен, с който ще се наложи да се занимавате, съм аз — отвърна на усмивката му Ани. — Аз съм запозната с всичко това, аз намерих местата, които ми се струват подходящи и аз изчислих колко ще струва всичко. Ще работите с мен, а аз ще се опитам да направя всичко колкото се може по-забавно.

— Да... — Той се поколеба за момент. — Представи нещата така, че да не мога да откажа, нали?

— Надявам се — сдържано отвърна тя, но сърцето ѝ биеше лудо.

— Все още не съм приел — уточни той, — но съм изкушен. Утре късно следобед ще мина да те взема и тогава можеш да ми покажеш някои от помещенията, които си харесала.

— Защо? — Думите едва се отрониха от устните ѝ. — За да чуя мнението ви за местата, които съм избрала, или за да проверите дали все още съм забавна за вас?

— Интересът ми е главно към теб, разбира се. — Той се изправи и ѝ подаде ръка. — Няма смисъл да се преструваме, че в тази уговорка има логика, но съм в настроение да бъда развличан, наред с другите неща. Мога да си позволя да платя за подобна услуга и изглежда доста вероятно ти да задоволиш изискванията ми.

Господи! Ани почувства облекчение, когато Николас Теър пусна ръката ѝ. Ако я беше задържал малко по-дълго, щеше да долови, че трепери, а това би развалило впечатлението, което с толкова труд успя да създаде.

— Ник! Двамата говорите тук от часове. — В гласа на Теа прозвуча раздразнение. — Убедена съм, че Ани чудесно се справя с този досаден бизнес. — Теа явно нямаше настроение. — Но мисля, че трябваше да говориш първо с Джоел. В крайна сметка важните решения не се взимат от Ани.

— По-спокойно, Теа. — Ник я хвана за лакътя и я отведе настрана. — И не бъди толкова злобна — добави той по-тихо, когато Ан се извърна да потърси с поглед Джоел.

— Ани, добре ли си? — Гласът на Джоел прозвуча рязко, но когато видя пребледнялото ѝ лице, той я прегърна през раменете. — До смърт се притесних за теб. Какво те задържа толкова? За какво си говорихте през цялото това време?

— За галерията. — Ан склони глава на рамото му. Нуждаеше се от подкрепата му, защото отново беше обзета от съмнения. — Джоел, не знаех дали успях. Той пожела да му покажа местата, които харесах, но само защото го забавлявам. Той...

— Почакай секунда, скъпа. Успокой се. — Устните му леко докоснаха бузата ѝ. — Нервите ти са опънати до скъсване, а и не можем да говорим за това тук. Хайде да се скрием в кухнята и да ми разкажеш всичко. — Ръцете му все още обгръщаха раменете ѝ, когато влязоха в малката кухня и той затвори вратата.

— Разкажи ми сега всичко подробно. — Джоел откри вино на дъното на някаква бутилка. — От теб се искаше да го очароваш, Ани! Как така, по дяволите, ще се забавлява с теб?

— Той не е от този тип мъже — опита да се защити Ан и мълчаливо отказа чашата, която Джоел ѝ предложи. — Прекалено интелигентен е, но ако го забавлявам, би бил склонен да помисли и да те финансира.

— Той ли каза това?

— Е, идеята беше моя, но той изглежда я хареса. Искане да му покажа местата, което съм избрала и да обсъдим делово възможностите, и ако го забавлявам, той може и да те финансира. Не зная, Джоел, докато говорехме, като че ли всичко течеше гладко, но сега сякаш не съм толкова уверена. Той изглежда прекалено разумен, за да вложи толкова пари, без да съществуват сериозни основания за това. А дори да го направи, как бих могла да го забавлявам аз? Трябва да съм полудяла!

— Не зная как, по дяволите, но гледай наистина да успееш! — Гласът на Джоел прозвуча остро. За миг остана загледан в чашата, която тя беше отказала, после сам я пресуши. — Виж, Ани — продължи той по-спокойно, — няма да е толкова сложно. Очевидно той те харесва. А ти доведе нещата точно дотам, докъдето исках. Сега вече няма да се откаже.

— Страхувам се, че точно това ще стане. — Ан изглеждаше наистина отчаяна. Резкият тон на Джоел я изненада. Никога досега той не беше разговарял с нея по този начин. Не го винеше, разбира се. В крайна сметка сега се решаваше неговото бъдеще, а също и нейното. Но въпреки това, настроението му я плашеше. — Моля те, опитай се да разбереш. Той е готов да вложи пари поради твърде неразумни причини. Ами ако после реши, че вече не съм забавна? Тогава какво?

— Трябва да се постараш, Ани! Няма да ти струва кой знае какво да забавляваш един доста уморен бизнесмен. Теа казва, че той не е много щастлив и ти просто трябва да продължиш играта, която започна тази вечер. Престани да се измъчваш, скъпа! — Наклони се към нея и докосна челото ѝ с устни. — Ще успееш, сигурен съм! — подхвърли той през рамо, преди да се върне при гостите.

Ани остана сама. Чувстваше тежест в гърдите си. Ник Теър щеше да открие, че тя съвсем не е толкова интересна и щеше да откаже да финансира галерията. Джоел ще бъде огорчен и ще я обвини, че е пропуснала изключителна възможност. И тогава? „Какво ще стане тогава с всичките ѝ надежди и планове за бъдещето?“

Ник забеляза, че Ани тръгна към Джоел. Видя, че Джоел докосна бузата ѝ с устни, преди да я отведе. Интересно момиче. Изключително привлекателно. Изпитваше удоволствие на ценител, открил рядка находка. Роклята ѝ беше абсурдна, разбира се. Мека коприна и дантела, купени от някой антиквариат. Но ѝ стоеше добре, навярно защото тя самата беше малко старомодна. Чертите на лицето ѝ, изящни и деликатни, напомняха камей. Леко дръпнатите зелени очи се открояваха върху бледата ѝ кожа. Да... Ан Чапин беше изненадващо привлекателна, но може би сега точно тя му беше нужна. Наистина можеше да се окаже подходяща...

— Да тръгваме! — доста грубо прекъсна той Теа, която сипеше неспирен поток от думи. Беше видял, че Джоел върви към тях. — Стига толкова за тази вечер.

— Но ти още не си се запознал с Джоел — възрази Теа. — Трябва да говориш с него!

— Това може да стане и утре. — Ник нетърпеливо насочи Теа към вратата. — Утре ще се отбия отново тук. Ани ще ми покаже помещенията, които е избрала. Тогава ще поговоря с Джоел.

— Ще го финансираш ли? — Теа го хвана под ръка. — Ще вложиш ли парите си тук?

— Може би. Не зная. Защо това е от такова значение за теб?

— Защото Джоел има невероятен талант да открива добри неща и му трябва подходящо място, за да ги излага. Докато е в този ужасен таван, не може да започне сериозен бизнес.

— Наистина. — Ник внимателно погледна братовчедката си. — Това една от артистичните ти приумици ли е, или си влюбена?

— О, влюбена! — Теа се засмя. — Какво знаеш ти за любовта, скъпи братовчедо? С Джоел сме стари приятели и наистина сме много близки. Предполагам, и в бъдеще ще е така. Особено, ако му помогна да получи галерията.

— Така ли? Чудя се какво ли ще стане с Ан Чапин след това?

— Какво? Ледената принцеса? — Теа отново се изсмя. — Скъпи, Джоел изобщо не държи на нея. Полезна му е. Но отношенията между тях са съвсем делови. Защо питаш? Да не би да ти е казала нещо друго?

— Не, съвсем не. — Странно, но сам не знаеше защо се почувства задължен да оправдае доверието на Ан. — Само изказах предположение.

— За първи път в живота си грешиш. Джоел я намира досадна. Прекалено натрапчива и зависима. И отчаяно наивна. Но тя изглежда те заинтригува. Ледената принцеса е наистина много странна, но кой знае, може да се окаже забавна за теб?

— Може би — безразлично отвърна той, но вече беше взел решение. Щеше да използва Ан. Планът му бе готов.

ВТОРА ГЛАВА

— Така добре ли е? — Ани беше облякла роклята, избрана от Джоел за първата ѝ среща с Ник Теър. Сега стоеше на вратата на малката си спалня и ѝ се искаше да чуе одобрението на Джоел, но то не идваше.

Разбира се, Теа отново беше тук. И както винаги, двамата се бяха настанили върху купчината възглавници в средата на тавана, пиеха вино и бяха дотолкова погълнати един от друг, че Джоел дори не забеляза Ани.

— Джоел, добре ли изглеждам? — настоя тя.

Джоел най-сетне вдигна глава и с повелителен жест ѝ даде знак да се приближи.

— Да, мисля, че така е добре — рече той. Трудно откъсна очи от тъмнозелената копринена рокля с дълбоко деколте, обшито с пайети. — Какво ще кажеш, Теа?

— Е... — Теа хладно огледа Ани. — Тоалетът е доста смел, но ще свърши повече работа от умението ѝ да разговаря. Нервна ли си, Ани? — Във въпроса ѝ нямаше и капка доброжелателност.

— Не, сега е по-спокойна. — Както обикновено, Джоел говореше от нейно име. — Горкото дете, снощи нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Искаш ли малко вино, Ани?

Ани мълчаливо поклати глава. Беше му благодарна, че спомена миналата вечер. Когато всички си тръгнаха, той остана с нея почти до сутринта. Беше нежен и мил, изпълнен с търпение и съчувствие. И сега, когато присъствието на Теа я караше да се чувства пренебрегната, не трябваше да забравя миговете на щастие и топлина, които Джоел ѝ даряваше.

— Чудесно. — Джоел допълни чашите пред себе си. — Между другото, довечера не трябва да закъсняваш. Играем психологическа игра и аз държа да диктувам условията. Снощи Ник прекара предостатъчно време в твоята компания...

— ... а тази вечер ще научи, че ти се подчиняваш на Джоел и че той контролира положението — довърши Теа вместо него. — Навярно ще те покани на вечеря, но ти му откажи, скъпа.

— Добре — кимна Ан, но Джоел и Теа вече я бяха забравили и отново изглеждаха погълнати от своя разговор.

Когато Ник позвъни, Теа отвори вратата.

— Ник, скъпи, колко се радвам да те видя отново тук. — Леко го целуна по бузата. — Сега трябва да се запознаеш с Джоел. — Беше излишно, разбира се, но тя ги представи един на друг с ненужна театралност, подчертавайки, че не друг, а тя е въвела Ник Теър в кръга на Джоел. — Искам двамата да бъдете приятели.

Ан се съмняваше, че двамата могат да бъдат приятели. Прекалено различни бяха. Джоел беше като барутен погреб, живееше сякаш на ръба на пропаст и всичко в него издаваше несдържания му нрав. Въпреки цялото внимание, което отделяше за нейната външност, той самият не полагаше никакви грижи за себе си. Дори когато излизаше от фризьорски салон, косата му сякаш се нуждаеше от подстригване. Дрехите му бяха небрежни и винаги лошо подбрани. И през лятото, и през зимата носеше избелели джинси и фланелка, понякога обличаше отгоре измачкана работна риза. Ник Теър изглеждаше пълна негова противоположност. Безупречен костюм от тъмно райе, жилетка, снежнобяла риза и дискретна вратовръзка. Беше привлекателен, а тя знаеше, че може да бъде и очарователен. Въпреки това нещо в него я плашеше. Прекалено хладен, прекалено самоуверен и сигурен, че владее себе си и ситуацията. Как, за бога, би съумяла тя да забавлява подобен мъж? После почувства погледа му върху себе си и до нея достигнаха думите му.

— Казах, че харесвам роклята ти — повтори той с усмивка. — Имаш интересен вкус.

— Не тя, Джоел подбира дрехите й — побърза да уточни Теа. — Ани е изцяло творение на вкуса на Джоел. Тя няма собствен вкус.

— Кое то я прави толкова подходяща за ролята, която съм избрал за нея. Винаги изпълнява всичките ми желания, никога не ми противоречи. — Джоел фамилиарно я привлече към себе си. — Това, което виждаш, е мое творение, Ник. — В гласа му звучеше нескрита гордост. — Нали, Ани?

Ан кимна и свенливо отвърна на усмивката му. Беше объркана от вниманието на Теа към външността ѝ и благодарна за подкрепата на Джоел.

— Има и нещо друго — намеси се и Теа с язвителна усмивка. — Тя не говори!

— Теа, скъпа, едва ли някой успява да го стори в твоє присъствие. Тръгваме ли, Ани?

— Няма ли да останеш за миг поне? — обади се Теа. — Джоел иска да ти разкаже за творбите, които излага.

— Ани вече го направи, при това чудесно. — Двамата вече излизаха, когато Ник подхвърли през рамо. — Няма да се бавим. Ще ти върна творението невредимо вкъщи, Джоел.

Ан ускори крачка, за да го настигне, но не можа да потисне раздразнението си при мисълта, че той се отнася с нея като с вещ. Шофьорът отвори вратата на лимузината, паркирана пред входа, и когато се настаниха на задната седалка, Ник заговори веднага:

— Той злоупотребява. Не те ли дразни това, че се отнася с теб като с вещ?

— Не.

— Не, разбира се. — Усмивката му беше обезоръжаваща. — Защото ти си толкова млада и си му задължена за всичко, което си въобразяваш, че е направил за теб.

— За всичко, което знам, че е направил за мен.

— Да, разбира се. — В гласа на Ник се прокрадна студенина, която Ани беше почувствала и преди. Когато беше раздразнен от Теа например. Това я накара да потръпне. — Ани, не се страхувай от мен — нежно рече той, забелязал неволната ѝ реакция. — Ти нямаш вина за лошото ми настроение... Нека се върнем към сделката. Къде отиваме?

Два часа по-късно Ани вече гледаше по нов начин на Николас Теър. Той имаше остър и аналитичен ум, изискваше и беше в състояние да възприеме безкрайно количество информация. Успяха да посетят само едно от дългия списък помещения, които беше набелязала. Без да обръща внимание на праха и паяжините, той огледа инсталацията, водопроводните тръби, радиаторите, носещите стени и

нито за секунда не престана да сипе въпроси за наема, ремонта, осведоми се за хиляди подробности около поддържането на една галерия. Нямаше и следа от предишната студенина.

— Е, това е достатъчно за един ден — най-после рече той.

— Надявам се да е така. — Ан го наблюдаваше с интерес, докато той изтупваше праха от костюма си, а после почисти ръцете си с невероятно бяла носна кърпа. Когато привърши, отново беше същият елегантен джентълмен с безупречна външност. Но на Ан ѝ се стори забавно, че понякога и той може да прилича на раздърпано хлапе. — До смърт съм изморена — опита да обясни усмивката си. — А и вие също, предполагам.

— По-скоро съм гладен. Знам едно приятно място. Тихо е и можем да поговорим там.

— Но аз не мога да вечерям с вас, господин Теър. Не тази вечер. Джоел ще ме чака рано.

— Това е без значение. — От усещането за близост и доверие между тях не остана и следа. Очите му отново бяха студени. — Тази вечер се надявам да бъда забавляван, така че Джоел ще мине и без теб.

— Трябва да ме заведете въкъщи. — Беше решила да бъде упорита и от него. — В противен случай Джоел ще побеснее.

— Съмнявам се. — Подобна възможност изглежда го забавляваше. — Това е едно от предимствата да притежаваш много пари и да се занимаваш с хора, които искат част от тях. Каквото и да направя, те не са склонни да възразяват.

— С Джоел е различно! Той иска да се прибера рано.

— Повече иска галерията — уточни Ник със самодоволна усмивка. — Скъпа, ако поискам, бих могъл да те задържа през цялата нощ и твоят безценен Джоел няма да каже и дума.

— Той би... — Ан замълча и прехапа устни. — Но аз не мога да остана цяла нощ с вас. Вие разполагате с мен... с нас, така както на вас ви харесва и аз не мога да направя нищо, съвсем нищо против това. Използвайте парите си както дресьорът на животни използва камшика. Ако продължа да се съпротивлявам, ще решите, че не ви забавлявам.

— Не, не си права. Помниш ли, казах ти да не се страхуваш от мен. — Очарователната усмивка отново се появи на лицето му и заличи без остатък ледената самонадеяност. — За мен всичко, което вършиш, дори когато ми противоречиш, е забавно, а аз искам да бъда

забавляван. Можеш да започнеш още сега. — Колата спря пред ресторанта и Ник хвана младата жена за ръка.

— Знаеш ли защо ми харесваш? — небрежно се облегна той на удобния стол, когато вече приключваха с вечерята. — Ти не се опитваш да ме обвържеш с нищо. Не очакваш от мен нищо, което да не съм готов да посрещна. Влюбена си в друг и няма опасност да се влюбиш в мен. Не търсиш интимен контакт, който би могъл да доведе до куп усложнения. И най-вече — знам цената ти, или скоро ще я науча. При теб едно нещо не влече след себе си хиляди други. Обикновено всичко започва с нескончаеми подаръци — бижута, после кожи, коли и вили, а накрая — да пази господ! — трайна връзка или дори брак.

— Това ли очакват жените от вас?

— Почти винаги.

— Доста потискащо!

— Така е. Затова си толкова привлекателна за мен. Не можеш да си представиш какво облекчение е да знам, че връзката ни е съвсем неангажираща.

— Въпреки че трябва да заплатите за нея? Въпреки че отново става дума за пари?

— Винаги става дума за пари. — Лицето му беше безизразно. — Отдавна вече това не ми прави впечатление. Но не се тревожи, няма да обърна нещата против теб. Ти беше съвсем искрена, така че не съм хранил илюзии. Между другото, струваш си парите.

— Така ли? — Ан не можеше да откъсне поглед от дългите му пръсти, които разсеяно описваха кръгове по ръба на чашата. — Защо?

— Защото си прекрасна и защото изглежда притежаваш изумителна способност да долавяш настроенията ми и да се съобразяваш с тях.

— Не приличате на хората, които се поддават на настроенията си. — Ан неохотно откъсна поглед от изпълнените със странна чувственост движения на пръстите му. Припомни си миналата вечер, когато беше доловила у него неясно безпокойство, или дори неудовлетвореност.

— Но е така.

Ан сведе поглед. Ръката му бе свита в юмрук и кокалчетата бяха побелели. Но мъжът изглежда бързо се съвзе, защото когато заговори отново, гласът му звучеше съвсем различно.

— Откъде знаеш толкова много за бизнеса с картини?

— Работех в галерия и Джоел ме откри там. — Ан с удоволствие поде новата тема. — После завърших няколко курса и сега поддържам контакти с хора, които разбират от този бизнес.

— Защо? За да помагаш на Джоел ли?

— Разбира се. Той е изцяло отдаден на работата си. И няма никаква представа колко много дължи на другите, нито пък колко усилия са необходими, за да се доведе всичко до успешен край. Той е от хората, които не могат да бъдат безпокоени със сметки за ток или с плащането на наема.

— Но за теб това е проблем?

— Боя се, че да. Но вече съм свикнала. Когато живееш с родителите си, не беше по-различно.

— Защо? — Сивите му очи не се откъсваха от лицето ѝ. — Ти ли трябваше да се грижиш за храната и жилището?

— Не съвсем. Когато живееш в комуна, тези неща не са чак такъв проблем. Но аз трябваше да се грижа за сметките за зъболекаря, за дрехите и обувките. — Ан замълча за момент. — Звучи ужасно, нали?

— По-скоро странно. Звучи така, сякаш ти си била родителят, грижил се за две възрастни деца.

— Не съвсем. Аз се грижех по-скоро за... реда, предполагам.

— Стабилността — уточни Ник и Ан кимна.

— Но понякога ми се иска да се променя. На родителите ми това невинаги се харесваше, на Джоел също. Особено когато се наложи да му кажа, че не можем да си позволим нещо, което той иска. Когато си толкова ексцентричен, не можеш да мислиш за всекидневните проблеми. Понякога наистина го влудявам.

— Защо? — Ник я гледаше внимателно. — Защото се грижиш сметките да се изплащат навреме ли? Не мисля, че това е повод за недоразумения.

— Е, предполагам, действителността просто го отблъсква. — Ан не обърна внимание на критичните нотки в тона му. — Но когато се успокои, винаги ужасно съжалява.

— И това е съвсем естествено.

— Нямате право да съдите Джоел! — избухна Ан. — Та вие дори не го разбирате!

— Напълно си права!

— Вие не го познавате! — раздразни се Ан от сарказма в гласа му. — Бих предпочела да не обсъждаме Джоел. За вас, предполагам, това не е особено интересна тема за разговор.

— Напротив — възрази мило Ник. — За мен всеки разговор с теб е забавен. И особено когато става дума за Джоел.

— Не бих искала да ви забавлявам с Джоел.

— Знаеш ли, той не заслужава твоята преданост и всеотдайност. — Ник внимателно подбираще думите. — Ти си направила, и продължаваш да вършиш повече, отколкото той за теб. Той се грижи за външността ти само защото извлича полза от това. Както и от теб самата. Явно ти дава някаква емоционална сигурност, но срещу всичко това ти му посвещаващ своя интелект, преданост и всеотдайност, която той явно нито цени, нито пък ѝ отговаря подобаващо. Никога ли не ти е минавало през ум, че Джоел е от хората, които искат всичко от живота? Не ти ли е хрумвало, че получава прекалено много от теб?

— Не. — Мина доста време, преди Ан да заговори отново. — Джоел не е такъв. Той е съвсем различен. И само един наистина неприятен човек може да си помисли подобно нещо за него.

— Всъщност аз не познавам много приятни хора. Те не се срещат толкова често, колкото на теб би ти се искало.

— Или може би сте склонен да виждате винаги само лошото у другите? — Ан явно беше раздразнена от цинизма му.

— Трябва ли да спорим?

— Вие започнахте — припомни му Ан. — А аз наистина не бих понесла да критикувате Джоел.

— Предполагам, че си права — усмихна се извинително Ник. — Нека не намесваме Джоел в нашите взаимоотношения. Да го забравим.

— Не бих могла да го забравя. Това е невъзможно.

— Тогава да не споменаваме името му.

— Съгласна съм, ако разбира се, не забравяте защо съм с вас.

— Не, няма да забравя галерията — примирено рече Ник. — Когато имам повече време, ще огледаме и другите места, които си избрала. После ще решим. Така добре ли е?

— Да — отвърна Ан с пленителна усмивка. Представи си момента, когато най-после ще имат парите и когато бъдещето ѝ с Джоел ще бъде осигурено.

— А ти се притесняваше, че няма да можеш да го забавляваш! Глупаво дете. — Седмица по-късно, след като Ан и Ник бяха прекарвали още три вечери заедно, Джоел беше в добро настроение. — Сега не се ли чувстваш по-добре?

— Да, ти беше прав.

— Аз винаги съм прав, Ани. Трябва да запомниш това.

— Да — обеща тя. После попита обезпокоено: — Имаш ли нещо против, че прекарвам толкова време с него?

— Не, скъпа, ни най-малко. — Джоел безразлично сви рамене. — Можеш да прекарваш цялото си време с него, стига да ми донесеш парите. Защо питаш? Изглеждаш виновна. Да не би той да те сваля?

— Не, разбира се!

— Не предполагам, че на подобен въпрос може да се отговори с „не, разбира се“ — отвърна той отново успокоен. — Ти си привлекателно момиче, Ани, а той е мъж все пак. Рано или късно, това ще се случи и...

— Не мисля така... — Тя се опита да го прекъсне, но той не ѝ обърна внимание.

— ... тогава бих могъл да измъкна много повече от него, ако ти си свършиш добре работата, разбира се. За мен няма значение, скъпа. — Разсеяно докосна челото ѝ с устни. — Всичко, което искам, са парите. Как ще ги осигуриш, си е твоя работа.

— Шегуваш се... нали? — Попита тя предпазливо, обзета от съмнения, които я ужасяваха. — Ако между нас с Ник се случи нещо, няма да ти е безразлично, нали?

— Е, тогава едва ли бих имал избор. В крайна сметка аз те помолих да направиш това за мен, а ти трябва да решиш как да го постигнеш. Само помни, че ще ти бъда безкрайно задължен, ако доведеш нещата до успешен край — тържествено произнесе той и замълча. После се ухили широко. — И не се чувствай задължена да ми разказваш какво става между вас двамата. Ако не ти се доверявах толкова много, а аз съм ти поверил живота си, Ани, бих ревнувал до

смърт от този негодник! — Дланите му обгърнаха лицето ѝ с нежност, която разпръсна всичките ѝ съмнения. — Ако не те познавах добре, едва ли щях да устоя на изкушението да го убия!

Нито Ани, нито Джоел можеха да предвидят онова, което се случи през третата седмица. Вечерта започна необичайно. Когато Ник позвъни на вратата, Ани не беше готова. Той прие извиненията ѝ с усмивка и плъзна поглед по ярката роба, с която беше облечена, когато отвори вратата. Явно току-що излизаше от банята. Кожата ѝ беше порозовяла, косата ѝ — прибрана в кок високо на тила, а по шията и раменете ѝ падаха влажни кичури. Трудно би могла да бъде наречена Ледената принцеса. Изглеждаше съблазнителна и чувствена. Ник си помисли, че умението ѝ да създава атмосфера на очарователно безредието около себе си, е добре дошло за него. Щеше да бъде чудесна в ролята, която той беше избрал за нея. Много по-добра, отколкото би могъл да допусне.

— Пригответи се спокойно. — Изглеждаше доволен от онова, което щеше да купи. — Аз не бързам.

Тя кимна мълчаливо. Страхуваше се да се довери на гласа си. Никога досега не я беше гледал по този начин. Никога досега поведението му не беше подсказвало, че той е мъж, а тя — жена. Спомни си думите на Джоел. Но всичко беше много по-сложно. Ник Теър я караше да се чувства красива, принуждаваше я да осъзнае колко привлекателен е той самият. Господи! Това бяха ужасни мисли! Застави се да ги забрави, докато обличаше дрехите, които Джоел беше приготвил за нея.

— Приличаш на ученичка от времето преди Първата световна война — усмихна се Ник. — Твоя ли е идеята, или на Джоел?

— Въпросът ти е напълно излишен. — Ани беше благодарна на хладната му реакция и на факта, че спомена Джоел. — Идеите винаги са на Джоел.

— Нима си като кукла на конците, Ани?

— Мисля, че се споразумяхме да не говорим по този въпрос.

— Права си. — Отново се усмихна. — И без това тази вечер ни чака много работа. Нямаме време за спорове.

— Какво по-точно трябва да направим?

— Ще видиш! — каза той и нежно я подхвана за лакътя, когато тръгнаха към колата. — Какво ще кажеш за това? — Колата беше спряла в самия център на Сохо, на една от улиците с многобройни бутици, галерии и луксозни кафенета. — Безспорно в едно начинание, каквото е това на Джоел, подходящото място е от особено значение, а всичко, което ти ми показва, беше доста далеч от центъра.

— Защото не можем да си позволим нищо по-добро и аз не желая да злоупотребявам с твоята щедрост. — Ан с недоумение погледна празния магазин, пред който бяха спрели.

— А защо не? — Когато Ник извади ключ от джоба си и я поведе към вратата, върху лицето му се беше появила саркастична усмивка. — Всички останали го правят.

— Аз не съм всички останали.

— Зная. Това е още един повод да потърся нещо по-добро.

Ан не би могла да иска повече. Разположението беше чудесно. В центъра на Сохо, където кипеше най-оживената търговия с произведения на изкуството; където Ан познаваше останалите галеристи; където лесно щяха да се намерят купувачи за картините, които Джоел излагаше. Интериорът на магазина беше чудесен. Стените бяха чисто бели, подът — покрит с блестящ паркет. Пространството предлагаше безброй възможности за аранжиране, а това наистина беше повече, отколкото изобщо биха могли да мечтаят. Това беше място, което един търговец наема, когато си е спечелил име в бизнеса, а не когато започва.

— Наистина ли си избрал това място? — Ани се извърна импулсивно към Ник. — Но ние не сме се и надявали на толкова престижна галерия. Можем да се задоволим с нещо далеч по-скромно.

— Парите не са проблем. Стига помещението да е подходящо.

— Разбира се, че е подходящо! Та това е рай за всеки търговец. Но парите, които ще печелим, поне отначало, няма да бъдат достатъчни, за да плащаме наема. — В момента, в който изрече последната дума, й се прииска земята да се разтвори под краката й. — Наемът сигурно ще е безбожно висок и ще са ни нужни години, за да се установим в бизнеса и да можем да си го позволим.

— Не се тревожи. Ще помислим заедно за това — уверено рече Ник. — Нека първо да вечеряме. Този път в моя апартамент, а после ще поговорим.

Мезонетът, в който живееше Ник, я изненада. Беше съвсем различен от апартаментите, които обикновено обитаваха богати наследници. Мебелите бяха старинни, подобни на дрехите, които Джоел купуваше за нея, и също толкова прецизно подбрани. Фоайето носеше отпечатъка на трийсетте години. Изчистени линии, под от черен мрамор, извита стълба с балюстрада от блестяща стомана. Всекидневната беше на две нива и тънеше в мрачно великолепие. Канаетата и креслата бяха тапицирани в черна кожа, подът беше покрит с мраморна мозайка в черно, екрю и светлокафяво. Скъпата ламперия върху стените беше в същия бежов нюанс, а нощният Ню Йорк зад прозорците беше зашеметяващ. Ан се оглеждаше мълчаливо. Студена стая, която не ѝ говореше нищо за характера на Ник. Само затвърждаваше впечатлението, че той разполага с много пари и безупречен вкус или безупречен декоратор.

— Не ти харесва. — Ник ѝ подаде чаша вино, наля и една за себе си. — Върху лицето ти е изписано неодобрение.

— Не точно неодобрение. Тук... цари безразличие и безчувственост. Това не е дом, Ник. Това е просто демонстрация на много пари.

— Но парите са толкова полезни. Те ми купиха твоята компания, нали? — усмихна се хладно. — С тях бих могъл да купя и още нещо, преди тази вечер да е приключила.

— Какво искаш да кажеш? — Ан впи в него поглед, изпълнен с безпокойство.

— Не сега, Ани — прекъсна я той. — Да не говорим за бизнес преди вечеря. И не се притеснявай. Няма да ти предложи нещо неподходящо.

Мъглявите му обещания не я успокоиха, но нямаше друг избор.

По-късно, когато кафето вече беше сервирано във всекидневната и прислугата се оттегли, Ник си наля чаша бренди и се обърна към нея.

— Сигурна ли си, че мястото, което разгледахме тази вечер, е подходящо?

— Прекрасно е — увери го тя. — Но идеята е неосъществима. С Джоел не можем да си го позволим.

— Това е без значение. Готов съм да поема разходите за следващите пет години.

— За толкова дълго време? Сумата е огромна!

— За теб, може би — уточни той с усмивка, — но не и за мен. Мога ли да смятам, че си склонна да приемеш предложението ми?

— Само ако ми кажеш какво искаш в замяна.

— Не искам нищо. Просто се нуждая от жена, която би отделила няколко седмици от времето си. Жена, която да играе ролята на моя любовница.

— Любовница! — Думата отекна болезнено в съзнанието ѝ. — Това е безумие! Това е невъзможно!

— Ани, ти не слушаш. — Ник се опита да прекъсне многословния поток, с който тя се готвеше да го залее. — Аз просто те моля да играеш ролята на моя любовница. Нужна ми е формата, не същността.

— Формата — безизразно повтори Ан и положи отчаяни усилия да овладее треперенето на ръката си. — Само формата? Защо не същността?

— Защото илюзията, поднесена по подходящ начин, ще бъде достатъчна, и защото ти си толкова лоялна към Джоел, че не бих се осмелил да ти предложи нещо друго.

— Но защо аз?

— Защото няма да се влюбиш в мен. Защото и двамата чудесно знаем какво можем да очакваме един от друг — делово отвърна Ник, сякаш приключваше сделка, върху която бе работил дълго време. Единствено лекото потрепване в гласа му издаваше, че въпросът, който решава в момента, не е просто сделка за него. — Всичко, за което те моля, е да отделиш известно време и да се престориш на моя любовница. Не съм ли достатъчно ясен?

— Не. — Ани не успя да прикрие усмивката си. От момента, в който започна да се движи сред приятелите и познатите на Джоел — а те наистина бяха доста странни — не ѝ се беше случвало нещо толкова абсурдно. А Ник ѝ представяше планове си така, сякаш правеше най-логичното предложение на света. — Какво точно означава да играя ролята на твоя любовница?

— Означава да живееш с мен — първо тук, а после в дома ми на малък остров сред Карибско море. За около шест седмици. Трябва да изглежда така, като че ли спим заедно, въпреки че ще имаме отделни стаи. Трябва да държиш дрехите и тоалетните си принадлежности в спалнята, за която се предполага, че споделяме. Разбира се, ще направя

всичко възможно да ти спестя неудобствата, с които ще бъде свързано за теб подобно съжителство.

— Готов си да платиш толкова голяма сума само за да те придружа и да държа дрехите си в спалнята ти! — Звучеше толкова изкусително, толкова просто! Би могла да направи това за Джоел, да осъществи мечтите му. Искаше ѝ се да приеме предложението веднага, после да се върне на тавана и да разкаже всичко на Джоел, да види лицето му, очите му, усмивката... Не, звучеше прекалено просто, прекалено лесно, за да е истина. — Цената не е ли прекалено висока?

— Има и още нещо. — Гласът му звучеше съвсем безстрастно. — В присъствието на други хора трябва да демонстрираме известна физическа близост.

— Това звучи доста ангажиращо.

— А не би трябвало — небрежно махна той с ръка. Съвършен бизнесмен, напълно овладял ситуацията. — Няма да правим нищо повече от необходимото, за да поддържаме илюзията за близост.

— Джоел знае ли? — Изведнъж си спомни думите на Джоел, когато ѝ намекна, че не би възразил, ако тя и Ник... Мислите ѝ бяха объркани, чувстваше се самотна, неуверена, безпомощна. Страхуваше се да чуе истината, но трябваше да я узнае. — Говорил ли си с Джоел?

— Не. Това засяга само нас двамата с теб, Ани.

Ан благодари на Бога. Поне Джоел не я беше предал! Пое дълбоко въздух и опита да се съсредоточи върху думите на Ник.

— Не съм обсъждал това с никого, нито пък ще позволя ти да го направиш.

— Освен с Джоел, разбира се...

— Изключено! — категорично заяви Ник, без да откъсва поглед от нея. — През тези шест седмици Джоел трябва да мисли, че си го изоставила заради мен! — Той сякаш съзнаваше, че иска твърде много, защото чертите на лицето му се смекчиха, но въпреки това изглежда нямаше намерение да отстъпи.

— Добре, достатъчно! Достатъчно! Смущаващо е, наистина, ако се разчуе, че ми плащаш, за да се преструвам на твоя любовница.

— Сарказмът ти е излишен, Ан! Това е сериозен бизнес.

— Убедена съм. Но не разбирам защо. Нямам намерение да ставам съучастник на нещо нередно, така че трябва да ми обясниш защо.

— Да, очаквах това — призна той сухо, — но трябва да се съгласиш разговорът ни да остане между нас. В противен случай всичко е безсмислено.

Ан реши, че сега моментът е удобен, за да сложи край на цялата тази история, но веднага си помисли за Джоел. Неговата мечта я беше завладяла и сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи. Ако, разбира се, Ник не предложи нещо дотолкова чудовищно, че наистина да се наложи да му откаже. И после какво? Можеше ли да се върне при Джоел и да му каже какъв шанс е пропуснал? Как би приел решението ѝ да отхвърли предложението на Ник? Мисълта, че Джоел изисква повече, отколкото тя може да му даде, ѝ причиняваше непоносима болка.

— Добре, приемам — каза тя твърдо и вдигна поглед. — Освен ако не си извършил някакво престъпление и...

— Не, става дума за моя брат. Искam да се освободи от някои свои натрапчиви идеи, да предпазя здравето му, да се уверя, че нищо не го притеснява.

— Не разбирам как, като се престоря на твоя любовница, някой ще се освободи от натрапчивите си идеи. Сексуалният ти живот от такова голямо значение ли е?

— От значение е за Алекс — мрачно отвърна Ник и закрачи из стаята. — Съпругата му е, да кажем, не съвсем вярна. Поради някаква причина, която не разбирам, той продължава да е безумно влюбен в нея. Затова си затваря очите и се преструва, че нищо не се е случило. Е, това не е идеалното разрешение, но изглежда върши работа, освен... освен в случаите, когато тя насочва амбициите си към мен. Това е проблем, който възникна наскоро след тяхната сватба, и въпреки че с Алекс никога не сме го обсъждали, напрежението между нас остава. Опитваме да се справим със ситуацията, като стоим далеч един от друг. Алекс и Лив прекарват повечето време в Европа. Когато пътувам, никога не ги посещавам. През последните няколко години успешно ги избягвах, но сега съм принуден да прекарам около две седмици с тях и трябва да намеря начин да овладеем нещата. От няколко месеца Алекс е болен. — Гласът на Ник прозвуча уморено. Явно проблемът ангажираше мислите му и му причиняваше болка. — Нещо не е наред с гръбначния му стълб, язвата му се е изострила. Има и други, не съвсем ясни, оплаквания, които лекарите не могат да диагностицират.

Изказват предположение, че са на емоционална основа. Предполагам, че онова, което изживява заради Лив, се отразява върху здравето му.

— Мисля, че това е още един повод да стоиш далеч от тях.

— Не е нужна голяма прозорливост, за да се досетиш — ледено рече той, — но Алекс е твърдо решен да заличи създалата се между нас враждебност...

— Между теб и Лив ли?

— Да. Въпреки че проблемите са доста по-дълбоки. От години не сме в добри отношения. Не мисля, че изобщо някога сме се разбирали, но Алекс иска сега да изясним всичко и е убеден, че ще успеем, ако се съберем.

— Той греша, нали? — попита Ани, изцяло обзета от желанието да накара Ник да продължи. — Едва ли по този начин бихте подобрили отношенията си.

— За бога, защо не запазиш мнението си за себе си? — Явно нервите на Ник не издържах. — Ситуацията е доста объркана!

— Да, наистина — съгласи се Ан, без да обръща внимание на гневния му изблик. — Но не мислиш ли, че преувеличаваш? Не разбирам как може да вини теб. И ако съпругата му е улиčníца, защо просто не се разведе? Тогава ще се почувства много по-добре.

— Не и ако аз стана причина бракът им да се разпадне. Алекс цял живот е бил в моята сянка. Неизбежно, предполагам, но за него не е лесно. Не искам и да мисля какво може да се случи, ако бракът му се разруши заради мен.

— И аз съм ти необходима, за да убедя брат ти, че не се интересува от съпругата му, и да създам същото впечатление и у нея?

— Това е идеята в общи линии — съгласи се той мрачно и пъхна ръце в джобовете си.

— Защо просто не й кажеш да те остави на мира?

— Това няма да помогне.

— Тя е от онзи тип жени, които не приемат отказ, така ли?

— Да, нещо такова — призна той неохотно. После отново изгуби търпение. — Трябва ли да обсъждаме това до припадък? Нужен ми е отговорът ти, Ани. Ще го направиш ли, или не?

ТРЕТА ГЛАВА

— Не зная — пое дълбоко дъх Ан. Мислите й бяха съвсем объркани. Заради Джоел трябваше да го направи, но условията, които Ник поставяше, щяха да наранят любимия й. Седмици наред той ще мисли, че е предаден, седмици тя ще живее откъсната от единствения човек, на когото можеше да разчита. Присъствието на Николас Теър я плашеше. Той нямаше да се замисли какво ще стане с нея, след като удовлетвори изискванията му. А част от тях беше и демонстрацията на близост, която той спомена така небрежно. — Не зная...

— Страхуваш се да не злоупотребя със ситуацията и с теб? — сухо попита Ник. — Трябва да ми се довериш. В замяна ще получиш договора за наема на мястото, което разгледахме тази вечер и доста солидна сума, внесена на твое име. Ако направя нещо неприемливо, винаги можеш да си тръгнеш. Това не е ли достатъчна гаранция?

— Предполагам, това е повече отколкото мога да се надявам. — В предложението му не се таеше заплахата, но имаше толкова неизвестни. Много неща можеха да се случат, много неща можеха да се окажат различни... — Кога искаш да чуеш мнението ми?

— Сега.

— Но това е непочтено. — Ан изведнъж почувства, че губи почва под краката си. — Не мога да ти отговоря веднага. Трябва да премисля всичко... Трябва да попитам Джоел.

— Невъзможно е. Вече ти обясних, че това е решение, което трябва да вземеш сама. При това — допълни Ник с язвителна усмивка, — безсмислено е да го питаш, когато сама знаеш какъв ще бъде отговорът.

— Аз... — Ан си представи как би се почувствал Джоел, ако разбере, че е пропуснал този шанс заради нея. — Не мога да откажа, нали?

— Тогава смятам нещата за уточнени. — Ник се облегна назад и в погледа му се мерна задоволство. — Тази вечер ще останеш тук, а утре сутринта...

— Не! Излишно е да оставам тук — извика Ан. Събитията се развиваха прекалено бързо. — Не съм ти необходима преди срещата с брат ти.

— Съжалявам, Ани, но уговорката започва от тази вечер. Трябва да установим нашите взаимоотношения, а Алекс и Лив да чуят, че живееш с мен, преди да се срещнем на Сейнт Денис. При това — усмивката му беше ледена — нужно е малко време, за да усвоим ролите, които играем.

— Кои роли?

— Демонстрацията на близост, за която споменах.

— Господи! — Мисълта за близост с този мъж я плашеше. Не би могла да си представи...

— Не се тревожи, Ани! — Ник беше забелязал бледността ѝ. — Това ще бъде само в присъствието на чужди хора и аз няма да позволя нещата да стигнат прекалено далеч.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Имаш думата ми. А сега ще прекараш нощта тук. Това трябва да убеди Джоел в страстта между нас.

— И не мога дори да му позвъня?

— Разбира се, че не можеш! От този момент ти принадлежиш на мен! Това е всичко, което Джоел може да знае, докато не се върнеш при него — с наема и чековата книжка. Убеден съм, че при тези обстоятелства той ще те приеме с отворени обятия.

— Господи, колко си безчувствен! — Сълзи се стекоха по бузите ѝ. — Навярно си замислил това още първата вечер. Как можа! Видя ме и реши, че съм глупачка, която лесно можеш да оплетеш в мрежите си!

— Все пак искам да ти припомня, че не те принудих насила да приемеш нашето споразумение.

— Не. Само защото постъпи твърде хитро и ми предложи нещо, което не бих могла да отхвърля. — Ан притвори очи. Обзе я безсилие, което не знаеше как да прогони. — Ако трябва да остана тук тази вечер, би ли ми показал къде ще спя. Изморена съм и искам да остана сама.

— Разбира се. — Ник я поведе по витата стълба. — Това е спалнята ми. Ще спиш тук. Аз ще бъда в стаята отсреща. — Преди да излезе, той се извърна към нея. — По-добре се наспи добре. Утре ни

чака тежък ден. Сутринта ще отидем при Джоел, за да му съобщим нашата новина.

— И мислиш, че той ще ти повярва?

— Ти трябва да го накараш да повярва. — Ан долови неясна заплаха в думите му, макар да бяха произнесени спокойно. — Ти си умно момиче и ще измислиш нещо. Ако, разбира се, наистина искаш да финансирам галерията. Лека нощ, Ани.

— Ани! Къде, по дяволите, беше? — Джоел изглеждаше така, сякаш цяла нощ не беше мигнал. Беше небръснат, а дрехите му бяха по-измачкани от обикновено. — Вече мислех... — Замълча, зърнал Ник, който вървеше след нея. — Какво означава всичко това? — Джоел неспокойно местеше поглед от единия към другия. — Какво става?

— Не е ли очевидно? — попита Ник и сложи длан върху рамото на Ан. — Кажи му, Ани. — Говореше спокойно и сякаш се шегуваше, но в думите му прозвуча заплаха.

— Аз... — Ан мъчително преглътна. Не знаеше как би могла да каже подобно нещо на Джоел. Седмици наред той щеше да се чувства излъган, предаден, ограбен. Непочтено беше! Непочтено беше от страна на Ник да я принуждава да върши това, непочтено беше Джоел да бъде дотолкова унижен в присъствието на Ник! Ще минат месеци, преди... — Аз... Аз не зная как да ти обясня. Не съм сигурна, че има някакъв смисъл, но ние с Ник...

— Достатъчно, Ани. — Джоел като че ли беше възвърнал присъщото за него самообладание. — Предполагам, това, което се е случило, е толкова изненадващо за теб, колкото и за мен. Прекарала си нощта с него, нали?

— Да, но това не е всичко. — Ан пое дълбоко дъх. — Той иска да остана при него. И аз също желая това.

— Не се съмнявам! — Лицето му се стърчи. — Знаех, че си умно момиче, но явно съм те подценявал. Когато ти падне нещо по-добро, не се отказваш, нали, Ледена принцесо?

Не! Как можеше изобщо да си помисли подобно нещо! Та той я познаваше от толкова време! Прониза я остра болка. Ето, той не я разбира! Тя е предадена! Или може би причината е в онова, което той

чувства? Навярно сега изпитва непоносима мъка заради нейното предателство! Как би могла да го вини за думите му тогава?

— Не, не това е причината. — Разкъсваше се от желанието да накара Джоел да прозре истината и от необходимостта да не наруши обещанието, дадено на Ник. — Не мога да направя нищо против това, Джоел. — В гласа ѝ прозвуча неизречена молба, но той явно не я чу. — Просто трябва да бъда с него!

— Искаш да сложиш ръка върху колкото се може повече от парите му, а аз исках от теб да вземеш тези пари за мен, малка продажна уличница! — Разярен, Джоел рязко се извърна към нея и Ан неволно пристъпи към Ник.

— Събери си багажа, Ани. — Ник говореше спокойно. — Остави дрехите. Вземи само онова, с което не би искала да се разделиш.

Тя безмълвно кимна и влезе в спалнята си. Затвори вратата и се отпусна на леглото. Краката ѝ предателски трепереха. Не беше помислила колко ще нарани Джоел. Той я обичаше, а любовта наранява и това беше ужасно.

Обходи с поглед стаята. Гардеробът, който заемаше цяла стена, надрасканата тоалетка от дъбово дърво с напукано огледало, тясното легло, покрито с юрган от съшити парчета, лавиците под прозореца, където държеше своята колекция от евтини романи, малката картина, подарък от Джоел...

Джоел! Беше съвсем отчаяна. Как щеше да оцелее без него? Беше ѝ необходим. А тя го нарани толкова много, че не знаеше дали някога би ѝ простил. Когато този кошмар с Ник свърши, тя ще се върне, но Джоел ще я отпрати, и тогава отново ще остане сама.

Не! Няма да позволи! Тя се бореше за мечтата на Джоел. Сега той не можеше да знае това, но когато се върне при него с чековата книжка и договора за наема, и когато му обясни всичко, той ще разбере, ще я приеме и миналото ще бъде като лош сън.

Изправи се. Беше решила да не взема нищо. Това е още един начин, по който ще остане вярна на Джоел. Ще изостави тук всички неща, които цени. Това ще бъде обещание, че ще се върне. Ще остави всичко, освен... Отвори най-долното чекмедже на тоалетката и извади оттам скицника си. Джоел не харесваше рисунките ѝ, не му беше приятно да си губи времето с тях и затова те се бяха превърнали в нейната малка тайна, която тя ревниво пазеше. Сега постави скицника

в чантата си. През седмиците, които идваха, той щеше да ѝ донесе утеха.

— Готова съм — каза тя и двамата мъже се извърнаха към нея.

— Много бързо. Изглежда не си взела кой знае какво — озъби се Джоел. — Пък и защо ли ти е? Нали отиваш при богат мъж? Той може да задоволи всичките ти прищевки. Но щеше да бъде по-добре, ако беше прибрала някои неща. Новото бързо омръзва, нали знаеш. След изминалата нощ, ако наистина е било за първи път, ти си вече повредена стока, малка уличнице! Ти си най-долната...

Господи, накарай го да замълчи! Думите му я пронизваха като нож. После, когато съвсем неочаквано юмрукът на Ник се стовари върху лицето му, тя се сви. Джоел се отпусна на колене върху пода, а на нея ѝ се струваше, че сънува. Ник я хвана за ръката и я повлече към вратата.

Възвърна способността си да говори едва когато излязоха на улицата.

— По дяволите! Трябваше ли да правиш това?

— Да! — Кръвта бясно пулсираше в слепоочията му. — Трябваше! Има неща, които не мога да позволя.

И сякаш нищо не се беше случило, той я заведе на покупки. В елегантните бутици, в които влизаха, тя се съпротивляваше и отхвърляше всеки негов избор. Не можеше да му прости, че удари Джоел, не му прости и необосноваността на условията му. През целия ден се опита да го накара да плати за греховете си. Но въпреки че положи невероятни усилия, битката спечели той. Ник купи всичко, което желаше — рокли, палта, обувки, чанти, дори копринени чорапи и бельо от сатен с дантела като пяна. Ан мразеше тези дрехи, защото не бяха избрани от Джоел. Не я интересуваше, че изглежда привлекателна в нещо друго, освен в малко странните рокли, които Джоел купуваше за нея.

— Доволен ли си? — Във въпроса ѝ се долавяше горчивина. Бяха сами в частния асансьор, който ги отвеждаше към апартамента му.

— Не съвсем — отговори Ник мрачно. Пръстите му болезнено притискаха китката ѝ и когато прислужникът отвори вратата, Ник притегли младата жена към себе си. — Паркър, ние ще бъдем на

горния етаж и не искаме да ни безпокоят, нали, скъпа? — добави той и се обърна към нея. Ленивата му недвусмислена усмивка беше напълно несъвместима с болката в китката ѝ. Пусна ръката ѝ едва когато стигнаха спалнята и вратата се затвори зад тях. После пръстите му се впиха в раменете ѝ и Ник я извърна към себе си. — Така не може, Ани. — Очите му горяха гневно. — Не ти плащам, за да се противопоставяш на всяка моя стъпка.

— Какво очакваш, след всичко, което направи?

— Твоето съдействие.

— Трябваше да помислиш за това, преди да поставиш невъзможните си условия.

— Съжалявам, Ани, но така няма да стане. Ако условията бяха неприемливи за теб, трябваше просто да откажеш. Не съм те принудил насила да приемаш тази работа. Можеше да си тръгнеш в мига, в който чу какво очаквам от теб. След като не го направи, сега ще ми съдействаш, и бъди така добра, направи всичко възможно, за да покажеш, че си лудо влюбена в мен. Не мога да приема нищо друго.

— А аз не мога да приема онова, което направи. — Ани опита да се измъкне от ръцете му. — Отвращаваш ме! Защо удари Джоел?

— А ти, скъпа, се държиш като дете! Защо не помислиш? Не можех да ти позволя да разкажеш всичко на Джоел, защото двамата с Теа са твърде близки, а дори ти би трябвало да разбереш колко е подла моята братовчедка. За нея ще бъде истинско удоволствие да разгласи пред целия свят, и най-вече да уведоми брат ми, че ние с теб имаме делова уговорка.

В думите му имаше логика, но Ан не искаше да го признае, дори пред себе си.

— Това не е повод да удряш Джоел. Не беше нужно!

— Той те нагруби. На мен можеше да наговори каквото му харесва, но бе недопустимо да обижда теб.

— Чувстваше се наранен и предаден! А ти си толкова благороден, нали?

— По характер, несъмнено. — За нейна изненада Ник се усмихваше обезоръжаващо. — Ако наистина бях лудо влюбен в теб, дотолкова влюбен, та да искам да живееш с мен, мислиш ли, че щях да остана безучастен, докато той те обиждаше? — Изведнъж Ник я пусна, пхна ръце в джобовете си и закрачи из стаята. — Ани, трябва да

решиш. Мислех, че вече сме се разбрали, но изглежда съм сгрешил. Ако искаш, можеш да си тръгнеш веднага и ще забравим за нашето споразумение. Ако обаче решиш да останеш, ще очаквам от теб съдействие. Какво избираш, Ани?

— Не зная. — Тя се извърна и притеснено огледа великолепната спалня. После застана до прозорците и се взря в нощта с невиждащи очи. Беше сама, съвсем сама. Както през годините, преди да срещне Джоел. Усещането беше непоносимо. — Не мислех, че ще направя всичко толкова тежко за мен... и за него.

— Предполагам, разбирала си, че ще очаквам нещо реално в замяна на онова, което предлагам. Ти сама призна, че съм щедър.

— Да, но... — Ани замълча и си представи галерията, картините, Джоел и бъдещето, когато щяха да бъдат заедно. — Да, ще остана. Ще направя всичко, което поискаш. Поне пред хората.

— Добре. — Ник приближи към нея и обгърна раменете ѝ. — Ще започнем още сега.

— Какво правиш? — Ан инстинктивно опита да се освободи от прегръдката му.

— Искам да се убедя, че разбираш какво точно очаквам от теб.

— Но не тук! Ти каза, че ще демонстрираме близост само когато не сме сами.

— Трябва да свикнеш с присъствието ми, Ани. Мога да си представя последиците, ако реагираш по този начин, и Паркър или някой друг, е около нас.

— Не мисля, че бих могла... Аз не съм много добра във всичко това... Не съм го правила често, не ми харесва!

— Не е нужно да ти харесва. Трябва просто да го правиш — нежно рече мъжът. — Отпусни се, Ани.

— Ще опитам — прошепна тя. Близостта му я плашеше. Това е без значение, напомни си Ан и притвори очи. Това е само част от делово споразумение, което ще донесе парите за галерията на Джоел.

— Какво има, моя любов? — саркастично попита Ник. — По-добре ли се чувстваш, като не виждаш какво става?

— По-добре се чувствам, когато мисля за парите.

— Винаги е така — потвърди той с хладната незаинтересованост на страничен наблюдател.

Ан се чувстваше зашеметена. Всичко беше толкова необичайно, прекалено необичайно. Ник плъзна ръце по тялото ѝ и я обгърна поплътено. Извърна я към себе си, и когато устните им се сляха, с нея се случи нещо неочаквано. В тялото ѝ проникваше неговата топлина, мислите ѝ бяха разбъркани, волята ѝ — парализирана. Устните ѝ се разтвориха и пръстите ѝ инстинктивно се впиха в раменете му.

— Прекрасно, мила — отдръпна се най-сетне той. Явно бе забелязал объркването ѝ и се забавляваше. — Реагираш чудесно. Ще го запомня и когато следващия път извадиш ноктите си, незабавно ще те целуна.

— Не! — Ан изведнъж се ужаси от онова, което беше допуснала да се случи помежду им. — Не бих позволила!

— Едва ли ще имаш избор, мила. Случилото се може и да е ново за теб, но ти харесва. — И отново я привлече към себе си.

Тя опита да се противопостави, но устните на Ник я заставиха да замълчи. Чувстваше се зашеметена. Желаете го, беше безпомощна, безсилна да го възпре. Когато най-после той се отдръпна, Ан съумя да събере разпилените парченца от своята непоколебимост.

— По дяволите! — Гласът ѝ потрепери. — Това е непочтено.

— Неочаквано е. — Очите му бяха потъмнели от страст. — Знаеш ли, между нас протича някаква реакция — усмихна се той лениво. — Защо не опиташ да се отпуснеш, Ани? И да се наслаждаваш?

— Това ли би искал?

— Би ми било приятно. Изглежда нашата уговорка може да бъде много интересна... Доволен съм, Ледена принцесо. Сключих по-добра сделка, отколкото очаквах, и няма да забравя това, когато дойде време да се разделим. И не бъди толкова изненадана, мила — добави той, без да откъсва очи от нея. — Това не означава нищо, но е забавно. — Ник рязко се извърна и излезе от стаята.

— Господи! — прошепна Ан и се отпусна на ръба на леглото. Не разбираше какво се беше случило с нея. Какво я накара да отвърне на Николас Теър по начин, който смяташе за недопустим, когато беше с Джоел? Това беше лудост! Изпитваше срам и отвращение. Беше допуснала насилие и към себе си, и към любовта на Джоел.

Джоел беше различен. Целувките му бяха кратки, а ласките — толкова деликатни. Понякога, много отдавна, той я притискаше силно

към себе си, но това беше в онези дни, когато тя се чувстваше самотна и изоставена, изпълнена с несигурност и отчаяние. Джоел беше различен. И с него тя никога, никога, никога не изпита онова, което Николас Теър я накара да почувства сега.

Не искаше да се чувства по този начин. Слепият физически инстинкт я отвращаваше. Страстта беше създавала хаоса в живота на родителите ѝ, в нейния собствен живот. Страстта объркваше всичко, опорочаваше и разрушаваше любовта. Родителите ѝ бяха станали жертва на страстта. Тя бе подчинила живота им, бе унищожила и семейството им.

Веднъж, когато беше на десет години, майка ѝ се опита да ѝ обясни.

— Виждаш ли, скъпа, има неща, които карат тялото ти да се чувства прекрасно, вълшебно. И в тях няма нищо лошо, наистина нищо лошо. Въпросът е само да се освободиш от задръжките, с които този тип удоволствие обикновено се свързва. Няма правила, затова е излишно да мислиш за онова, което не трябва или не можеш да направиш. Вършиш това, което ти доставя удоволствие. Обожавам живота тук. А ти ще бъдеш още по-щастлива.

— Защо? — беше попитала тогава Ан — високо, слабо момиче с дълга кестенява коса и огромни очи, изпълнени с недоверие и скептицизъм.

— Защото на двамата с баща ти ни трябваше доста време да се освободим от всички тези задръжки, които ни бяха внушени, а това понякога прави нещата... малко трудни... Но ти, ти си щастливо момиче. — Майка ѝ я привлече към себе си и това беше един от малкото жестове на привързаност от нейна страна, които Ан можеше да си спомни през всичките години, прекарани в комуната. — Ти нямаш такива ужасни задръжки. Винаги си живяла по този начин, винаги си се забавлявала, детето ми! Почти ревнувам, че не мога да бъда на твое място. Ти знаеш, че всичко е дар.

Но не всичко беше дар, защото тя беше тази, която плащаше цената на пренебрежението и безразличието. Продължаваше да плаща, след като напусна комуната и заживя сама. Най-после беше независима, можеше да избира и се закле никога да не живее по начина, по който родителите ѝ живееха. Не ѝ беше лесно, разбира се.

Не защото се нуждаеше от секс, а защото ѝ се струваше, че никой не би проявил интерес към нея, ако тя отказва сексуални контакти.

Все пак не изневери на себе си. Вярваше, че ще срещне мъж, който споделя възгледите ѝ за живота и срещата ѝ с Джоел бе истинско чудо. Отношенията им бяха красиви, сексът не ги опорочи. В лицето на Джоел тя най-после намери сигурността и доверието, от които се нуждаеше. С Джоел имаха общи мечти, общи цели. Сега нещата бяха усложнени, наистина, но когато всичко приключи, Ан беше убедена, че с Джоел ще се оженят. И бракът им щеше да бъде стабилен и сигурен, защото Джоел беше като нея. Никога не би разчитал на нещо толкова непредсказуемо като страстта

Тази вечер тя просто изневери на себе си. Последните двайсет и четири часа бяха наистина непоносими. За първи път от почти една година беше лишена от опората на Джоел. А Ник явно е изкусен прелъстител. Беше почувствал уязвимостта ѝ и я беше използвал до степен, която надхвърляше и най-лошите ѝ опасения. Изненада я неподготвена и разстроена. Заради това тя предаде Джоел. Сега се закле това да не се случи никога повече.

Разбира се, трябва да продължи играта. Единственият начин да осъществи мечтата на Джоел и да измоли прошка за себе си, беше да върши това, за което Ник ѝ плащаше. Но сега вече ще знае какво може да очаква и ще контролира чувствата си. Това, което се случи тази вечер, повече няма да се повтори.

Но тя се лъжеше. Случилото се тази нощ се повтори. Повтаряше се всеки път, когато Ник я докосваше. Дните минаваха и Ан беше принудена да признае истината пред себе си. Въпреки дълбоката си любов към Джоел, тя откри у себе си слабост, заради която всеки път, когато този чужд за нея мъж я докоснеше, в тялото ѝ лумваше истински пожар.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето. — Ник току-що се беше върнал. Подаваше й голям кафяв плик. — Донесох ти договора за наема на галерията и чековата книжка, която обещах.

— Благодаря. — Ан пое плика, но не го отвори. — Няма ли да го задържиш, докато ангажиментът ми към теб приключи?

— Умея да преценявам хората. — Ник седна срещу нея и небрежно кръстоса крака. По устните му се плъзна усмивка. — Те вече принадлежат на теб, не на Джоел. И договорът за наема, и чековата книжка са на твое име. Смятам, че така е по-добре. В момента ти не разполагаш с нищо друго...

— Джоел разполага с тях — възрази Ан и излезе от стаята, за да не му даде време да каже нещо, което би уязвило Джоел и провокирало нов спор.

На следващата вечер обаче спорът се оказа неизбежен. Ник й донесе подарък.

— Трябва да имаш бижута — заяви той и й подаде кутия от черно кадифе. — Задръж ги, когато си тръгнеш. Приеми ги като гаранция за бъдещето си, и, за бога, не позволявай на Джоел да ги продаде.

— Гаранции не са ми необходими и нямам нужда от бижута — рязко отвърна Ан, но после се разкая и добави по-меко: — Беше достатъчно щедър.

— Не ми казвай колко щедър мога да бъда — прекъсна я Ник остро и нервно закри из стаята — и не ме убеждавай, че не се нуждаеш от гаранции! Всичко, което можеш да вземеш оттук, преди да решиш да сложиш край на цялата тази история, ще ти бъде от полза...

— Не говори така! Да не си посмям! — Ан гневно се опита да пхне кутията в ръцете му. — Не желая да обиждаш Джоел!

— Добре, няма да говоря за него — усмихна се Ник обезоръжаващо и пхна ръце в джобовете си. — Но моля те, вземи бижутата! Моля те! — Ник замълча за момент, преди да продължи: —

Така трябва, за да поддържаш илюзията. То е също като целувките между нас или когато позираме пред хора, за които знаем, че после ще разкажат всичко на Алекс и Лив. Бижутата са просто част от нашето делово споразумение.

— Странно е това споразумение! Плащаш ми, за да приема бижута — отвърна Ан с усмивка. Но когато отвори кутията, усмивката изчезна от лицето ѝ. В нея, върху кадифе с цвят на слонова кост лежеше колие с огромен диамант в обков от масивно злато, златна гривна и обеци. — Господи, Ник! — Ан инстинктивно затвори кутията и му я подаде. — Това трябва да струва цяло състояние!

— Е, не чак толкова. Вземи ги, Ани! Твои са.

— Не мога!

— Добре, че няма кой да те чуе. Нито една жена не би отхвърлила подобен подарък. Всяка уважаваща себе си платена жена изисква всички бижута, които може да получи.

— Но аз не съм уважаваща себе си платена жена, ако такова нещо може да съществува. — Ан опита да потисне усмивката си. — Няма ли тук вътрешно противоречие?

— Не и в твоя случай, Ледена принцесо. И моля те, нека не спорим. За тази вечер беше достатъчно. Пък нямаме и време. Отиваме на прием, и, надявам се, няма да възразиш, ако избира роклята ти?

— Защо? Никога досега не си го правил.

— Тази вечер е много важна за мен. Искам да разсея всяко съмнение — обясни Ник, докато оглеждаше дрехите ѝ. Накрая избра рокля от мека зелена коприна. — Ето, това ще свърши работа. — Подаде ѝ дрехата и излезе от стаята.

Навярно той наистина мислеше, че роклята е подходяща, но когато Ан се погледна в огледалото, от доброто ѝ настроение не остана и следа. Дрехата беше плътно прилепнала и очертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Корсетът беше с доста дълбоко деколте, а отстрани на полата имаше висок шлиц. Помисли си, че сега наистина не може да става и дума за самоуважение, пое дълбоко дъх и се отправи към Ник. Откри го в кабинета. Небрежно-елегантен в безупречния си вечерен костюм.

— Добре ли е така?

— Разбира се — съгласи се той машинално, дори без да я погледне. После, когато внимателно прецени всеки детайл от

външността ѝ, широко се усмихна. — Прекрасно! Господи! Изглеждаш като...

— Като любовница на богат мъж — добави Ан.

— Да. Липсват само диамантите. — Той отвори кутията от кадифе и тръгна към нея. — Обърни се.

Ан се извърна и остана неподвижна, докато той сложи огърлицата около шията ѝ и закопча гривната около китката ѝ.

— Прекрасно — възкликна той отново и пусна обещите в дланта ѝ. Остана, вперил поглед в нея, докато тя ги сложи на ушите си. — Ани, какво не е наред?

— Не харесвам бижутата. Нито пък роклята. — Сви раздражено рамене. — Кара ме да се чувствам като платена жена.

— Но ти си такава — отвърна той с усмивка. — Всички трябва да го разберат. А аз ти плащам, за да сложиш тези бижута. И тази рокля. — Ник се усмихна и прокара пръсти по деколтето на корсета.

— Моля те, престани — сподавено прошепна тя.

— Плащам ти също и за да бъдеш по-нежна, скъпа. — Когато се наведе и докосна с устни лицето ѝ, в очите му проблеснаха опасни пламъчета. — Макар да мисля, че би направила това и безплатно, нали?

— Не!

— Да — настоя Ник. Устните му не ѝ позволиха да възрази. Този път целувката му беше настояща и провокираща. Ан съзнаваше това, но то не ѝ помогна. Мъчителното ѝ безпокойство се засили, дори когато ръцете ѝ неволно обгърнаха врата му.

— Престани! Защо правиш това? — едва прошепна тя, когато устните им се разделиха.

— Забавлявам се. Нали в началото ми обеща точно това?

Ан притвори очи. Ненавиждаше го заради начина, по който я унижаваше, ненавиждаше го заради студенината и пренебрежението в думите му, заради навика да я оскърбява, докато той винаги оставаше безразличен и недостъпен. Преди време ѝ подхвърли, че е марионетка в ръцете на Джоел. Сега я бе превърнал в своя играчка.

— Нямах предвид това.

Той се разсмя и отново я целуна, преди да се отдръпне.

— Зная, но защо не? Пък и ти нямаш нищо против, нали? Разбира се, не би признала, но сега откриваш нещо ново за себе си,

което никога не си изпитвала с Джоел и което той не е искал да изпиташ. Но това усещане го има у всеки, Ани. Трябва само да знаеш как да го използваш и да му се наслаждаваш. Сега ти учиш точно това, макар и против волята си. Да тръгваме! — Усмивката на Ник беше изпълнена със странна нежност. — Закъсняваме.

— Ник, скъпи, не мога да повярвам! — От отдалечения ъгъл на претъпкания с гости салон към тях се насочи червенокоса дама, която макар и не твърде млада, все още можеше да мине за зашеметяваща.

— Това е домакинята, Глория — обърна се Ник към Ан. — Тя е един от доверените източници на информация за Лив.

— Започнахме да мислим, че вече не си между живите. Изглеждаш великолепно. — Глория вече беше пред тях. — Но не мога да кажа същото за брат ти. Видях го преди три седмици в Париж. Все повече започва да прилича на призрак. След около седмица сам ще се убедиш в това.

— Така ли?

— Е, това ми казаха. В момента е тук, в Америка, в някаква болница. За изследвания, предполагам. Но го изписват след няколко дни и двамата с Лив смятат да отпътуват за Сейнт Денис, веднага щом Алекс се почувства по-добре. Той, изглежда, гори от нетърпение да те види. Да не повярваш! Също и Лив, разбира се, макар че тя очакваше да си сам.

— Невъзможно — засмя се Ник. Привлече Ан към себе си и нежно обгърна раменете ѝ.

— Е... — Глория плъзна преценяващ поглед по диамантите и роклята на Ан. — Тя е доста по-различна от жените, с които обикновено се появяваш, нали?

— Не бих нарекъл въпроса ти съвсем дипломатичен — засмя се Ник, но Ан го познаваше достатъчно добре, за да почувства, че е раздразнен.

Значи Ник има предпочитания към жените и не обича това да се споменава, внезапно си помисли тя и го изгледа с любопитство.

Въпреки това, когато отново заговори, гласът му прозвуча спокойно.

— Не познаваш добре вкуса ми, нали, Глория?

— Напротив, Ник. Господи! Само допреди няколко години всички отлично познавахме вкуса ти, но изглежда се е променил. — Тя замълча и отново впери преценяващ поглед в Ан. — Мислех, че ще мине доста време, преди да решиш, макар и за кратко, да останеш верен на някоя жена. Отново — добави тя със саркастична усмивка.

— Но срещнах Ан. — За миг пръстите му конвулсивно се впиха в рамото ѝ и ѝ причиниха болка, после дланта му леко се плъзна по изящната извивка на ръката ѝ. Движенията му бяха чувствени и твърде фамилиарни. — Не е трудно да ѝ бъда верен, насладата е неимоверна.

— Щом казваш. За мен ще остане удоволствието да разкажа на Лив за новата ти играчка, както и да видя шокираното ѝ „изражение“. — За момент погледът ѝ остана прикован в движението на пръстите му. — Наистина има какво да разкажа. Тя е убедена, като оставим семейната лоялност настрана, че може да има всичко, което пожелае.

— Явно греши.

— Е, щом така предпочиташ — засмя се Глория. — Но аз не вярвам, че Лив ще се примири толкова лесно. — И без да дочака отговор, тя ги изостави, за да се присъедини към група закъснели гости.

Докато си проправяха път през препълнения салон и разменяха незначителни реплики, думите на Глория продължаваха да отекуват в съзнанието на Ан. Лив няма да повярва, че Ник е изневерил на вкусовете си... А може би и на самата Лив? Ан вдигна поглед и се взря в лицето му. Дали той някога е желал или обичал съпругата на брат си? Ник се движеше сред всички тези хора самоуверено, сдържано, безучастно. Нищо не беше в състояние да го изведе от присъщото за него безразличие. Така ли беше наистина? Преди време, когато ѝ обясняваше защо му е необходима помощта ѝ, когато ѝ говореше за Алекс, хладнокръвието му беше изневерило. Тогава Ан реши, че причина за това е загрижеността за брат му. Сега не беше толкова сигурна.

Дали, без да иска, Глория не беше разкрила друга една истина? Не бяха ли реакциите на Ник прекалено нетипични за него, прекалено необичайни за човек, който години наред не е имал нищо общо с брат си? Дали проблемът беше с Алекс, или със съпругата му? И ако нещата опират до Лив, какво следва от това за самата Ан? Какво друго, освен немалкото облекчение от мисълта, че Ник не е съвсем безгрешен и

неуязвим? Какви биха били последиците от това, че той някога е харесвал съпругата на брат си? Или може би още я харесва? Изведнъж Ан прозря истината. Глория, всички останали можеха да бъдат заблудени, но не и Ан. Тя знаеше, че отношенията ѝ с Ник са чисто делови. Явно той не беше безразличен към Лив! Това вече беше нещо ново и съвсем различно за неуязвимия бизнесмен, който вървеше до нея, прегърнал я със самоувереността на собственик. Прозрението можеше да ѝ послужи като оръжие срещу него.

— И така — каза Ан, когато Ник най-после я отведе на дансинга и я притисна към себе си, — разкажи ми за Лив.

— Какво да ти разкажа? — Ник отстъпи назад и я погледна изпитателно.

— Искам да разбера. Ти не ми каза всичко.

— Нима? Защо мислиш така?

— Много добре знаеш защо — гневно прошепна Ан. — Някога си бил влюбен в Лив, Ник. И сега не си безразличен към нея.

— Откъде ти хрумна това? — Ник се засмя, но Ан вече го познаваше достатъчно добре, за да бъде заблудена от безразличието, изписано на лицето му. — Тя е привлекателна жена, нищо повече.

Но Ан вече бе сигурна в заключението си. След всичкото това време, през което зависеше от него, превърната в негова заложница, най-после притежаваше оръжие, с което можеше да му се противопостави, когато той се опита отново да спекулира с чувствата ѝ.

— Намерих пукнатина в бронята ти, Ник. Съпругата на брат ти. Някога си я желал и все още не си безразличен към нея.

— От години не съм я виждал. — Погледът му не изразяваше нищо, но против волята си бе принуден да признае своя интимна тайна.

— Но не си я забравил, нали?

— Да! Доволна ли си? — Гласът му прозвуча остро.

— Не точно доволна, но е добре да зная, че невинаги си толкова неуязвим и недостъпен. — За първи път от началото на странната им връзка, Ан почувства увереност в себе си. И нещо друго — сега той ѝ харесваше повече, много повече от преди. Сега вече бяха съучастници. — Скъпи Ник — усмивката ѝ беше очарователна, — и ти имаш слабости. — Обви ръце около врата му и се притисна към него. —

Какво чувстваш в моменти като този? Бедният Ник! — Ан го изглежда подигравателно. — Нещата не са винаги така прости, както предполагаме, нали? Когато ме целуваш, трябва ли да си представяш, че съм Лив?

— Не — усмихна се скептично той. — Възможно е да има физическо привличане и без чувства.

— Зная. Ти ме научи на това. — Ан зарови пръсти в косата му. — Време е отново да си го припомним. Глория не откъсва поглед от нас. Ако искаш да има какво да разказва на брат ти, и на Лив, разбира се, по-добре ме целуни.

— Доста далеч сме от магистралата — обясни Ник. Шестместният самолет се беше приземил на малкото летище на Сейнт Денис. — Малко туристи идват тук и се страхувам, че няма да ти е особено забавно.

— О, напротив. — Ан слезе от самолета и се усмихна. Денят бе слънчев и ясен. — Все ще се намери нещо интересно — добави тя и го погледна, за да се увери, че е разбрал намека ѝ.

След нощта, когато Ан разкри истината за Лив, взаимоотношенията им се промениха. Тя вече не беше марионетка в ръцете му. Сега двамата бяха равностойни партньори. Никой от тях не владееше ситуацията изцяло, никой нямаше пълна власт над другия.

— Пристигнахме, Ник — обади се Кит, словоохотливият им шофьор, който не спираше да бърби. Колата беше свила по тесен пясъчлив път. — Сигурно вече си забравил как изглежда вилата. Три години минаха.

— Бях зает — рече Ник. Ръката му леко обгръщаше раменете на Ан.

— Не се съмнявам. — В гласа на Кит се прокрадна недоверие. — Дамата е много красива, Ник. Ако ѝ хареса, може би ще идваш тук често.

— Може би. — Ник се усмихна на Ан и тя се възхити на уменията му да поддържа у другите илюзията за взаимоотношенията им. — Ще направя всичко възможно, за да се забавлява добре.

Тесният път рязко изви нагоре по хълма. Пред очите им се разстла морава, обсипана с цветя и храсти. Ан пое дълбоко дъх.

Въздухът беше напоен с тежкия аромат на храстите и соления мирис на море. До самия бряг бяха струпани паянтови, грубо сковани вили, свързани с обща веранда.

— Всичко е подготвено за пристигането ти, Ник. — Колата спря пред широко разтворената врата. — Бил живееше тук, но вчера се премести в голямата къща, защото пристигнаха Алекс и съпругата му. Ще ви чакат на вечеря. Но Алекс каза, че е много изморен. — Кит поклати глава. — Този човек наистина не може да се похвали с добро здраве! Той така си е решил, ако питаш мен, ама я се опитай да му кажеш.

Двамата с Ник внесоха куфарите, Ан бавно последва мъжете. Вилата беше просторна и ярко осветена. Стаите бяха свързани, обзаведени семпло и непретенциозно. Странно съчетание на старинни и по-нови мебели в различен стил. Прозорците заемаха цели стени и от тях се откриваше гледка към широката веранда. Сводести врати водеха към вътрешния двор с естествено езеро, заобиколено от големи речни камъни, между които растяха папрат и цветни храсти.

— Ник, това плуven басейн ли е? — рече Ан, щом влезе в спалнята при него. Върху лицето ѝ беше изписано неодобрение.

— Боя се, че да. С пречиствателна система и хлорирана вода. Защо? Не ти ли харесва?

— Прекалено изкуствено е. Образец на излишна показност.

— Скъпа, непоправима си — усмихна се Ник и я привлече към себе си. — Случва ли се понякога нещо да ти хареса?

— Понякога — подразни го тя. Кит следеше разговора им с нескрито любопитство. — Ти ми харесваш... понякога.

— Ник — прекъсна ги Кит, ухилен щастливо, — да изпратя ли Уини да ви помогне да разопаковате багажа си?

— Дай ни малко време. — Ник освободи Ан от прегръдките си, свали вратовръзката си и започна да разкопчава ризата си. — Ан ще намери банските ни костюми и ще отидем да поплуваме. В морето или в басейна, скъпа?

— В морето, разбира се — отвърна Ан. — Да оставим басейна за дните, когато няма да имам сила да стигна по-далеч от съседната врата.

— Остави на мира басейна ми. — Ник отново я привлече към себе си. Свали ципа на роклята ѝ, а устните му се впиха в нейните, дланите му се плъзнаха по пламналата ѝ кожа.

Господи! Какво ли мислеше Кит за всичко това? Най-сетне Ан чу заглъхващите по коридора стъпки на шофьора.

— Ник, престани! — Ан се измъкна от прегръдката му. — В уговорката ни не влизаше да ме събличаш.

— Аз не те събличах. Просто играех своята роля. Заради Кит. — Ник отпусна ръце и отиде до куфарите. — Ето, вземи това. Можеш да се преоблечеш в банята, ако искаш.

— Разбира се, че искам — изсъска Ан и взе банския костюм, който мъжът ѝ подаваше. Тръгна към банята с притиснати към тялото лакти, за да задържи роклята около себе си.

Когато малко по-късно Ан излезе от банята и съзря Ник, сърцето ѝ бясно заби. Господи, той беше толкова привлекателен! Почувства се зашеметена. Не можеше да откъсне поглед от него. Съвзе се едва когато той заговори.

— Прекрасна си! — Ник хвърли небрежен поглед към нея и я поведе по пътеката, очертана от грациозни палми, надолу към плажа.

— Това домът на Алекс ли е? — Ан посочи огромната бяла къща, обляна от лъчите на залязващото слънце.

— Да, това беше къщата на баба ми. Тя му я завеща. Старо плантаторско имение, чудесно реставрирано, според всеобщото мнение, но не по мой вкус.

— Защо?

— Не зная. Никога не съм се чувствал удобно тук. — Ник неловко вдигна рамене, сякаш беше разкрил прекалено много за себе си. После се извърна и я привлече към себе си.

— Какво правиш?

— А ти какво мислиш, че правя? Целувам те заради нашата публика.

— Не виждам никого наоколо — възрази Ан задъхано. Притиснато към нея, тялото му изгаряше кожата ѝ.

— Но те ни виждат. Несъмнено прислугата не откъсва поглед от нас. Навярно Алекс и Лив също. Прегърни ме, Ани.

Не беше нужно да ѝ го казва. Едва ли имаше нещо, което да желае повече от това. Устните ѝ се разтвориха и пръстите ѝ конвулсивно се впиха в раменете му. Той е толкова близо, мислеше тя

объркано. Сплетените им тела са свлякоха върху топлия пясък. Няма да ми бъде лесно, тъжно си мислеше Ан. Бяха на острова по-малко от час, а между тях вече се беше създала близост, която я плашеше. Тук, на това прекрасно място, щеше да ѝ е трудно да поддържа отношенията, които установиха след приема у Глория. Тук, толкова далеч от Джоел. Джоел... Странно, недоумяваше Ан. Обичаше го, а ласките му никога не я изпълваха с толкова вълнение, както присъствието на Ник. Някой път, когато не е толкова уморена, може би, ще се опита да разбере какво у него я омагьосваше. Мисли за Джоел, заповяда си тя. Но Джоел беше далеч, а Ник беше тук. Чувстваше силното му тяло до себе си, ръцете му я обгръщаха плътно, устните му обсипваха шията и раменете ѝ с целувки.

— Не бива да правиш това — слабо се възпротиви тя. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ и единственото, което искаше в този момент, беше близостта му.

— Всичко е наред, скъпа. Това е част от играта. Някой идва.

Благодаря на бога, помисли си тя обезумяла и ръцете ѝ обгърнаха тялото му. Нямаше сили да се съпротивява. Онзи, който идваше, щеше да я избави, но сега не можеше да устои.

— Здравейте! Прекъсвам ли нещо важно?

При звука на гласа, който произнасяше думите с лек акцент, Ан замръзна, а Ник тихо изруга и се отдръпна от нея.

— Господи, Лив! Избра дяволски подходящо време за плуване!

— Съжалявам, скъпи, но не идвам да плувам. Идвам да те посрещна и би могъл да бъдеш по-мил. Все пак минаха три години.

Ан пое дълбоко въздух и опита да се овладее, за да посрещне жената, заради която беше тук, жената, чието присъствие на плажа беше повод за ласките между нея и Ник. Значи това е Лив, помисли Ан, без да сваля поглед от невероятно красивата жена, която стоеше пред нея.

Косата ѝ беше много дълга, права, пепеляворуса. Синият бански костюм подчертаваше съвършената ѝ фигура и безупречната кожа. Когато се усмихваше, сякаш излъчваше светлина и странна смесица от невинност и възбуждаща еротика.

— Все пак, скъпи, радвам се да те видя. — Лив разстла хавлиената си кърпа на пясъка и седна до Ник. Наклони се към него,

докато едва прикритите ѝ гърди докоснаха раменете му и нежно го целуна по бузата. — Това ли е Ани?

— Разбира се. — Гласът му прозвуча хладно и той обви раменете на Ан с жест, за който тя не беше сигурна дали е демонстрация на фамилиарност, или просто опит да я защити.

Противна жена, помисли си Ан с неприязън, докато Лив я оглеждаше хладно. Предполагаше, че Лив иска да я смути и обърка, но вместо това само я раздразни.

— Е, привлекателна е, предполагам — заключи Лив и отново извърна поглед към Ник. — Но доста по-различна от онова, което очаквах. Разбрах, че живеела с някакъв художник.

— По-скоро търговец — намеси се Ан, преди Ник да успее да отговори, и погледът на Лив стана още по-хладен.

— И каква е разликата? — Лив протегна ръка към лосиона срещу слънчево изгаряне, който лежеше върху кърпата на Ник. — Обзалагам се, че това е големият шанс на живота ѝ. — Лив започна да втрива лосиона в кожата си. Движенията ѝ бяха бавни и подчертано чувствени. — В сравнение с един гладен художник, или търговец, ти можеш да ѝ предложиш толкова много, нали, Ник?

— Ти би погледнала на нещата по този начин — раздразнено рече Ник и пръстите му обвиха по-плътно рамото на Ан.

— Но не и аз — обади се Ан. Лъжата ѝ достави удоволствие. — Смешно е дори да си помисли човек, че парите могат да имат нещо общо с желанието ми да бъда с Ник! — С импулсивност, която трудно би допуснала за себе си, Ан сложи ръка върху гърдите на Ник. — Парите нямат нищо общо. Виждаш ли, аз просто не мога да устоя на обаянието му. Не мисля, че това е по силите на която и да е жена.

— Разбирам. — За голямо задоволство на Ан, Лив изглежда загуби самообладание. — Мислиш ли, че тя те обича, Ник?

— Лив е винаги такава. — Ник притисна с длан ръката на Ан към гърдите си и за момент пренебрегна снаха си. Едва след това се обърна отново към нея. — С риска да бъда неучтив като теб, ще ти отвърна, че това не е твоя работа.

— Щом казваш, скъпи. — Лив сведе глава. Кичур пепеляворуса коса падна върху лицето ѝ. Ръката ѝ бавно разнасяше лосиона по златистата кожа на стройните ѝ крака. — Това всъщност не ме интересува. Просто се опитвах да поведе разговор. Алекс почива —

това е едно от малкото неща, които той наистина умее да върши, а Бил излезе. Скучаех и когато ви видях, бях много щастлива, че мога да поговоря с вас.

— Трябваше да се обадиш на някой от приятелите си — хладно предложи Ник, но Ан забеляза, че той следи ръката на Лив с копнеж. — Тук, на острова, те не са малко.

— Не е същото, скъпи Ник. — Лив неочаквано вдигна поглед и се усмихна, когато видя изражението му. С преднамерен жест постави ръка върху дланта на Ник. — Нали знаеш, че другите са без особено значение. Навярно защото сме роднини — допълни тя със саркастична усмивка.

— Едва ли. — Ник не обърна внимание на ръката ѝ и се извърна с ленива усмивка към Ан. — Сега, когато плажът е толкова пренаселен, какво ще кажеш да се приберем във вилата. Имаме няколко часа до вечеря и можем да довършим това, което започнахме.

— Не мога да те обвиня в излишна деликатност, Ник — сухо рече Лив и отдръпна ръка.

— Не съм в настроение да бъда деликатен, Лив. — Ник се изправи и протегна ръка на Ан.

— Тогава навярно ще се видим на вечеря — изсъска Лив. Сините ѝ очи гневно горяха. — А може би не — добави тя студено и думите ѝ прозвучаха като заплаха или може би като предизвикателство.

— Лив излезе — обяви Алекс Теър и неуверено пристъпи в импозантната приемна. — Тази вечер ще отсъства, но вие поне сте успели да я видите на плажа днес следобед. Тя се отегчава, разбира се. Откакто боледувам, на нея не ѝ е лесно. Липсват ѝ развлеченията, приемите... — Алекс замълча. Той беше твърде бледо копие на брат си. Прошарената му коса с неопределен кафеникав цвят обрамчваше сивкаво бледо подпухнало лице. Очите му бяха безжизнени. Дори когато Ник му представи Ан, изражението на болезнено недоволство не изчезна от лицето му.

— Да, разбира се — кимна Алекс. — Чух за теб и Лив ми каза, че те е видяла. Съпругата ми е невероятно красива, нали? — обърна се той към Ан, но продължи, без да дочака отговора ѝ. — Тя копнее за забавления, заслужава среда, в която красотата ѝ би била оценена, но

от месеци аз не съм в състояние да ѝ дам това. Сега, когато сме тук, надявам се да намери начини да се забавлява. Но аз трябва да седна — усмихна се той извинително и се настани в широкото кресло. — Джанет, ще ми помогнеш ли? — извика той и Ан забеляза жената, която стоеше до вратата. — Джанет е моята медицинска сестра. — Лицето на Алекс за първи път се оживи. — Без нея не бих могъл да се справя.

Джанет беше на около трийсет години. Приятна, но доста невзрачна, реши Ан. В момента, в който Алекс заговори, тя отиде при него, за да постави малка възглавница зад гърба му. Явно беше напълно посветена на пациента си. Суетеше се около него, без признаци на нетърпение, докато накрая Алекс реши, че е удобно настанен.

— Да, така е добре. — Приемаше вниманието ѝ с вял ентусиазъм на човек, който се наслаждава на своето заболяване. — Чувствам се толкова удобно, откакто Джанет е с мен — обясни той и я възнагради с измъчена усмивка, преди да покани останалите с жест да седнат. — Харесва ли ти островът, Ан?

— Да. След зимния Ню Йорк промяната е приятна. — Поднесоха напитките. Шери за Ан и Джанет, уиски за Ник и минерална вода за Алекс.

— Да, разбира се — съгласи се той с безразличие и продължи малко по-оживено: — Лив обича слънцето. Беше толкова нещастна в Париж. Едва дочака да дойдем на острова. Надявам се климатът тук да се отрази благоприятно на здравето ми. С какво се занимаваш, Ани?

— Аз... — Ан замълча и си помисли, че едва след като се върне при Джоел, ще има отново ангажимент.

— Тя се грижи за мен и моите развлечения — отвърна вместо нея Ник.

— Нелесна задача — сухо рече Алекс. — Вкусът ти явно се е променил. Преди харесваше друг тип жени.

— Реших, че е време да намеря умна жена.

— Не ти е лесно, Ани. Да живееш непрекъснато с него. Съчувствам ти. — Алекс отново я удостои с вниманието си. — А Ник? Той забавлява ли те?

Ани се изкуши да му обясни, че това изобщо не му влиза в работата. Но трябваше да се съобразява с твърде много неща. Това

бледо и неврастенично подобие на Ник не беше особено приятна личност. Въпреки това, трябваше да се държи така, както Ник очакваше от нея.

— Разбира се — отвърна тя.

— Това наистина е изненада. Ник има тежък характер. Брат ми е доста особен. Когато бяхме деца, не се разбираше с никого. За да се избави от вечните разприавии, баба трябваше да го изпрати в пансион. Но очевидно към жените той е по-отстъпчив, отколкото към семейството си.

— Как мислиш, дали Ани е посмекчила характера ти? — попита Алекс по време на вечерята.

— Съмнявам се.

— Аз също. — Алекс се поколеба и нервно взе вилцата си. Джанет не откъсваше поглед от него. — Но можем да опитаме да се сбlijим, Ник. Напоследък не се виждахме често. Може би защото бях толкова болен... Бих искал да чувствам, че имам семейство, мислех, че можем да бъдем приятели.

— Не виждам защо това да не стане — каза Ник и Ан се зачуди дали Алекс долови напрежението в гласа на брат си. — Както искаш, Алекс.

— И аз не зная какво искам. — Жестовите на Алекс издаваха нервност и нетърпение. Джанет отново го следеше със загрижен поглед. — Така се чувствам всеки път, когато се срещна с теб. Това е заради твоето отношение. — Гласът му прозвуча умолително. Ан вкопчи пръсти в ръба на масата, за да не се поддаде на внезапния импулс да го удари. — Заради теб винаги се чувствам безполезен и нерешителен, а сега, заради проблемите със здравето ми, положението се влоши. Повече от година не съм правил нищо. Никакви гости, никакви пътешествия... Беше истински ад, вече и аз не зная какво искам.

— Гостите и пътешествията не са достатъчни — предпазливо рече Ник.

— Само това ми остана. Не мога да правя нищо друго. — В гласа на Алекс прозвуча странно озлобление. — Развлеченията винаги са ми се удавали, но не мога да се забавлявам, докато съм в болница, или

когато опитвам да си почина и да възстановя силите си. Толкова дълго време бях безполезен. И това бездействие ме съсипва. А сега ти се опитваш да ми кажеш, че нещата, които ми доставят удоволствие, не са достатъчни, че са безсмислени! Защо не опиташ да бъдеш поне полюбезен? Да проявиш поне малко интерес към мен?

— И как да го сторя, Алекс? — тихо попита Ник. — Между нас няма много общи неща.

— Ето че пак започваш. — Алекс отново се изнерви и явно беше много доволен, задето изглежда толкова нещастен. — Твоят сарказъм ме убива. Нямам вина, че ти наследи семейния бизнес, а за мен не остана какво да върша. Зная, че не ми вярваш, но бездействието е непоносимо за мен.

— Защо не опиташ да работиш. Може би...

— Баба не ме е възпитала да работя — озъби се Алекс; после се облегна назад и затвори очи, а Ан отново потисна желанието си да го удари. — Може би идеята да се срещнем не беше толкова добра, но имах усещането, че трябва да направя нещо. Чувствам се толкова самотен.

— Но ти не си сам, Алекс — напомни му Ник. — Имаш Лив.

— Не е същото — въздъхна Алекс и отвори очи. Погледът му попадна върху Джанет, която явно бе доста обезпокоена. — Да, зная — усмихна ѝ се мило той. — Разстроих се, а това не е добре за здравето ми.

— Боя се, че сте прекалено уморен, господин Теър. Време е да си починете.

— Да... Да, разбира се. — Алекс предпазливо се изправи и се опря на масата. — Това обяснява всичко, Ник. Държах се лошо с теб. Ако успея да си почина и се почувствам по-добре, не бихме ли могли да опитаме отначало? Не искам огорчението ти от тази вечер да се насочи срещу мен.

— Не се безпокой. — Ник се изправи. — Никога не съм обръщал каквото и да е против теб. — В гласа му се долавяше странна настойтелност. — Искам да повярваш в това. Ще опитаме отново, когато се почувстваш по-добре.

ПЕТА ГЛАВА

Ан искаше да сподели наблюденията и впечатленията си, но предпочете да остане мълчалив свидетел на разговора между Ник и Алекс. Едва когато пое заедно с Ник към вилата, Ан заговори.

— Каквито и да са проблемите с брат ти, несъмнено баба ти има вина за това.

— Какво искаш да кажеш? — В първия момент Ник сякаш не я разбра.

— Тя не го била възпитала да работи, за бога! На какво го е възпитала тогава? И къде са били родителите ти, че не са ви възпитавали сами?

— Баба искаше да направи от него джентълмен, предполагам, а с Алекс сме братя само наполовина. Баща ми се разведе с майка му, за да се ожени за моята. А тя не искала детето на другата жена да бъде около нея и Алекс бил изпратен при баба. Тя пък посрещнала ангажимента със задоволство.

— А защо неговата собствена майка не го е отгледала?

— Баща ми не допусна това. Спечели делото за попечителство.

— И после не е задържал Алекс при себе си? Просто го е отпратил при някаква баба с доста странни разбирания? — размишляваше Ан на глас, докато изкачваха стръмните стъпала към вилата. — Нищо чудно, че Алекс има проблеми. Баба ти не го е възпитавала да бъде джентълмен, възпитала го е да бъде плейбой. И положението е станало безнадеждно, когато той е сключил брак с жена с морал на уличница. — Тя последва Ник в сенчестата всекидневна. — Цяло чудо е, че при теб нещата са тръгнали добре.

— Защо мислиш така?

— И двамата знаем защо. Не си плейбой, не си невротизиран хипохондрик и въпреки че явно този тип жени те привличат, не си се оженил за уличница като Лив. При теб нещата наистина са тръгнали добре. Е, не си идеален, но това е естествено, предполагам. Твоето

семейство трябва да е било по-ненормално и от моето. Животът ти сигурно е бил ад.

— Съжаляваш ли ме, Ани?

— Да, но не много!

— Разбира се. Това би било противно на принципите ти. След толкова седмици, през които непрекъснато се заяждаше с мен, приятно е да си най-сетне на моя страна. Днес беше прекрасна, Ани. Знаеш ли колко тежък беше този ден за мен? — Ник хвана ръцете ѝ.

— Не... Да... Какво правиш? — Ник я беше привлякъл към себе си.

— Искам да ти благодаря — промърмори той и наклони глава към нея.

— Не е необходимо. — Тя се измъкна и отстъпи крачка назад.

— Какво има, Ани? Не искаш ли да те докосвам? Страхуваш се, че нещата могат да отидат прекалено далеч?

— Не!

— Лъжеш! — засмя се Ник. — Не се доверяваш на себе си.

— А ти не се ласкай. Ако в това проклето място имаше врата, щях да я затръшна под носа ти. Сега отивам да спя.

Ник я целуваше. Ръцете му я обгръщаха и по тялото ѝ се разливаше топлина...

— Ани! Време е да се събудиш, скъпа. Сигурно сънуваше — промълви Ник, когато тя отвори очи и объркано се взря в лицето му. — Защо се изчервяваш?

Ан изведнъж се разсъни. Ник, облегнат на лакът, лежеше до нея.

— Защо си в леглото ми? Какво правиш тук?

— Гледам те. — Усмихна се лениво, протегна ръка и повдигна падналия ръкав на нощницата ѝ. — Чаках те да се събудиш. И не се бой, мила — сънливо изръмжа Ник, — няма да те похитя. Уини е в кухнята.

— Коя е Уини?

— Жената на Кит. Приготвя закуската...

— Това не ти дава основание...

— По-тихо, скъпа — прекъсна я той. — Гневните крясъци заради това, че като се събудиш, ме намиращ в леглото до теб, не са най-

добрият начин да играеш ролята, за която ти плащам.

— Не ме интересува — изсъска гневно Ан. — Това не ти дава право да лежиш гол в леглото с мен.

— Облечен съм с бански костюм — възрази той и върху лицето му се изписа израз на накърнено достойнство. — Съвсем прилично съм облечен! Успокой се, скъпа, аз просто играя нашата игра. Уини идва. — Устните му леко докоснаха кожата ѝ.

Явно слухът му беше по-добър от нейния, защото тя не чуваше нищо. Устните му се плъзнаха по раменете ѝ.

— Ник, моля те! — Гласът ѝ не прозвуча особено убедително, но точно в този момент дочу нечий стъпки пред самата врата на спалнята и въздъхна облекчено.

— А ти не ми вярваше — пошегува се той. — Не е необходимо да чукаш на вратата, Уини. Влизай. Безопасно е.

— Достатъчно безопасно за възрастна, отдавна омъжена дама като мен? Е, можеше да бъде и по-лошо, предполагам — усмихна се Уини и пристъпи в стаята. — Донесох кафе.

— Предложи го на Ани. Аз отивам да плувам.

Ан се застави да го погледне, когато той стана от леглото.

— Готвиш се, предполагам, да скочиш от спалнята в басейна?

— Точно така — усмихна се невъзмутимо Ник и се обърна към Уини. — Тя не харесва басейна ми.

— Излишен лукс!

— Но е удобен — викна той към нея, преди да направи великолепен скок и да се озове във водата.

— Невероятно! — добави Ан за свое собствено успокоение, после изведнъж се спомни за присъствието на Уини. — Здравей — каза тя свенливо. — Аз съм Ан.

— Зная. — Уини бе доста едра и много по-внушителна от съпруга си. — Кит ми разказа всичко за теб.

— О... — Ан не можеше да си обясни защо се притеснява от мнението на прислугата. — Предполагам, не одобряваш присъствието ми тук...

— Бих казала, че това не е моя работа — предпазливо започна Уини, но изведнъж се усмихна широко. — Това би ти казал който и да е от прислугата тук. Но аз никога не съм се чувствала по този начин. За Ник бях повече майка, отколкото икономка, но понеже все пак не съм

му майка, не е моя работа да се притеснявам кое е редно и кое — не. — За голяма изненада на Ан, Уини седна на леглото до нея. — Да ти кажа, госпожице Ани, ако Ник те обича, ако ти го правиш щастлив, аз ще бъда доволна. В живота му нямаше много неща, които да му носят щастие, и никой не знае това по-добре от Кит и мен. Ние го отглеждахме. Господарката нямаше време да се занимава с тази работа...

— Баба му?

— Що се отнася до нея — кимна Уини, — тя правеше всичко за господин Алекс. Не си мръдваше пръста за Ник и затова, когато той идваше тук, ние правехме всичко, за да се чувства добре.

— Подайте ми хавлия — извика Ник и излезе от басейна. — И престанете да клюкарствате. Уини трябва да приготви масата за закуска.

— Ник, защо родителите ти не са те отгледали? — попита Ан по-късно, докато пиеха кафе на верандата.

— Несъмнено Уини е изчерпала въпроса, докато бях в басейна.

— Не, не е така.

— Предпочитам да не обсъждам личните си проблеми — хладно отговори Ник и студенината му й причини болка.

— Хайде, престани! — Ан опита да скрие чувствата си зад пресилен смях. — Не можеш да ме доведеш в твоето семейство и да очакваш личните ти проблеми да останат в тайна.

— Не — съгласи се той примирено. — Не мога, предполагам.

— Тогава защо родителите ти не те отгледаха?

— Майка ми почина. Тя бе единствената, с която баща ми не се разведе. — Ник се изправи и приближи до перилата на верандата. Извърна се и впери поглед в морето. — Съпруга номер три, също като майка ми, не можеше да търпи присъствието ми и аз последвах Алекс.

— Изпратиха те при своята ужасна баба?

— Ужасна, не. Глупава, може би, или с погрешни представи за света, но тя ми даде дом.

— Тя ти е дала къща, покрив над главата и това е всичко. Това не е дом, Ник.

— Да, зная. — Ник остана още миг-два неподвижен, после се извърна и се втренчи в младата жена. — Ти си странна — замислено произнесе той. Лицето му беше неразгадаемо. — И аз не съм

сигурен... — Внезапно замълча. Когато отново заговори, тонът му беше съвсем различен. — Е, не съм сигурен за много неща. Слушай, трябва да проведе няколко телефонни разговора. Можеш ли да се забавляваш сама през следващия един час?

— Значи ти наистина съществуваеш! Не знаех дали да вярвам на слуховете, или не.

Беше рано следобед. Докато Ник говореше по телефона в кабинета, Ан облече банския си костюм и излезе със скицника на верандата. Сега вдигна глава и срещна погледа на млад мъж, облечен в бели къси панталони и тъмносиньо поло. Умалено, не толкова впечатляващо копие на Ник, реши тя.

— Ти трябва да си Ан, а аз съм Бил — малкото братче на Ник. — Той се настани на близкия стол. Усмивката му беше очарователна. — Къде е старият Ник?

— Говори по телефона — отвърна Ан и също се усмихна.

— Бизнес, предполагам. Както обикновено. Какъв глупак! Да зареже такава красавица! И не се тревожи — добави той бързо, доловил безпокойството ѝ. — Зная, че принадлежиш на Ник, но няма причина да не гледам, стига да държа ръцете си далеч от теб. Ник не обича други мъже в територията си. По дяволите! Казах го лошо, нали? — Бил се усмихна извинително. — Винаги казвам това, което не трябва, добре че никой не ми обръща внимание. Аз съм сивата овца в семейството.

— Сивата?

— Е, да. Аз съм нито рак, нито риба. За разлика от Ник, който е невероятно преуспяващ бизнесмен, и бедният Алекс, който не изглежда способен да направи каквото и да е, аз се забавлявам. — Замълча, за да запали цигара. — Очаквах да си по-различна.

— Всички това казват — усмихна се тъжно Ан.

— Защото Ник си пада по блондинки, и то с доста пищни форми като...

— Като Лив — допълни Ан. — Не се притеснявай, зная всичко за нея.

— Чудесно, защото сигурно пак щях да кажа нещо нередно. Няма защо да се безпокоиш. Явно вкусовете на Ник са се променили.

— Чии вкусове? — появи се Ник на вратата.

— Твоите вкусове по отношение на жените, разбира се — обясни Бил, щастливо усмихнат. — Честно казано, мисля, че Ан е приятно изключение. Винаги съм се изненаждал, че си падаш по ефектни и разпуснати жени.

— Защо не млъкнеш, Били? — мило рече Ник. — Не е необходимо да обсъждаме моите предишни предпочитания към жените пред Ан. Изобщо няма какво да обсъждаме. Нещата се промениха. — Ник застана зад стола на Ан и погали изящната ѝ шия. — Нали, скъпа?

— Не бих могла да зная — отвърна тя язвително. — Не съм живяла достатъчно дълго с теб, за да правя изводи.

— Несигурна ли се чувстваш, Ани? — Пръстите му се плъзнаха между гърдите ѝ. — Нали знаеш колко много те харесвам — добави той и докосна с устни косата ѝ.

— Ник! — възпротиви се Ан. Бил наблюдаваше с нескрит интерес.

— Прости ми, скъпа. Не трябваше да те притеснявам. — Ник леко докосна бузата ѝ с устни и седна до нея. — И така, Бил, защо си дошъл? — попита той не особено учтиво.

— За да предам покана от нашата уважавана снаха. Тя би искала да обядва заедно с вас в два часа.

— Страхувам се, че това е невъзможно — хладно каза Ник. — Обещах на Ан да я заведа в града на обяд.

— И да разгледаме магазините — опита се да импровизира Ан. — Но бихме могли да отложим за друг път.

— Не, не бихме могли — усмихна се нежно Ник. — След като цяла сутрин те оставих сама, мисля, че ти дължа разходката из града. — Извърна се към Бил. — Предай, моля те, на Лив нашите извинения и ѝ кажи, че ще я видим на вечеря.

— Това няма да ѝ хареса.

— Желанията на Лив не ме интересуват. За мен има значение единствено какво иска Ани. Можеш да предадеш и това на Лив.

Градът беше малък и живописен. Къщите — паянтови разхвърляни постройки, бяха боядисани в пастелни тонове. Имаше и

няколко по-солидни сгради в колониален стил с изглед към пристанището.

— Да разгледаме първо магазините. — Ник слезе от джипа и й подаде ръка. — Но внимавай, тук едва ли е рай за туристите.

— Изглежда по-скоро като рай за закleti пияници. — Ан оглеждаше многобройните малки магазинчета, в които сервираха и алкохол.

— Местните хора се събират тук вечер. Ромът е евтин.

— Така и трябва да бъде — усмихна се Ан и вдигна поглед към него. Чувстваше го близък и изведнъж си помисли, че много го харесва. Затова с радост прие кафтана с бродирани цветя и красивата огърлица от миди, които той й купи от малък магазин, близо до пристанището. Продължиха по крайбрежната улица и стигнаха до полуразрушен навес с няколко маси.

— Не изглежда особено привлекателно, но тук сервират най-добрата пържена риба на острова.

Поръчаха ром, чипс и риба.

— Къде срещна Джоел? — попита Ник, когато сервитьорът се отдалечи.

— Той дойде в галерията, където работех. Бе изминала повече от година от пристигането ми в Ню Йорк. Вземах уроци по рисуване и работех. Джоел дойде, подхванахме разговор, а когато работното ми време свърши, той ме покани на вечеря. Беше ни приятно заедно — обясни Ан. Мина й през ум, че едва ли Ник, или който и да е друг, би бил в състояние да разбере чудото на тяхната среща с Джоел. — През следващата седмица се срещрахме всеки ден и после той ме покани да живея при него. Не можех да повярвам на ушите си, когато ми предложи да се пренеса в жилището му. Струваше ми се невероятно някой да се грижи за мен и да мисли, че съм изключителна! Той преобрази живота ми. Каза ми, че имам качества и че не бива да си губя времето с рисуване...

— Не знаех, че рисуваш. — Ан беше свела поглед към чинията си и не забеляза любопитството, което проблесна в очите му. — Разкажи ми.

— Няма нищо за разказване, защото аз не рисувам. Опитвах се, но Джоел погледна скиците ми и каза, че си губя времето. Картините

бяха скучни и обикновени, дори не особено умело изпълнени. Нямаше смисъл да си губя времето. А също и неговото.

— Това са думи на Джоел, предполагам.

— Да, но нали знаеш, че преценките му са безпогрешни — обясни тя. — Всъщност Джоел вече беше решил, че имам таланта да привличам хора и да им влияя.

— Това е прекрасно. А ти наистина ли искаш да привличаш хората и да им влияеш?

— Това не ме интересува особено. Искам това, което желае Джоел, а той казва, че мога да използвам себе си, за да му помогна да направи галерията си и... — Ан прехапа устни. Беше забелязала скептичната усмивка на Ник. — О, не започвай отново да го критикуваш! Ти просто не разбираш!

— Опитвам се. — В гласа на Ник прозвуча неочаквана нежност. — Но Джоел като че ли иска прекалено много. Никога не съм чувал ти да искаш нещо.

— Но аз искам същото! Аз ще направя всичко за Джоел.

— Да, убедих се в това, когато прие тази работа — съгласи се Ник с обезоръжаваща усмивка. — Кажете ми, рисувах ли още?

— Понякога правя скици — сви рамене Ан. — Това ме забавлява, нищо повече.

— Тогава не виждам причина да не го правиш.

— Но нали ти казах. Джоел разбира от изкуство. Щом той казва, че съм лош художник, значи наистина е така.

— Е, все пак бил е прав за едно: ти си необикновено привлекателна, въпреки че не разбирам защо заради това трябва да зарежеш рисуването. — Ник остави няколко банкноти на масата и стана. — Като е поискал това от теб, Джоел едва ли ти е дал много. Просто е разкрасил това, което бездруго е красиво.

По пътя към вилата мълчаха. Беше чудесно, наистина, че Ник има тъй високо мнение за нея, но той не я познаваше в онези години, когато беше непохватна, объркана и болезнено несигурна в себе си. Ала не беше склонен да признае ума, качествата и благородството на Джоел. И тя беше принудена мълчаливо да преглътне огорчението си.

— Сега ще се преоблечем и ще отидем на плажа — каза Ник, когато влязоха във вилата.

— Ти върви. Аз предпочитам да остана тук.

— Какво има? — Ник хвана ръката ѝ. — Сърдиш се, защото се осмелих да изкажа неодобрението си към твоя скъпоценен Джоел?

— Не, разбира се. — Ан опита да се освободи. — Изморена съм.

— Можеш да си починеш на плажа. Искam да бъдеш с мен.

— Защо?

— Защото това е част от играта, скъпа — усмихна се Ник и пусна ръката ѝ, но привлече младата жена към себе си. — Не трябва да ми се сърдиш, Ани. Когато си сърдита, си толкова изкусителна...

— Престани, Ник!

— ... и за мен е толкова трудно да спазвам нашата уговорка. — Устните му почти докосваха нейните. — Днес следобед Лив ще се опита да говори с мен. И тогава ще имам нужда от теб.

— По дяволите! — Ан отново нямаше избор. Взе банския си костюм и влезе в банята, за да се преоблече.

На плажа Ник ѝ подаде лосиона против слънчево изгаряне.

— Използвай това.

Неприятно ѝ беше, че той не откъсва поглед от нея, докато тя втриваше лосиона в кожата си. На устните му трептеше усмивка, а очите му дяволито проблясваха. Но само това, помисли си Ан, раздразнено. Когато гледаше нея, в очите му нямаше копнеж. Тя не беше Лив! Джоел може би мислеше, че в нея има нещо тайнствено и неуловимо, но натрапчивата еротичност на Лив бе далеч по-изкусителна. Никой, и най-малко Ник, би я погледнал по начина, по който се взираше в Лив. Неочаквано и за самата нея, тази мисъл ѝ причини болка. Мъжът взе лосиона и мълчаливо започна да го нанася по гърба ѝ. Ан прехапа устни. Можеше да си представи какво би се случило, ако Лив беше на нейно място!

— Достатъчно, Ник!

— Помисли за нашата публика.

— Твоят вечен отговор! Няма ли хората друга работа, освен да ни гледат!

— Съмнявам се. — Говореше лениво и с безразличие.

— Обичаш да ме поставяш в неудобни ситуации, нали?

— Това ме забавлява.

Е, да, забавляваше го, горчиво помисли Ан. Всичко в нея го забавляваше. Забавляваше се, когато тя губеше самообладание, а той оставаше хладен и безразличен, защото единствено Лив го вълнуваше.

Тази мисъл ѝ причини непоносима болка. Всичко ѝ причиняваше непоносима болка! Мислите ѝ бяха объркани. Искаше ѝ се да го накара да страда, да го накара да се почувства по начина, по който той я караше да се чувства... Да плати за всичко онова, което... Да плати, задето толкова отчаяно копнееше за Лив... По дяволите!

— Всичко, което правя, те забавлява.

— Да, така е — лениво изръмжа Ник, — ти правиш всичко толкова добре.

— Нали ми плащаш за това. — С изненадваща за самата нея смелост, Ан се извърна, докосна гърдите му и прокара пръсти по загорялата кожа.

— Мисля, че си заслужаваш парите — промърмори той унесено. Ан леко се отдръпна, но Ник обви ръце около тялото ѝ. — Господи! Не спирай точно сега!

— Нали продължаваме нашата игра заради публиката ни? — подразни го тя, вече напълно отдадена на новата си роля. Дишането му беше ускорено, слепоочията му пулсираха. Ан обви ръце около раменете му и легна до него. — Мислиш ли, че те също се забавляват?

— Не колкото мен. — Той пое дълбоко дъх, когато ръката ѝ започна плавно да се движи по гърдите му. — Да, така е добре.

— Какво правиш, Ник? — попита тя, когато ръцете му я привлякоха по-плътно до тялото му. — За Лив ли мислиш?

— Забрави Лив. — Гласът му беше дрезгав, устните му търсеха нейните. — Тя не ме интересува.

— Напротив. — Ан се отдръпна. — Нали именно затова съм тук, защото се интересуваш от нея! Заради това си в състояние да играеш своята игра, без да загубиш самообладание. Заради нея ти не би и погледнал друга жена!

— Какво значи всичко това? — Очите на Ник весело заблестяха. — Ревнуваш ли, мила?

— Не, разбира се!

— Мисля, че ревнуваш. — Той рязко се обърна и я притисна под себе си. Усмихна ѝ се. — Искаш ли да те любя, Ан?

— Не! Аз само исках да... — Усети как ръката му се плъзна по бедрото ѝ и обви кръста ѝ. — Исках само да те накарам да платиш...

— Странен начин избра. Не, мила, мисля, че ме желаеш. — Устните му се впиха в нейните и младата жена потръпна. Страстта

замъгли разума ѝ. Дланта му се плъзна под тънката материя на банския костюм и погали гърдите ѝ, мъжът обсипа с целувки шията ѝ. Сърцето ѝ бясно заби и... в далечината някой извика името му.

Светът се срути с трясък.

— По дяволите, Кит! — ядно изруга Ник и погледна към Ан. Младата жена беше пребледняла. Ник пое дълбоко дъх. — Е, какво да се прави, спасена си против волята си. — Той се отдръпна. — Нека ти бъде за урок. — Вече беше възвърнал самообладанието си. Рязко се изправи и тръгна по пътеката, откъдето се задаваше мъжът. — Кит, никога не прави това! Когато с Ан сме сами, предпочитам да не ни безпокоят — ухили се Ник, хвана Кит за лакътя и го отведе настрана.

— Извинявай, Ник — долетя до нея гласът на Кит, когато двамата мъже тръгнаха към вилата. — Нямахте да те безпокоя, но от офиса казаха, че е неотложно.

Ан обви коленете си с ръце и остана загледана в морето. Беше ужасена, отвратена. Този път тя сгреша. Нямахте защо да вини Ник. Ужасни бяха тези последни минути, когато изцяло се бе отдала на инстинкта си. Какво, за бога, стана с нея? Може би наистина ревнуваше Ник. Това би могло да бъде причина, за да започне тази нелепа игра, но онова, което се случи след това, беше наистина необяснимо. Изгуби ума си и забрави всичко — и планове си, и Джоел, всичко!

Господи! Колко се презираше! Ако Джоел научеше това, никога не би ѝ простил. Онзи последен ден, когато беше толкова обиден и разгневен, ѝ наговори неща, които явно бяха истина. Тогава я нарече улиčníца и повредена стока! Господи, та тя наистина се държеше като улиčníца, само случайността я спаси от неизбежното падение!

Сега трябваше да изкупи предателството си към Джоел. Трябваше да промени поведението си. От този момент, когато Ник я докосва, ще бъде хладна и сдържана, ще бъде непреклонна и ще настоява да спазват старата уговорка. Между тях няма да има никакъв физически контакт, освен в присъствието на други хора, разбира се. И ако той не приеме условията ѝ, ще запрати всичко по дяволите. И парите, и галерията, и Алекс, и Лив! Ще замине незабавно оттука!

Изпълнена с решимост, Ан се върна във вилата, но разбра, че трябва да отложи разговора с Ник. Той явно още беше ангажиран. Гласът му долиташе неясно от кабинета. Докато го чакаше, Ан изми

косата си, изсуши я, облече широк пуловер и излезе със скицника на терасата. На запад слънцето залязваше и лъчите му позлатяваха морето. Искаше ѝ се да улови този миг.

Почти приключваше, когато Ник застана на вратата.

— Какво правиш?

— О, нищо особено. — Ан затвори скицника и се изправи. — Ник, трябва да поговорим. За случилото се на плажа.

— Нищо не се е случило на плажа.

— Но щеше да се случи! Не трябваше да споменавам Лив и...

— Да — съгласи се той и пристъпи към нея.

— Прости ми. И нека случилото се... не се повтори повече. Никога!

— Защо не?

— Защото... Защото не искам. Моля те! — прошепна тя, вперила поглед в него. — Никога досега не съм се чувствала по този начин. Мразя това и...

— Напротив, скъпа! Ти ме желаеше!

— Не!

— Да, Ани — възрази той с изненадваща нежност. — И може би научи колко е опасно да играеш тази игра. Аз съм мъж и е по-добре да не я започваш отново. Освен ако си убедена, че след това няма да съжаляваш.

— Не, това няма да се повтори!

— Тогава няма какво повече да обсъждаме. — Ник рязко се извърна и впери поглед в залязващото слънце. — Между другото — продължи той след миг с безизразен глас, — време е да се облечем за първото събиране на цялото наше щастливо семейство.

ШЕСТА ГЛАВА

— О, двамата влюбени не могат да се разделят дори за секунда — посрещна ги Лив с очарователна усмивка. Младата жена бе поразително красива. Пепеляворусата ѝ коса падаше като водопад и ярко контрастираше с вечерната ѝ рокля в наситеносиньо и сапфирената огърлица, искряща върху златистата кожа на раменете ѝ. — Трябва да внимавате, когато ходите на плажа. — Тя се обърна към Бил и Алекс. — Вчера аз им попречих, но днес те бяха на същото място и всичко се повтори. Ти няма да разбереш това, скъпи — усмихна се саркастично към Алекс, — ти си студената риба в семейството, но Ник, и ти също, Бил, вие сте с гореща кръв. Или поне така съм чувала — добави тя със зловна усмивка. — Що се отнася до Ник, не бих могла да го виня. Знам чудесно как се чувства. Но теб, Алекс, тези неща изобщо не те вълнуват, нали? — Лив го възнагради с безизразна усмивка, преди да се обърне отново към останалите. — От месеци не го интересуват. Заради болките в гърба, разбира се, но може би нещата ще се променят... някой ден. — Лив сви рамене и наведе глава. Косата ѝ се разпиля пред лицето. — Дотогава, предполагам, трябва да чакам — добави тя.

Думите ѝ бяха последвани от пълна тишина. Лив докосна сапфирената огърлица. Движението ѝ подчерта извивката на гърдите и елегантната ѝ талия. Неочаквано вдигна глава и се усмихна широко, когато забеляза, че Ник не откъсва поглед от движението на пръстите ѝ.

— Какво има, Ник, смущавам ли те?

— Едва ли е възможно подобно нещо — сухо отвърна той и отиде до бара.

— Налей и на мен — извика тя след него. — Знаеш какво предпочитам. Винаги си знаел...

— Боя се, че съм забравил.

— Тогава ще ти припомня. — Лив грациозно прекоси салона и застана до него. Докато наливаха чашите, явно забрави за

присъствието на останалите.

По време на вечерята Ан бе принудена да изслуша безкрайните оплаквания на Алекс, прекъсвани от изпълнените със съчувствие напътствия на Джанет. В другия край на дългата полирана маса, Лив се беше разположила между Ник и Бил. Вниманието ѝ беше отдадено изключително на Ник, когото явно се опитваше да очарова с изблиците на неукротимата си енергия.

В кратките мигове, когато Алекс мълчеше, Ан с неудоволствие откри, че не откъсва поглед от Лив, очарована от еротичното ѝ излъчване. Поведението ѝ не беше толкова нелогично, колкото изглеждаше на пръв поглед. Всеки неин жест целеше да унижи съпруга ѝ и да предизвика Ник. Тя копнееше за възхищението и вниманието на привлекателни мъже, а това съпругът ѝ не можеше да ѝ предложи. Що се отнася до Ник, всеки неин жест беше безупречно преценен, и дори когато се преструваше, че го пренебрегва, смехът ѝ, движението на клепачите и небрежното отмятане на разкошната ѝ коса бе само ново предизвикателство. Сдържаността на Ник явно я забавляваше, нищо повече. Понякога погледът ѝ недвусмислено подсказваше, че тя отлично съзнава колко силно е желана, въпреки хладното държание на Ник. Но това съвсем не означава, че тя ще ускори развитието на събитията. А победата ѝ е неизбежна.

След вечеря, за голямо облекчение на Ан, в къщата се отбиха приятели на Лив, за да пийнат по чашка, и напрежението като че ли спадна. В компанията на няколко привлекателни мъже, Лив се оживи още повече. За пръв път Алекс остана безразличен към присъствието на Джанет, която непрестанно се суетеше около стола му. Сега безизразните му очи неотлъчно следваха Лив. Ан потърси с поглед Ник и го откри в отдалечен ъгъл на салона с чаша в ръка. Въпреки безразличието, изписано върху лицето му, Ан знаеше, че той гледа Лив. Всички мъже бяха приковали погледи в Лив, но в очите на Ник се четеше особен копнеж. Същият копнеж, който бе забелязала, когато Лив се присъедини към тях на плажа. Сякаш го беше омагьосала. Сега Ан изведнъж видя хилядите дребни подробности, които беше пренебрегнала. През цялата вечер мислите на Ник бяха неизменно заети с Лив, независимо дали тя флиртуваше с него, или с друг. Дори когато приближаваше до Ан и се опитваше да поддържа илюзията за отношенията им, той не откъсваше поглед от Лив. Сега Ан прозря, че

онова, което ѝ се струваше проява на резервираност или демонстрация на внимание от негова страна, всъщност беше отговор на покоряващата власт на Лив. Или начало на търсена самозабрава, помисли тя, когато го видя отново да пълни чашата си. Откакто бяха дошли, той непрекъснато пиеше. На приемите, които бяха посещавали заедно, Ник винаги беше безупречен и сдържан, но тази вечер пиеше много. Докато Лив изнасяше своя безкраен спектакъл, Ник отново и отново допълваше чашата си. Ан подозираше, че съзнателно търси безпаметност и вцепененост, която ще му помогне да потисне болката. След онзи момент на слабост, когато в погледа му издайнически проблесна копнеж, Ник нито за секунда не свали маската на безразличие. Дори когато най-после реши да си тръгнат и Лив направи последен опит да изтръгне някаква реакция от него, Ник остана безучастен.

— Не ми казвай, че искаш да си тръгнеш — нацупи се тя. — Едва сега започваме да се забавляваме и ти не можеш да си тръгнеш, скъпи.

— Напротив — отвърна той. — Точно това смятам да направя.

— Не, не и когато Алекс най-после си легна — прелъстително шепнеше Лив, напълно забравила присъствието на Ан. — Сега не е нужно да внимаваме и можем да правим каквото си искаме.

— Убеден съм, че няма да пропуснеш шанса — безизразно каза той, — но двамата с Ан можем да измислим други начини да се забавляваме.

— Така ли? — Гласът ѝ звучеше нежно, но сините ѝ очи студено проблясваха. — Тя наистина ли те забавлява, Ник? Та тя е толкова мизерно малко създание, а ти винаги си предпочитал по-силните усещания в леглото, така поне съм чувала — допълни тя с интимна усмивка.

— Подобен коментар не заслужава отговор — хладно рече Ник. — Лека нощ, Лив.

Мълчаливо се прибраха във вилата. Без да каже дума, Ник отиде до бара във всекидневната и си наля чаша уиски. Пресуши я на един дъх и отново я напълни. Ан стоеше нерешително на вратата.

— Ще си легна — най-после каза тя, но той не ѝ обърна никакво внимание.

Ан лежеше в огромното легло с широко отворени очи. Ник нервно крачеше и шумът от стъпките му отчетливо отекваше в притихналата къща. Спираше единствено за да запали нова цигара или да допълни чашата си. Той е глупак, помисли си Ан. Опитва се да удави в алкохол мислите за жената, омъжена за брат му, която безочливо се забавлява, без да се интересува, че наранява другите. Това е лудост!

Ан не можеше да си обясни защо се тревожи за него, след всички тези дни, когато беше превърната в жертва на себичността и безразличието му, на униженията, които той не ѝ спестяваше, на непрестанните му нападки срещу Джоел. Защо наистина? Но, подчинена на сляп импулс, Ан отхвърли завивките и отиде при него във всекидневната.

— Ник, какво си въобразяваш, че правиш?

— Опитвам да се напия.

— Вече си пиан.

— Да, но... — Въпреки неимоверните усилия, които полагаше, Ник трудно произнасяше отделните думи. — Наистина съм пиан, но не много пиан. Не толкова пиан, колкото искам да бъда.

— Защо? За да забравиш съпругата на брат си ли?

— Ревнуваш ли, Ани?

— Не. Просто не разбирам как може да си толкова сляп и да страдаш заради нея.

— Аз не страдам заради нея, аз я желая. — Ник уморено се отпусна на близкия стол и болезнено затвори очи. — Не можеш да си представиш какво означава това. — С треперееща ръка той отново посегна към чашата.

— Ще се съсипеш.

— Не и с такъв ангел пазител като теб. Наистина приличаш на ангел с тази бяла нощница, макар да не знам дали ангелите носят толкова прозрачни дрехи.

— По-добре да си легнеш — каза Ан, но той явно не я чу.

— Лив никога не прилича на ангел. А само като си помисли човек... Но аз никога не съм се заблуждавал. Знаех, че не ме обича, но я притежавах и исках да я запазя за себе си. И тогава тя срещна Алекс.

— Не искаш да кажеш, че тя е обичала Алекс, нали?

— Не, разбира се. Просто направи фатална грешка. Алекс беше по-възрастният и тя реши, че той ще наследи повече пари. Аз, естествено, веднага отпаднах.

— Омъжила се е за парите му?

— За парите, които мислеше, че той има. Страстта ѝ беше неутолима до момента, в който откри грешката си. Нашата баба му завеща малкото пари, които ѝ бяха останали, и къщата, а приходите от фирмата, която баща ни основа, не надхвърляха представите на Лив за джобни пари. Сега аз плащам сметките, а това е още една причина Алекс да ме ненавижда.

— Да, той живее в сянката ти.

— В сянката на по-малкия си брат, което прави нещата още по-непоносими за него. Затова Лив трябва на всяка цена да остане при Алекс. — Ник предпазливо се изправи и леко се олюля, преди да стигне бара. — Отново към въпроса с напиването.

— Ник, нима си дотолкова обсебен от нея? Не можеш ли да потиснеш тази страст — настоятелно попита Ан. — Ти виждаш какво представлява тя и щом не я обичаш...

— Но я желая. Това е нещо, което ти, Ледена принцесо, не можеш да разбереш. По същия начин, по който и аз не разбирам защо не можеш да зарежеш Джоел. Но да оставим това настрана. — Ник изпразни поредната чаша и застрашително се наклони към бара. — Мисля, че успях. Много съм пиян.

— Ник, трябва да си легнеш.

— Не мога. Мисля, че ще повърна.

— Не тук. — Ан го подхвана и му помогна да се изправи. Ник я последва, твърдо решен да стигне до банята.

Когато Ан се събуди, в първия момент не можа да си спомни защо е в леглото до Ник. Главата ѝ лежеше на рамото му, а топлината на тялото му изгаряше кожата ѝ през копринената нощница. Ник спеше. Ан се повдигна и се взря в лицето му. Снощи, когато най-послед стигнаха до спалнята и Ан му помогна да си легне, Ник хвана ръката ѝ и притисна лице към дланта ѝ.

— Не искам да бъда сам — промърмори той. — Не ме оставяй.

— Няма да те оставя. — Снощи тя не можеше да му откаже нищо. Когато легна до Ник и той я прегърна, Ани почувства особена привързаност към него, която не беше изпитвала дотогава.

Сега се взираше в изострените от лъчите на сутрешното слънце черти на лицето му, в полепналите по влажното му чело кичури коса, в дълбоките сенки под очите и си мислеше, че дори така той изглежда невероятно привлекателен. Младата жена се усмихна и притвори очи.

Когато се събуди отново, почувства, че той също не спи. Лежеше неподвижно, вперил смутен поглед в нея.

— Господи! — Ник се намръщи. — Какво се случи снощи?

— Беше пиян.

— Зная. Но защо съм тук?

— Не искаше да останеш сам.

— Господи, не помня... Направих ли нещо?

— На мен ли? Не, нищо. Нямахме такава опасност. — Цялата ситуация вече й се струваше доста забавна.

— Благодаря на бога за това! Не зная какво щях да правя без теб.

— Опита да се раздвижи и върху лицето му се появи измъчена гримаса. Примилено затвори очи.

— Главоболие ли имаш?

— Чувствам се доста зле.

— Ще се почувстваш ли по-добре от чаша кафе?

— Не мисля, че има нещо, което да ме накара да се почувствам по-добре, но бих могъл да започна с чаша кафе. Прекалено добра си към мен. Не разбирам защо.

— Нито пък аз.

В кухнята Ан се облегна на дървения плот. Наистина Ник не беше щастлив! Причината се криеше в обърканото му детство и в чувствата му към Лив. Сега вече разбираше неудовлетвореността, която беше доловила у него още при първата им среща. И странно, почувства, че започва да го харесва.

— Здравей. — Лив застана на отворената врата на кухнята и плъзна поглед по разрошената й коса, босите крака и измачканата копринена нощница. — Какъв домашен уют — подхвърли тя със снизходителна усмивка. — Ник те кара да му приготвяш закуска ли?

— Уни ще се погрижи по-късно за закуската. Сега правя кафе.

— О, явно вие двамата обичате да спите до късно. — Лив влезе във всекидневната. Приличаше на окъпано в злато видение, обвито с къс саронг. — Преди време Ник ставаше още при изгрев-слънце, много добре си спомням — подчерта тя.

— Наистина ли? — Ан предпазливо се взря в лицето на Лив, после реши, че е излишно да бъде деликатна или любезна. — Толкова по-зле за теб — върна тя снизходителната усмивка.

— На твое място не бих била толкова самоуверена. Мисля, че е по-добре да поговорим. Имаме някои общи неща, все пак — пренебрежително подметна Лив. — Когато Ник приключи с теб, ела при мен в къщата — додаде тя, преди да излезе.

Да, ваше благородие, помисли си Ан с усмивка и се обърна да види кафето.

— Какво иска Лив? — Ник любопитно надигна глава, когато Ан се върна с кафето при него.

— Да поговорим. Каза да се кача в къщата при нея, когато ти приключиш тук с мен. Звучеше така, сякаш се готви за саморазправа.

Ник тихо изруга.

— Не искам да се забъркваш с нея.

— Вече съм забъркана. Това е част от играта и струва ми се, трябва да уточня, че сме лудо влюбени един в друг.

— Не затова иска да те види. Предполагам, Лив държи да ти разкрие някои неща.

— Е, едва ли би могла да ме изненада с нещо. — Ан внимателно подбираше думите си. — Снощи не беше особено дискретен. Вече мога доста добре да си представя защо тя толкова държи да те спечели отново.

— Какво направих? Разказал съм ти цялата пошла история?

— Разказа ми достатъчно. Не се притеснявай, Ник — добави тя, съзряла тревогата, изписана на лицето му. — Не си навлизал в подробности, ако това те притеснява. И аз не бях изненадана.

— По дяволите! Затова пък ти непрекъснато ме изненадваш.

Ник влезе в банята и Ан бързо се облече. Избра бледозелена елегантна рокля. Докато разресваше косите си пред огледалото, си помисли, че бариерите скоро щяха да паднат. Ник влезе в спалнята с увита около кръста хавлиена кърпа. Навиците им в Ню Йорк бяха съвсем различни. Тогава всеки от тях зачиташе правото на личен

живот на другия, но Ан реши, че сега, след като са прекарали нощта заедно, макар и съвсем невинно, подобни условности са напълно излишни.

— Облякла си това за разговора си с Лив? — Ник придирчиво оглеждаше отражението ѝ в огледалото.

— Не ме ли харесваш?

— Прекрасна си. Но с тази рокля си всичко друго, само не и съблазнителна... или сексапилна...

— Да, разбира се. Не мога да победя Лив на нейна територия.

— Вярно. Но ти играеш своя собствена игра, Ани. По-различна или най-малкото — по-интересна.

— Не съм сигурна. — Ан вдигна рамене. После се извърна към него с очарователна усмивка. — Но ще направя всичко възможно да я убедя, че ти мислиш така.

Прислужничката уведоми Ан, че Лив е на задната веранда. Домакинята бе легнала на слънце, с блестяща от плажно масло златиста кожа. Не откъсваше отмъстителен поглед от Алекс и Джанет, които обсъждаха добрите и лошите страни на слънцето и сянката.

— На сянка, Джанет — реши най-накрая Алекс. Приличаше на привидение със сивкавобяла кожа, облечено в къси бермуди и шарена копринена риза. — Слънцето ме изморява.

— Изморен сте, защото снощи останахте до късно — нежно каза Джанет и намести купчината възглавници зад гърба му.

— И въпреки това пропусна цялото парти — лениво допълни Лив. — Ние танцувахме часове след това.

— Знаем. — Тонът на Джанет беше осъдителен. — Часове наред господин Теър не затвори очи заради музиката.

— Бедничкият! Може би трябваше да си сложиш тапи в ушите.

— Наистина трябва да опитам някой път — примирено се съгласи Алекс. — Изглежда не можеш да превъзмогнеш навика да се забавляваш по цяла нощ. — Алекс изкриви лице в болезнена гримаса и Джанет намести една от възглавниците зад главата му. — А, ето го момичето на Ник. — За най-голяма изненада на Ан в погледа му като че ли проблесна възхищение. — Ник с теб ли е?

— Не, има неотложни телефонни разговори.

— Ник винаги има телефонни разговори, Алекс. Трябва да разбереш това. Той винаги работи или мисли за работата си. Затова печели толкова пари. — Ан се протегна лениво и седна. — Ан е дошла при мен. Аз я поканих.

— Защо? Защо си я поканила? — Алекс явно беше раздразнен.

— За да си поговорим, скъпи. — Лив изнесе малък еротичен спектакъл, докато увиваше саронга около себе си. — С нея имаме толкова общи интереси. Хайде, Ан, да потърсим някое място, където можем да останем за малко сами.

Поведе я през моравата и покритата с плочи тераса, зад която, съвсем до пясъчната ивица, имаше навес от палмови листа. Лив отиде до подвижния бар.

— Ще пиеш ли нещо? Не вярвам. — Разсмя се, когато видя изражението ѝ. — Предполагам, винаги отказваш преди обед, но и снощи не пи много. Ник е доста по-различен, нали?

— Снощи Ник беше доста напрегнат — призна Ан. Излишно беше да крие. От тези наблюдателни сини очи не можеше да убегне нищо. — Твоето поведение го притесняваше.

— Така ли? — Погледът на Лив издаваше подчертан интерес. — Чудя се защо.

— Знаеш защо.

— Не е лошо — засмя се Лив и вдигна рамене, — но мисля, че блъфираш. Вече си се досетила за някои неща. Кога достигна до това прозрение? Да не би някоя вечер, докато сте правили любов на тъмно, той да е прошепнал името ми?

— Съжалявам, но ще те разочаровам, Лив — каза Ан със съчувствена усмивка, — такова нещо никога не се е случвало. Ник ми разказа, защото искаше да разбере...

— Какво да разбереш? — злобно я прекъсна Лив. — Че още ме желае? Разказа ли ти, че когато се омъжих за брат му, неговата решимост да бъде почтен не продължи много? Разказа ли ти за онази нощ преди три години? Каза ли ти, че оттогава не смее да ме доближи?

Каква нощ, недоумяваше Ан. Смътното усещане, че Ник я е предал, ѝ причини болка.

— Не, не ти е казал за това — усмихна се победоносно Лив. — Не ти е разказал за нощта, когато забрави почтеността си, забрави дори, че Алекс съществува. Глупачка! — Думите ѝ изплюснях като

камшик. — Мислиш си, че можеш да го притежаваш, но това никога няма да стане! Той само си играе с теб и си въобразява, че ще повярвам как вече ме е забравил. Сигурно се опитва да убеди и себе си, но няма да стане.

— Той не те обича...

— Разбира се, че не ме обича! — Подобна идея изглежда я забавляваше. — Нито пък аз него. Връзката между нас е чувствена, не си ли разбрала това досега? Ник ме задоволява и аз го задоволявам по начин, който ти не би могла и да сънуваш. Затова той така отчаяно ме желае. Той не е човек на чувствата. Никога не е бил и аз не искам това от него. Но когато сме заедно, разумът е излишен. Аз съм това, което ти никога не би могла да бъдеш за него. Ти дори не си моя бледа имитация. Той иска мен — моето тяло, моята усмивка, косата ми, която пада върху него, докато правим любов. Това са неща, които той никога няма да престане да желае.

— Бедната Лив! — Ан сама се изненада от спокойния си тон. — Има много неща, които трябва да научиш. Според теб чувствеността е всичко на този свят, но аз научих Ник, че човек може да получи доста повече неща от живота.

— Ти? Ти не можеш да научиш Ник на нищо! — изкрещя Лив. Явно думите на Ан бяха ударили в целта и това все пак беше утеха. — Ник няма нужда от поучения! Той иска свободата да чувства! Привързан е към мен и всички твои красиви думички няма да променят нищо!

— Защо да избързваме? — Ан изглеждаше отегчена. — Дори в този момент обстоятелствата са в моя полза. Ти си обвързана с онова злочесто подобие на Ник, а аз притежавам самия Ник.

— Грещиш! — Лив отново пръскаше отрова и когато Ан се извърна и се отправи по пътеката към вилата, гласът ѝ се превърна в писък. — Ти си мимолетно увлечение! Когато всичко това приключи, Ник ще бъде с мен! Той не може да ми устои!

— Е, оцеля, както виждам. — Ник, донякъде възвърнал нормалния си вид, я чакаше на верандата. — Много ли беше неприятно?

— Да — призна Ан. — Опитвах да я убедя, че си се променил, че връзката между нас е силна, но тя не повярва. Знае, че все още я желаеш, и иска да те върне отново при себе си.

Сега кажи нещо, безмълвно го прикани тя. Кажи ми, че Лив греши! Но Ник мълчеше и Ан прикова очи в пода, примирена с поражението си. Тишината тегнеше над тях. Накрая тя пое дълбоко дъх и се взря в безизразното му лице.

— Положи толкова усилия, за да изглеждам истинска. Дрехи, бижута... Но Лив не повярва. По-добре да си тръгна. Не е необходимо да ми плащаш — добави тя, след секунда колебание.

— За бога, Ан, не бъди толкова почтена — раздразнено рече Ник. — Знаеш, че трябва да останеш. Лив може и да не повярва на нашата игра, но трябва да убедим Алекс. При това — продължи той с измъчена усмивка, — ти си моята защита, мила. — Лениво положи ръце върху раменете ѝ. — Лив не може да се вмъкне в леглото ми, докато го делия с теб.

— Но това не е така!

— Тя не знае, а ние ще се опитаме да не разбере. Заради Алекс. Въпреки всичко, той е мой брат. Разбира се — продължи Ник замислено, — ако ти пожелаеш, нещата може да се променят.

— Да се променят?

— Бихме могли наистина да спим заедно. Въпреки главоболието тази сутрин, открих, че е много приятно да се събудя и да те видя до себе си.

Приятно! За него тя е приятно изживяване! Нищо повече.

— Какво ще кажеш, мила? Да го направим ли истина?

— Не! — Ан се задущаваше. Как смее да ѝ предлага нещо, което за него е просто приятно, а за нея е изпълнено с дълбоки чувства? — Това би нарушило нашата уговорка.

— Тогава да я променим! — опита се да я убеди той и я привлече по-близо до себе си. — Защо не, Ани? Моля те, мила... просто се съгласи! Искам те, имам нужда от теб!

— Ти искаш Лив! — По дяволите! Това беше най-тежката обида, която можеше да понесе от него. Ан се освободи от прегръдката му и отстъпи крачка, назад. — Бих искала да те уведомя, че не ми е необходимо да бъда нечий непълноценен заместител.

— Предполагам, че ще бъдеш заместител — неохотно призна Ник, — макар и не непълноценен. Не се продавай евтино, Ани. — Ник се усмихна отново, този път в тона му се долавяше искрена и открита привързаност. — Не е необходимо да се превръщаш в заместител за някого.

— Освен за теб самия. — Ан нямаше сили да прикрие болката, която я разкъсваше.

— Боя се, че да — призна той. — И не си прави труда да ми казваш, че съм глупак... Вече го знам. И моля те, Ани — колебливо добави той, — не бихме ли могли да бъдем приятели? Не бихме ли могли да забравим всичко, което се случи?

— Предполагам — съгласи се тя неохотно, убедена, че няма избор. Че не търси избор! — Ако никога повече не се повтори!

СЕДМА ГЛАВА

През следващите няколко дни Ник не изневери на думите си. В часовете, в които бяха сами, беше безупречен. Едва сега Ан забеляза колко време отделя той на работата си. Всеки ден, часове наред, четеше докладите, които получаваха по факса в кабинета, или водеше безкрайни телефонни разговори.

— Прощавай, мила — извини се той и седна на шезлонга срещу нея в един късен следобед, след като няколко часа не беше излизал от кабинета си. — Господи, колко съм изморен!

— Когато всичко това свърши, ще можеш наистина да си починеш.

— Едва ли някога ще разполагам с време за истинска почивка. Винаги има нещо неотложно. Компанията купува някакво предприятие, което е на ръба на фалита, после аз изпращам екип от способни хора да открият какво не е наред. Обикновено, макар и невинаги, опитът успява.

Сигурно, рече си Ан. Човек трудно можеше да си представи, че нещата, с които Ник се залавяше, биха се провалили. Това изглежда беше идеалната работа за него — да спасява компании по същия начин, по който се опитваше да промени живота ѝ.

— И после какво? Какво правиш, когато изправиш някоя компания на крака или я провалиш?

— И в двата случая продавам. Когато загубя, покривам загубите си колкото се може по-бързо — обясни той безстрастно. Бе се превърнал в бизнесмен, който хладнокръвно и категорично решава всички свои проблеми. — Когато успея, продавам с голяма печалба и разполагам с капитал, за да разгърна нови проекти. Затова съм толкова зает — непрекъснато следя пазара. Непрекъснато търся проблеми, които чакат решение. — Ник вдигна рамене. — Това няма край.

— Не ти ли омръзва?

— Никога не мисля за това. Свикнал съм. Когато баща ми почина, компанията беше затънала в дългове. Трябваше да променя

всичко, да спечеля колкото може повече пари, за колкото може по-кратко време.

— Отново пари. Те са прекалено важни за теб.

— А за теб не са ли? Не си ли готова на всичко заради тях?

— Но аз правя всичко за Джоел. Парите не са от значение за мен. При теб всичко е много по-различно. Изглежда, целият ти живот е посветен на идеята да печелиш пари.

— За твой късмет — хладно подхвърли той и извърна глава. — И за късмет на всички, които разчитат на мен. Не говоря за служителите на компанията. Аз имам семейство. Когато поех бизнеса в свои ръце, баба все още беше жива и прищевките ѝ бяха доста скъпи...

— И, разбира се, ти ѝ дължеше толкова много...

— ... а също Алекс и Бил — продължи Ник, без да обърне внимание на думите ѝ.

— Но ако не бяха те, нямаше да е нужно да работиш толкова много.

— Предполагам, но това не ме безпокои. Свикнал съм. Започнах да работя веднага щом завърших гимназия и не мога да си представя живота по друг начин.

— Това обяснява отношенията ти с Лив — замислено произнесе Ан.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, не можех да си обясня причината, заради която тя толкова те привлича. Освен външността ѝ, разбира се — продължи Ан, без да обръща внимание на скептичния му поглед. — Но ти навярно си търсел неангажираща връзка, а това е единственото, което Лив може да ти предложи. Тя каза, че когато си с нея, не е необходимо дори да мислиш и сигурно затова те е привлякла.

— Да... навярно — съгласи се той неохотно, — но сега нещата са различни.

— Сега тя създава усложнения, нали?

— И ти ли си забелязала? Алекс също вижда всичко. Той е там всяка вечер — безпомощен и болезнено слаб като призрак. Винаги е сам и винаги наблюдава Лив или мен, за да се увери, че между нас няма нищо.

Но ситуацията е доста по-сложна, помисли си Ан. Алекс сякаш подлагаше всички на перверзно изпитание. Играеше ролята на пазител

на семейното единство и упорито настояваше за присъствието на Ан и Ник. В същото време показваше, че му е приятно къщата да е винаги пълна с гости на Лив. На вечеря винаги присъстваха нейни познати, след това идваха още гости само за да пийнат нещо, или за да танцуват и оставаха до късно през нощта. Това бяха нощи на невъздържано и своеволно веселие, прекалено безразсъдни, прекалено лекомислени.

— Мисля, че иска да те види в момент на слабост. Мисля, че иска, дори му е нужно доказателство, че ти желаеш жена му.

— Знаеш ли — лицето на Ник се оживи, — тези вечери щяха да бъдат истински ад без теб. Присъствието ти носи толкова спокойствие и сигурност, Ан. Досега не се бях замислял колко потискаща може да бъде маниакалната жизненост на Лив, колко жестока може да бъде към Алекс, разбира се, но също и към теб. Всички тези язвителни забележки...

— Не е необходимо да ме защитаваш. — Всеки път, когато това се случеше, Лив свиваше устни и Ан знаеше, че другата жена не може да прости лоялността на Ник към неговата любовница. Лив водеше живот, който надхвърляше всякакви граници. Без морал, без принципи, отдадена единствено на себичните си стремежи. — Тя просто се забавлява и иска да те предизвика. И ни най-малко не ме притеснява. — Ан се опитваше да скрие истината от Ник. Защото безочливостта на Лив я нараняваше, ужасяваше я, а тя се чувстваше неспособна да се защити.

— Но мен ме безпокои — гневно рече Ник. — Не мога да понеса това! Ти си прекалено добра, а тя е подла уличница! Няма да ѝ позволя да продължава всичко това.

Господи! Той беше ядосан! Ан го наблюдаваше през спуснатите си клепачи. Невероятно! Дали е видял Лив в нова светлина и гневът му се дължеше на това?

— Какво има, Ник? Да не изживяваш остър пристъп на галантност?

— Предполагам — призна той и явно сам беше изненадан от подобна идея. — Но заслугата е изцяло твоя. — Ник се изправи и закричи по верандата. — Ти си от онези жени, в чието присъствие мъжете се стремят да бъдат кавалери. При това, тя няма право да те измъчва заради отношенията между мен и теб.

Но между нас няма нищо! Или може би греша, запита се Ан. Докато го наблюдаваше със замислен поглед, тя с изненада установи, че въпреки волята ѝ, Ник започва да ѝ харесва. Това вече не бе просто желание да му помогне да преодолее страстта си към Лив, не бяха просто приятелски чувства. Загрижеността ѝ бе по странен начин примесена с физическо привличане, което тя, въпреки желанието си, не можеше да отрече. Винаги беше склонна да вини него, че събужда тази измамна страст у нея, но сега не можеше да го укори в това. Сега не той я караше да копнее за ласките му, да жадува да го погали...

— Нищо не е истинско. — Ник се извърна към нея, и тогава Ан разбра, че е произнесла думите на глас. — Между нас реално не съществува нищо. Лив се заблуждава.

— Това не е повод да ѝ позволя да те обижда. — Гневът му се бе стопил. — Все пак трябва да те защитавам. Ако не го правя, Алекс ще започне да подозира, че нещата между нас не са точно такива, каквито се опитваме да ги представим, а за мен е много важно той да ми се довери.

Ан си помисли, че Алекс наистина започва да им вярва. Между двамата братя изглежда се установи примирие. Ан не вярваше, че е възможно някога наистина да се сближат, но сега поне прекарваха повече време заедно.

Няколко дни по-късно двамата с Ник бяха поканени на обяд и тогава Ан почувства, че има и нещо друго. Когато пристигнаха с Ник, завариха всички на верандата.

— Сигурен ли си, че ще се справиш, скъпи — нежно се обърна Лив към Алекс. — Не ти ли е необходимо рамото на твоята сестра, за да се облегнеш на него?

— Не, чувствам се чудесно — отвърна Алекс, без да обърне внимание на сарказма на Лив. — Но имам нужда Джанет да бъде около мен. И ти, Ани, от другата ми страна — нареди той, докато се настаняваше в стола, а Джанет се суетеше с възглавниците около него.

За известно време той изглежда забрави Ан. Стоеше, вперил поглед в отсрещния край на масата, където седяха Ник и Лив. Когато Лив небрежно докосна ръкава на Ник, Ан видя, че в очите на Алекс припламна трескаво предчувствие. Но когато Ник не обърна никакво

внимание на Лив, погледът на Алекс отново стана безизразен. И мъжът отново се превърна във вечния хленчещ досадник, сипещ непрекъснати оплаквания от неудобните си възглавници, подправките в храната и горещината на летния ден.

Ан беше шокирана. Алекс искаше Ник да отвърне на Лив. Но това не стана и той беше разочарован. Сега отново изливаше яда си върху Джанет. Това беше непочтено. Джанет беше толкова мила, търпелива и искрено загрижена за Алекс. Ан съчувствено ѝ се усмихна.

— Мислиш, че се държа лошо с Джанет, нали? — Алекс долови усмивката ѝ. — Така е, но тези дни търпението ми се изчерпа. Толкова отдавна съм болен...

— И си толкова щастлив от това — вметна Лив със студена усмивка.

— ... и не се възстановявам така бързо, както очаквах. А тази болка... — хленчеше Алекс, без да обръща внимание на Лив. — Но Джанет ме разбира, благодаря на бога.

— Плаща ѝ се да те разбира — изсъска Лив.

— Но аз... — Джанет пламна. — Не това е причината, за да проявявам разбиране, аз...

— Разбира се, скъпа. — Алекс потупа ръката ѝ и любопитно изгледа Лив, която се изправи. — Оставяш ли ни, Лив?

— Да, отивам да намеря интересни хора — гневно рече тя. — Оставям те с твоята сестра и с двете влюбени птички, разбира се, да се наслаждаваш на крехкото си здраве.

— Бедната Лив — въздъхна Алекс, но Ан беше почти сигурна, че долови задоволство в погледа му. — Боя се, че в момента тя не е много щастлива и затова не я обвинявам. Мисля, че се чувства малко самотна и изолирана. Джанет — продължи той и се усмихна, — вярвам, че мога да получа малко вино, освен ако не възразяваш.

— Не бих възразила, но не бих го и препоръчала. — Джанет беше възвърнала самообладанието си и говореше с напълно професионален тон. — Когато си легнете, ще поискате хапчетата си, а те не бива да се смесват с алкохол.

— Тогава ще пропусна да си взема хапчетата — неочаквано реши Алекс и отново ѝ се усмихна. — Ако гърбът ми създава проблеми, може би ти ще направиш нещо с твоите безценни масажи.

— Разбира се — усмихна се Джанет и се изчерви.

Ан ги наблюдаваше с интерес. Съмняваше се, че те осъзнават какво става между тях, но беше убедена, че Лив не се заблуждава. Лив знаеше и беше побесняла. Лив може и да не понасяше Алекс, но не би искала да бъде изоставена от него. Тя беше тази, която си тръгваше, тя избираше.

— Не мога да повярвам, че с Алекс имаме да си кажем толкова много неща. — Бяха се върнали във вилата и Ник развързваше вратовръзката си. — Бог ми е свидетел, никога не сме били особено близки, а след толкова години не бих и помислил, че подобно нещо е възможно.

— Преди три години ли реши да стоиш далеч от Лив?

— Господи, не помня! Нещо такова, предполагам. — Ник спря и озадачено я изглежда. — Значи знаеш за това, така ли? Предполагам това е още едно от нещата, които съм издрънкал онази вечер, когато се бях напил.

— Не, Лив ми каза, макар че не уточни какво точно се е случило.

— Какво те интересува теб? Това не е твоя работа!

— Ник, мисля, че ме интересува. — Ан не беше сигурна дали е повече раздразнена, или обидена. Не искаше да се замисля защо това е от такова значение за нея, но беше убедена, че трябва да разбере истината. — След като всички мои проблеми са твоя работа, не виждам защо аз да не мога да изисквам същото. При това си в такова положение, че трябва да ми дадеш някакво обяснение, особено ако онова, което предполагам, наистина се е случило!

— Предполагаш, че съм спал с жената на брат ми ли? — Ник се извърна с пребледняло лице. — Не, не съм, но заслугата не е моя. Просто тогава Алекс се появи навреме. Не беше особено приятно.

— Убедена съм. Алекс иска ти да желаеш Лив, но трябва да знае, че не можеш да я имаш.

— Да. — Ник се отпусна уморено на стола. — Лив е единствената му победа над мен. Това винаги е било от голямо значение за него, макар че сега, когато нашият план явно успя и Алекс е убеден, че аз вече не се интересувам от Лив, едва ли е същото.

— Мисля, че има и нещо друго. — Ан едва потисна усмивката си. Мъжете никога не виждаха по-далеч от носа си. — Алекс не се тревожи кой знае колко за Лив сега, защото има Джанет.

— Сестрата? — Ник я изглежда с недоумение. — Тя пък каква общо има?

— Между Алекс и Джанет се заражда нежна привързаност — търпеливо обясни Ан. — Тя е влюбена в него. Не бих казала, че той изпитва същото към нея, но при всички случаи, има нещо, и то е много повече от онова, което някога е чувствал към Лив.

— Това е абсурдно! Алекс боготвори Лив. Той не поглежда друга жена.

— Е, сега поглежда Джанет. В нейно присъствие започва да капризничи и иска изцяло да обсеби вниманието ѝ.

— Е, да, но защото е болен и тя му е полезна. Щом Алекс оздравее, Джанет ще си тръгне.

— Брат ти никога няма да оздравее. Лив е права. Алекс обожаваше болестта си и мисля, че започва да обожаваше и Джанет. Няма да се изненадам, ако се ожени за нея, а това е райска мечта — хипохондрик, женен за медицинската си сестра.

— Алекс никога няма да изостави Лив.

— Ще я изостави — възрази Ан. — Особено ако се убеди, че тя не те интересува.

— Не, грешиш — упорито поклати глава Ник. — Алекс никога няма да престане да желае Лив.

Господи! Какъв глупак! Ан беше вбесена! Стана и тръгна към банята. Искаше ѝ се в тази къща да има поне една врата, за да я тръшне под носа му. Ник не можеше да повярва, че е възможно Алекс да престане да желае Лив, защото той самият все още я желаше! По дяволите! По дяволите Ник и всичко останало! Господи, защо трябваше да се ядосва заради него? После си помисли, че и тя е глупачка. По-голяма глупачка от Ник. Ако на Ник му харесваше да се заблуждава, защо не го оставеше да прави каквото иска? Но нещата не бяха толкова прости. Не ѝ се искаше да признае, наистина, но в него имаше нещо, което неудържимо я привличаше, омагьосваше я, караше я да губи разсъдък си. Господи! Трябваше да сложи край на всичко това! Глупаво и безсмислено е. Трябваше да престане с тези нелепи мисли! Веднъж завинаги!

Без да се бави повече, Ан облече банския си костюм, взе скицника си и тръгна към плажа. Най-накрая, върху топлия пясък, в тишината, нарушавана единствено от тихия плясък на вълните, тя забрави Ник и намери спокойствие в работата си.

— Странно, но на мен ми харесва.

Не беше чула стъпките му по пясъка. Гласът му я стресна и моливът остави дебела черта върху листа.

— Не исках да те плаша, извинявай. — Ник седна до нея и взе скицника от ръцете ѝ.

— Моля те, недей — инстинктивно се възпротиви Ан. Чудесно си спомняше пренебрежителното отношение на Джоел към работата ѝ.

— Не, Ани, позволи ми. — Ник вече разгръщаше листовите.

— Притесняваш ме. Мразя, когато някой разглежда скиците ми.

— А не бива. Това наистина е добро. Толкова лек рисунък. Или може би това — върна няколко листа назад. — Тук си направила нещо наистина прекрасно със светлосенките... много изящни и дълбоки.

— Моля те, Ник, престани! На никого не позволявам да разглежда скиците ми.

— А трябва. Имаш талант, а Джоел трябва да е егоистичен негодник, за да те накара да спреш.

— Не е вярно!

— Напротив! — Гласът му прозвуча изненадващо гневно. — Нима толкова време не ти беше достатъчно, за да видиш какво прави той с теб? Той те използваше! Обличаше те в онези абсурдни дрехи, караше те да изнасяш истински спектакли за приятелите му и за евентуалните купувачи, но не ти е позволявал да вършиш нещо, което наистина умееш.

— Не е така! Джоел ми каза...

— ... много неща. И нито едно от тях не го прави по-симпатичен. Най-смешното е, че го харесвам единствено защото той те накара да приемеш предложението ми.

— Не ме е накарал той! Ти дори не ми позволи да му кажа. Как тогава той ще ме е принудил да приема?

— За бога, престани да се самозалъгваш! — Ник явно губеше търпение. — Джоел се е постарал доста, за да те превърне в идеалната стръв и той не е човек, който ще хвърли усилията си напразно. Той си е свършил работата дълго време преди аз да ти предложа този

ангажимент. Той си играе с теб, Ани! Защо не си отвориш очите? И всички онези приказки, че никога не би позволил да предложиш някому твоите сексуални услуги срещу пари, са безсрамна лъжа! Обзалагам се, че точно това е имал предвид, когато ни запозна.

— Не е вярно! — възрази Ан, но изведнъж устата ѝ пресъхна. Спомни си думите му тогава. Каза ѝ, че иска парите, а как тя ще ги получи е нейна работа. Наистина ли бе така, както казваше Ник? Тогава Джоел каза и други неща, но всичко беше толкова смътно, толкова далечно. Той бе твърде разгневен и обиден. Да, разбира се, че не е искал да каже това! Трябва да му вярва, трябва да го защити! — Склонен си да приписваш на другите твоите собствени недостатъци. Той е добър. Не е нужно да ме кара да върша каквото и да е.

— Ти прие предложението не заради себе си, а заради него!

— Разбира се, какво лошо има да направиш нещо за мъжа, когото обичаш?

— Лошото е, че той не го заслужава, а ти не мислиш за бъдещето си. С това, което ти плащам...

— О, да. Парите. Не аз, Джоел има нужда от тези пари. Парите не ме интересуват. Може би и ти би трябвало да се замислиш за това, особено след всичко, което се е случило между теб и Лив!

— Защо отново намесваш Лив? — ядоса се Ник. — Само се опитвах да те накарам да се замислиш и с парите, които ще вземеш сега, да се устроиш и да работиш върху таланта си. — Ник мълчаливо ѝ подаде скицника. — А не да позволиш на Джоел да те използва като кукла на конците. Все още има време да промениш решението си.

Ник внезапно стана и тръгна към водата. Ан остана загледана след него. Какво става с нея? Чувстваше, че нещо в нея се скъса. Ник направи това! Случи се нещо ужасно! Заради него беше объркана както никога досега. Вече можеше да проумее страстта на Ник към Лив.

Страст! Това беше точната дума. Ник владееше мислите ѝ, чувствата ѝ, сетивата ѝ. Ник подчини същността ѝ. Заради него тя забрави Джоел. Ник може би беше нейната страст, но Джоел ѝ даваше любов. Тя обичаше Джоел! Как можа да допусне Ник дотолкова да я промени, че да забрави Джоел. С нея се беше случило нещо чудовищно и тя се чувстваше неизказано нещастна. Всичко беше толкова объркано!

— Още ли си тук? — Ник отново приближи към нея. — Беше толкова сърдита и помислих, че ще си тръгнеш.

— Размишлявах — отговори Ан хладно, но погледът ѝ остана прикован върху него. — При това, аз не бях сърдита. Ти беше сърдит.

— Лъжкиня! — ухили се той и легна на пясъка до нея. — Не се ядосвам на теб. Дразни ме Джоел и това, което той прави с теб. Не мога да понеса да съсипваш живота си заради него, мила — подразни я той. — Можеш ли да разбереш това?

— Разбира се — съгласи се тя саркастично. — Твоите отношения с Лив са същите. Тя не те обича...

— Зная, не ми беше нужно много време да го разбера.

— Тогава защо я желаеш? Тя съсипва живота ти и аз наистина не виждам никакъв смисъл в страстта ти към нея.

— Защото забравяш физическото привличане — усмихна се Ник лениво и докосна лицето ѝ. — Ако вземеш и него под внимание, всичко добива смисъл.

— Не. — Ан остана неподвижна. — Смисълът не е във физическото привличане.

— Сигурно си права — равнодушно се съгласи той, прекалено отдаден на движението на пръстите си, които се плъзгаха по бузата ѝ. — Твоят проблем, скъпа, е, че подценяваш значението му.

— А ти подценяваш значението на вниманието, разбирането, грижата — възрази Ан притеснено. Знаеше, че трябва да се отдръпне, но нямаше сили да го стори. — Ако всичко това липсва, не можеш да желаеш, още по-малко да обичаш някого искрено.

— Е, да, но грижата и вниманието не са достатъчни — отвърна Ник и зарови пръсти в косата ѝ. Дланта му се плъзна по шията ѝ и той привлече лицето ѝ към себе си. — Двамата с Джоел никога не сте правили това, нали? — Докосна с устни лицето ѝ. — Мила, чувствала ли се някога така с Джоел?

— Не — призна тя и докосна гърдите му, сякаш търсеше опора.

— И никога не би могла. — Устните му жадно се впиха в нейните, целувката му беше агресивна и предизвикателна. — Виждаш ли, мила — наблюдаваше объркването ѝ със самодоволна усмивка, — явно не обичаш Джоел, след като аз мога да направя това с теб.

Наистина ли беше така? Ан се взираше в него с недоумение. Винаги, когато я докосваше, губеше власт над себе си, но това съвсем

не означаваше, че не обича Джоел. Джоел беше всичко за нея, но тя му изневеряваше, тя го предаваше. Трябва да престане! Веднага! Отново беше обзета от гняв.

— По дяволите! Ти продължаваш да приписваш на другите твоите собствени слабости — изсъска Ан. — Само защото единственото, което можеш да изпитаеш към Лив, е физическо привличане, не мисли, че при нас с Джоел е същото! Той никога не се държи с мен по този начин. Той ме уважава.

— Уважава — повтори Ник насмешливо и отново я притегли към себе си. — Никога ли не си се питала защо между вас няма нищо чувствено, нищо, което малко да напомня на това. — Ръката му се плъзна по бедрото ѝ. Устните му обсипаха лицето ѝ с целувки. — Винаги има физическо привличане или поне трябва да има.

— Престани! Не искам да слушам! — Ан впи нокти в рамото му, но Ник хвана ръката ѝ за китката. — Пусни ме! Веднага ме пусни! — Ник я притисна още по-силно към себе си. Ан загреба шепа пясък и я хвърли в лицето му.

Той изруга и пусна ръката ѝ. Ан успя да се освободи от прегръдката му. Бързо се изправи и побягна към вилата.

Заклучи се в банята и пусна душа. Искаше ѝ се да отмие от себе си гнева и усещането, че отново е победена. После изсуши косата си, облече се и едва тогава събра смелост да отключи вратата. Ник беше в стаята, отпуснат върху леглото ѝ отново разлистваше скицника.

— Най-после се реши да излезеш — вдигна очи мъжът. За нейна изненада се усмихваше. — Мислех, че ще прекараш целия ден в банята.

— Как изми пясъка от лицето си? — намръщено запита Ан. Още не можеше да му прости.

— С морска вода, за твое най-голямо разочарование. Предполагам, надявала си се да ме ослепиш за цял живот. Изненадваш ме, Ани. Как е възможно ти, която си толкова чувствителна, да фучиш като дива котка. Не беше честно, мила.

— Бях бясна — изсъска тя. — Нямах право да се държиш... Да се опитваш...

— Но ти невинаги възразяваш — напомни ѝ той с ленива усмивка.

— Вината за това също е твоя, както и за всичко останало — разяри се отново Ан. Трескаво търсеше думи, които да го наранят. — Разбирам, не е лесно да виждаш Лив всеки ден и да не си в състояние да я докоснеш, но моля те, не ме превръщай в изкупителна жертва на собствената си неудовлетвореност.

— Господи! И ти ми говориш за неудовлетвореност! Знаеш ли какво е това? — Ник се разсмя и протегна ръка към нея. Пръстите му се склупиха около китката ѝ като белезници. — Искаш ли да ти покажа някои неща за неудовлетвореността? Бог ми е свидетел, никога няма да научиш какво е това в стерилния свят, който Джоел е създал около теб.

— Не! — Гневът ѝ, разбира се, беше пресилен, но не можа да устои на изкушението да му се противопостави. В споровете ѝ с Ник имаше нещо вълнуващо, което по особен начин я възбуждаше. — Ник, престани! Твоите шеги ми омръзнаха!

— Това не е шега, скъпа! — привлече я той към себе си.

— А какво? Наказание? — Ан се опитваше да избегне целувките му, но той зарови пръсти в косата ѝ и застави младата жена да остане неподвижна.

Не трябва да позволявам това да се случи, мислеше си Ан отчаяно, но не можеше да му се противопостави. Ник я целуваше тъй упоително. Хапеше долната ѝ устна, езикът му докосваше зъбите ѝ. Чувстваше голата му кожа през копринената тъкан, която обвиваше тялото ѝ. Този допир завладя сетивата ѝ. Тялото ѝ пламна от непознато за нея желание. Пръстите му галеха шията ѝ, раменете, леко докосваха нежната кожа на гърдите ѝ.

— Не можеш да направиш това!

— Защо не? Скоро... много скоро ще изпиташ удоволствие, за което не си и мечтала.

Наистина всичко беше непознато и по странен начин омагьосващо. Беше объркана от нежността на ласките му, от лекото докосване на устните му върху лицето ѝ, върху тялото ѝ. Влудяваше я, омагьосваше я по начин, на който не можеше да устои. После се отдръпваше. Сякаш си играеше с нея.

— Ето така, моя любов — прошепна Ник, когато тя обви ръце около шията му. — Никога повече не се съпротивлявай.

— Не, не бих могла... — Ан долепи устни до гърдите му и вкуси солта, полепнала по кожата му. Нима бе възможно да се съпротивлява, когато той винаги печелеше, когато толкова отчаяно го желаше, когато винаги беше копняла за това, което изпитваше сега. Желаше го, искаше да усети мириса на кожата му, обожаваше да докосва тялото му, да чувства силните мускули под пръстите си. Бе подчинена на неудържимо желание да утоли страстта, която я изгаряше.

— Ник, моля те... Не мога да понеса...

— Зная, мила, но не мога да продължа — прошепна той. Ласките му бяха почти недоловими. Докосваше я леко, нежно, успокояващо.

Ан бе объркана.

— Не знаех... — призна тя и пое дълбоко дъх, когато той най-сетне я освободи от прегръдките си. — Това ли изпитваш към Лив?

— Забрави Лив! Искях ти да разбереш.

— Да. Случилото се... Никога не бих могла да изпитам подобно нещо с Джоел.

Ан притвори очи. Може би вече беше обречена. Би ли могла някога да пожелае друг мъж по начина, по който преди малко пожела и още желаше Ник? Щеше ли да има друг, опитен и нежен като него? Излишно беше да си задава тези въпроси. Почувства странна пустота, защото знаеше отговора.

— Ник? — Ан отвори очи и срещна погледа му. — Мислиш ли, че Джоел и Теа... Дали някога са се любили?

— Защо питаш?

— Просто искам да знам. Имаше клюки, разбира се, но Джоел винаги казваше, че са лъжа...

Но не са били лъжа, внезапно осъзна тя. Припомни си случки, които преди не можеше да разбере и за които не смееше да попита. Спомни си как понякога Джоел излизаше сам и се прибираще след няколко часа заедно с Теа. Дни, в които изпращаше Ан навън с дълъг списък безсмислени поръчки и когато тя се прибираще, откриваше, че Теа „просто е наминала“. Вечерите, когато се връщаше след ангажимент с Ник, а Джоел и Теа я чакаха заедно... Около тях винаги витаеше особено излъчване на леност и преситеност. Тогава мислеше, че то е знак за старото приятелство между тях, но сега знаеше, че са изпитвали онова, което тя би изпитала, ако с Ник наистина се бяха любили.

Болеше я! Чувстваше се разкъсана. Не защото Джоел я беше предал, а защото предателството му не значеше нищо за нея. Джоел беше минало. Той вече беше без значение. Болката идваше от мисълта, че чувствата ѝ към Ник бяха прекалено силни. И едва ли някога щяха да бъдат споделени. Трябваше да ги потисне и никога да не ги издава!

— Разбира се, клюките са били неверни. — Ан се застави да срещне погледа на Ник. — Мисля си, че след всичко, което се случи... Беше непростимо от моя страна да забравя, че Джоел никога не ме е лъгал.

— Господи! — избухна Ник. — Никога ли няма да се научиш? Никога ли няма да спреш да мислиш за Джоел? — Крачеше нервно из стаята, после отиде до вратата, която водеше към басейна и спря на прага. Остана безмълвно загледан във водата, после се извърна към Ан. — Чудя се дали ще се научиш... Дали нещо би могло да те предпази от грешката да се върнеш при него. — Ник замълча за миг, преди да продължи: — Бихме могли да се оженим. Това ще те спаси от Джоел, а мен от Лив. Можем да живеем заедно без особени проблеми, имаме какво да си кажем, между нас съществува привличане. Е, не е голяма страст, но подобно нещо се случва само веднъж в живота на човек. Какво ще кажеш?

— Че си се побъркал. — Ан не обърна внимание на болката, която се изписа върху лицето му. — Не говориш сериозно, нали?

— Може би си права — съгласи се той накрая. — И аз не зная, но може би си струва да помислим.

— Щом ти харесва. Аз отивам да се разходя. — Ан се изправи и потисна желанието да го удари, когато видя усмивката върху лицето му.

— Едно от нещата, които най-много харесвам у теб, е, че когато ти правя най-невероятни предложения — да се престориш на моя любовница или да се омъжиш за мен, ти приемаш всичко съвсем спокойно.

ОСМА ГЛАВА

— Любовен спор ли имахте днес? — Лив посрещна Ан и Ник с ослепителна усмивка. — Следобед ви видях на плажа. Беше доста забавно — продължи тя и се извърна към останалите гости. — Ник, както обикновено, приличаше на садец с гореща кръв, когато Ани изведнъж хвърли пясък в очите му. Какво означава това, Ник? — Тонът ѝ беше все така шеговит, но когато погледна Ан, очите ѝ гневно блестяха. — Да не би твоята малка приятелка да е дотолкова сигурна в себе си, та мисли, че може безнаказано да се измъкне, каквото и да направи?

— Можеш ли да си го представиш?

— Прав си, не бих могла — изсъска Лив. — Сиво и безлично създание. Не съм мислила, че моята малка приятелка, както я нарече, е изключителна. — Ник привлече Ан към себе си. — Има всички основания да бъде сигурна в себе си и притежава качества, каквито едва ли би могла да може да представлява някакъв интерес за теб. Не вярвам увлечението ти към нея да трае дълго, ако тя продължава да се държи тъй безочливо.

— Пропускаш същността, Лив — търпеливо обясни Ник. — Тя е толкова възбуждаща именно защото е непокорна. Освен това е доста забавно, когато изглаждаме противоречията между нас, нали, мила?

— Аз... — Ан търсеше думи, за да отговори. Злобата в погледа на Лив я парализираше.

— Нали? — Ник я извърна към себе си и се усмихна. Опитваше се да я изведе от странната вцепененост, в която беше изпаднала.

— Да.

Не беше достатъчно, разбира се, но Ник се наведе и леко целуна устните ѝ. Именно тази целувка ѝ беше нужна, макар собствената ѝ реакция да я изплаши повече от ненавистта, която прочете в погледа на Лив. Желаше Ник, копнееше за близостта му, за тялото му. Дори тук, сега, в присъствието на толкова хора, ѝ беше трудно да скрие страстта

си и това я ужасяваше. Непоносимо би било, ако не се овладее и позволи на Ник да отгатне чувствата ѝ.

Усещането, че е влюбена, беше абсурдно и нелепо. Живя цяла година с Джоел. През това време той я превърна от грозно пате в красив лебед. Мислеше, че е влюбена в него, логично беше да се влюби в него. Чувстваше се задължена за всичко, което той направи за нея, и беше готова да забрави дребнавостта, коварството и жестокостта му. Да, сега разбираше, че той е бил жесток. Привърза я към себе си с куп лъжи, направи я зависима от него, принуди я да изпълнява всичките му желания. Сега можеше да го разбере и да му прости. Но това беше всичко.

Чувствата ѝ към Ник бяха съвсем различни. Възел от чувства — привличане, уважение, ревност, желание, физическо привличане... Можеше да изброява до безкрай. За разлика от Джоел, Ник беше загрижен за нея, тревожеше се за бъдещето ѝ, но тъжната истина беше, че той не я обичаше. Дори не я желаше така, както желаше Лив.

Всичко, което можеше да ѝ предложи, беше брак, който той смяташе за разумен. Не знаеше какво трябва да направи през следващите няколко дни, за да не изневери на себе си и да не даде повод на Ник да се досети какво изпитва към него. Ненапразно я наричаха Ледената принцеса и сега тя щеше да използва всички свои умения, които, по странна ирония на съдбата, бе научила от Джоел.

Единствено когато Ник я докоснеше, самоувереността ѝ изневеряваше, но това не беше нещо ново.

Веднъж обаче се изплаши, че той може би се досеща за чувствата ѝ, които тъй упорито се стремеше да прикрие. Случи се на едно от безкрайните партита на Лив, когато танцуваха под звуците на бавна и романтична мелодия. Ник я целуна по шията и Ан инстинктивно се притисна към тялото му.

— Господи, правиш го толкова добре — промърмори той и обхвана лицето ѝ. — Или си съвършена актриса, или си най-страстната жена, която някога съм срещал.

— Аз... — Отново не можеше да намери нужните думи. През последните дни това ѝ се случваше често.

— Но когато се изчервяваш по този начин, знам, че не играеш. Реагираш толкова спонтанно. И си тъй невинна. В теб по невероятен начин се съчетават спонтанност и страст, а това е наистина вълнуващо.

Джоел е бил глупак да не го забележи. Но онова, което той е изгубил, е печалба за мен.

— Защо?

— Защото все още възнамерявам да се ожения за теб. Предполагам, и ти мислиш за това.

— Е, не бих казала. — Ан се опита да потисне болката. Знаеше, че не може да се омъжи за него при уговорките, които той направи. Знаеше също, че условията ще останат непроменени. — Не бих могла да се омъжа за теб.

— Не бързай, Ани. Може би ще промениш мнението си. — Ник я целуна, преди да успее да му каже, че дълбоко греши.

Ан беше дотолкова потънала в мислите, които я измъчваха, че остана сляпа за събитията около нея. Тази вечер беше последното голямо парти на Лив и в задушния салон на голямата къща се бяха събрали около шейсет души. Сервираха коктейли и студена вечеря, на подиума в дъното свиреше оркестър. Изведнъж Ан се оказа разделена от Ник и сега стоеше сама сред гостите. Наблюдаваше Лив.

Лив беше по-невъздържана от всеки друг път. Невъздържан беше смехът ѝ, движенията, косата, която падаше върху лицето ѝ като златист облак. Носеше плътно прилепнала по тялото рокля от фина коприна в същия меден нюанс като кожата ѝ. Илюзията за мека, преливаща голота беше поразителен. В контраст с бледите цветове на тоалета, очите ѝ изглеждаха необикновено дълбоки и сапфирите, които блестяха около шията ѝ, удивително хармонираха с цвета им. Тази вечер в погледа ѝ, който не се отделяше от Ник, се четеше особена възбуда.

Ан знаеше, че Лив не би се спряла пред нищо, за да спечели Ник, и предчувстваше, че точно тази вечер ще успее. И какво би променило това? Ан се опитваше да разсъждава логично. Ник принадлежеше на Лив дълго преди Ан да се появи на сцената, така че какво по-различно можеше да се случи? Целият свят щеше да бъде по-различен, рече си Ан. Сега тя го обичаше.

Погледът ѝ отново спря върху Ник. Сърцето ѝ бързо заби. Спомни си нощта, когато го видя за първи път на коктейла у Джоел. Тогава реши, че е недостъпен и студен. Остана сляпа за тъгата и

магнетизма, скрити под хладната фасада. Притвори очи, завладяна от спомена за първата им среща. Когато повдигна клепачи, Лив беше при него. Стояха близо един до друг и Ан притеснено забеляза, че този път Лив не прибегна до обичайните за нея трикове. Не го докосваше, не се усмихваше прелъстително, вместо това говореше напрегнато, а Ник беше вперил тъжен поглед в лицето ѝ. В разговора им се долавяше истинска интимност. Този път не беше игра. Онова, което Лив споделяше, беше значимо и за двамата.

— На твоє място не бих се притеснявал — присъедини се Алекс към Ан, неизбежно следван от Джанет. — Миналото няма значение, с него е приключено.

— Така ли? — Ан беше изненадана от откровеността му.

— Да — усмихна се той също като Ник. — Тъжно е, но бедната Лив има основание да се чувства пренебрегната напоследък — продължи Алекс и в погледа му проблесна хладно задоволство. — Всеки глупак, освен жена ми, разбра, че Ник ти е изцяло предан. Тя изгуби играта, и го знае. Би трябвало и ти да го знаеш.

Грешиш! Глупаци сме ние с теб, искаше ѝ се да му каже, но вместо това промърмори нещо неразбираемо, защото точно в този момент Лив се обърна и се отдалечи от Ник. Върху лицето ѝ блестеше неизбежната ослепителна усмивка. Ник остана за миг загледан след нея, но после се озърна. Видя Ан, усмихна се и тръгна към нея.

— Извинявай, мила. Не исках да те изоставя, но видях, че Алекс е при теб.

— Да излезем на терасата — предложи Алекс. — Джанет, скъпа, ела с нас. Наистина трябва да седна и да си почина. Тук е непоносимо задушно.

На безлюдната тераса не е по-прохладно, помисли си Ан, докато Алекс и Джанет избираха кой стол би бил по-подходящ за гърба му. Въздухът беше влажен и тъмни облаци закриваха звездите.

— Ще има буря — рече Алекс, когато най-после Джанет подреди купчината възглавници зад гърба му и седна на стола до него. — Мисля, че ще бъде силна буря. Най-силната буря беше... — Той замълча, защото в същия миг към тях приближи млад прислужник. — Какво има? — попита раздражено Алекс. — Не обичам да ме прекъсват.

— Да, господине, моля за извинение. — Прислужникът подаде на Ник малък плик.

— По дяволите! Не могат ли да почакаят до сутринта. — Ник хвърли поглед на писмото и го сложи в джоба си. — Трябва да позвъня по телефона. Ще отида във вилата. Не, мила, остани тук — обърна се той към Ан, която също се изправи. — Няма да се бавя. Остани при Алекс — предложи той и я целуна, преди да тръгне.

— Трябваше да отидеш с него. Ник забравя, не, той просто не разбира, че имам Джанет. Тя е прекрасна компания. — Алекс се засмя и хвана ръката на медицинската сестра. — Всъщност аз я ценя твърде много.

— Прекрасно! — възкликна Ан, за да вдъхне кураж на Джанет, която изглеждаше изплашена до смърт. — Сигурна бях, че това ще стане.

— Така ли? — изпитателно я изгледа Алекс. — Никой друг не се досети! — Приличаше на дете, на което е отнета възможността да сподели важна тайна. — Дори Лив не знае още. Ще се разведе — развълнувано рече той, но думите му прозвучаха като оправдание. — С Джанет сме щастливи заедно, нали, скъпа?

— О, да — колебливо се усмихна младата жена, сякаш още не можеше да повярва на щастиято си.

— Прекрасно! — вметна отново Ан.

— Нали? — гордо попита Алекс. — Сега вече ще бъда щастлив. Никога не съм бил щастлив с Лив. Отдавна трябваше да се разведе. Изобщо не трябваше да се женя за нея. Но имаше причини... Не знаех какво ти е казал Ник, но беше трудно... Важното е, че всичко приключи. Ник има теб, а аз — Джанет. Но не му казвай. Аз ще му съобща.

— Разбира се — съгласи се Ан машинално. Трескаво си представи какви ще бъдат последиците от решението на Алекс. Въпреки това, когато двамата с Джанет станаха и поеха нагоре по стълбите, тя успя да им пожелае щастие.

Не се нуждаеха от нейните пожелания. Джанет явно обожаваше Алекс, но решението на мъжа нямаше нищо общо с любовта. Той се развеждаше с Лив, за да ѝ отмъсти за годините на унижение, а беше взел подобно решение сега, защото вярваше, че Ник вече не я желае. Бракът му с Джанет бе продиктуван от съвсем егоистични

съображения. Във всичко това имаше поквареност, която я отвращаваше.

Също както и в предложението, което ѝ бе направил Ник. Но сега, разбира се, този брак нямаше да бъде нужен на Ник. Сега Лив беше свободна и той скоро щеше да получи онова, което винаги е желал. Може би Ник и Лив вече бяха заедно. Лив не се виждаше никъде, а тя не можеше да остане незабелязана. Очевидно беше изоставила собственото си парти и бе излязла.

— Къде е старият Ник? — Въпросът на Бил потвърди опасенията ѝ. Бил изникна ненадейно от тълпата и сега леко се полюляваше пред нея с глуповата усмивка. — Не ми казвай, че е излязъл и те е оставил сама.

— Трябваше спешно да позвъни по телефона.

— Че това беше преди часове. — Бил явно се забавляваше. — Прислугата го търсеше след вечеря, а сега е вече полунощ. — Бил премигна и отново се ухили. — Мислиш ли, че е с някой друг?

— Не, разбира се. — Господи, наистина ли беше минало толкова време, откакто бе отишъл да се обади по телефона, питаше се Ан отчаяно. — Говориш безсмислици!

— Не се измъчвай, миличка. Не са безсмислици. Тази вечер Лив е на лов за плячка. Не е трудно да се досетиш кого дебне. А на този свят не съществува мъж, който би могъл да ѝ устои. Но ти не се притеснявай, миличка. Аз съм тук, на твоите услуги. — Бил наподоби поклон. — Защо не се усамотим горе в стаята ми? Можем да отмъстим на стария Ник, задето те изоставя така.

— Не ставай глупак, Бил. Изобщо нямам подобни намерения. Ще се върна във вилата.

— Мислиш ли, че е разумно — предпазливо попита Бил и вече съвсем не изглеждаше пиан. — Може би е по-добре да го почакаш тук. Аз ще ти правя компания.

— Не, благодаря. Не се тревожи, Бил. — Ан се усмихна ослепително. — Ще се справя — увери го тя и бързо се извърна.

Въздухът навън беше тежък и влажен, наситен с тревога и очакване. Очакване за какво? Да открие Лив и Ник във вилата? В леглото, на което тя спеше всяка вечер? В което не толкова отдавна спа в прегръдките на Ник? Непоносимата тишина беше нарушена от нечий смях — смеха на Лив, несъмнено. Тук, съвсем наблизо.

— По дяволите! Не мога да си намеря дрехите! — Думите ѝ бяха последвани от мъжки смях.

Гласовете идваха от малката тераса, на която двете с Лив бяха водили своята битка. Да, заслонът от палмови листа наистина беше подходящо място за онова, което Лив и Ник очевидно правеха. Но аз не съм сигурна, че Лив е с Ник, укори се Ан. Подчинена на сляп импулс, тя безшумно се промъкна към заслона.

— Чу ли нещо? — Гласът на Лив прозвуча остро. — Не? Чудесно. Дано Алекс не реши, че ще спи по-добре след разходка в полунощ.

— Това има ли някакво значение за теб? — Като че ли не беше гласът на Ник, но откъде Ан би могла да знае какъв е гласът му, когато прави любов?

— Не можем да изгорим мостовете след нас. Не точно сега. — Лив говореше спокойно и непринудено. Ан отново направи крачка напред. — Колкото и да ми се иска. Господи, скъпи, беше фантастичен. Не си забравил нищо — след толкова години!

Ан дочу шум по покритата с плочи тераса и се скри в сянката на дърветата над пътеката към плажа. Тук беше невидима.

— Какво правиш? — Лив отново се разсмя. — Какво? Отново? Скъпи Ник, ти си непоправим! — Смехът ѝ отекна като сребърни звънчета в нощта.

Ан побягна надолу по пътеката. Не! Това вече беше непоносимо! Мисълта за онова, което се бе случило, беше непоносима! Да знае, че Лив е победила, че е с Ник! Не, болката наистина бе твърде силна.

Вилата пред нея тънеше в мрак. Досега винаги се беше прибирала тук с Ник, но тази вечер беше сама. Болката отново я прониза. По дяволите Ник! По дяволите! Беше я предал!

— Върви по дяволите, Ник! — изкрещя Ан в тъмнината. Беше сама. Помисли си, че ако се напие, ще се почувства по-добре. Но не, тя не беше глупачка като Ник! Вместо това, Ан се разсъблече. Небрежно хвърляше дрехите около себе си. Роклята, копринените чорапи, дантеленото бельо, дори диамантите, които Ник ѝ беше подарил. След това, подчинена на сляп импулс, тласкана от разяждащата болка от изневярата му, Ан се хвърли в басейна.

Имаше нужда от това. Почувства облекчение, когато хладната вода я обгърна. Заплува. От единия край на басейна до другия, и

обратно. Всяко движение ѝ носеше облекчение и забрава. Лив и Ник, онова, което правеха заедно, остана някъде далеч. Машинално, с отчаяна прецизност Ан загребваше водата. Отново и отново. От единия край на басейна до другия, и обратно. Изгуби представа за времето. После дишането ѝ стана повърхностно и неравномерно, въздухът излизаше на остри хрипове от устата ѝ и вече нямаше сила да движи ръцете и краката си. Изглежда, не беше невъзможно да се удави, но направи усилие да доплува до верандата. Разстоянието само от няколко метра ѝ струваше неимоверни усилия.

— По-издръжлива си, отколкото предполагах — чу тя гласа на Ник. Силните му ръце я подхванаха и я измъкнаха от басейна. — Беше впечатляващо, скъпа, само не разбирам защо го правиш.

Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ. Ан дишаше мъчително, коленете ѝ се подгъваха и трябваше да се облегне на гърдите на Ник, за да остане права.

— Върна се... — изрече тя между мъчителните спазми — ... по-скоро, отколкото очаквах.

— Откъде? — попита Ник. Ан възвърна способността си да стои права и сега дланите му леко обвиваха лактите ѝ. — Къде трябваше да бъда?

— С Лив.

— За нищо на света! — разсмя се Ник. — Бях тук. И не съм пускал телефона.

— Да, но...

— Добре, ще ти донеса кърпа.

— Но аз те чух! — изкрещя след него Ан и се подпря на стената, за да не се строполи на пода на спалнята.

Телефонът извъня в кабинета. От потъналата в мрак спалня, Ан ясно виждаше цялата стая. Ник отиде до бюрото и вдигна слушалката.

— Какво има? — Задържа слушалката между рамото и ухото си и премести хавлиената кърпа в лявата ръка. Настолната лампа хвърляше сноп светлина върху бюрото и натрупаните върху него папки, върху празната чаша и каната за кафе. Ан не смееше да повярва на очите си. В гърдите ѝ се надигна безумна надежда. Думите, които бе чула на пътеката, като че нямаха нищо общо с това, което виждаше, нито пък с разговора, воден от Ник в момента.

— Нали се разбрахме? — Той явно губеше търпение. — Проявете инициатива, дявол да го вземе! Решете сами! Не искам да слушам повече! — Затръшна слушалката, остана неподвижен за секунда, после с рязко движение отвори най-горното чекмедже и напъха телефона в него. — Достатъчно за тази вечер.

— Но ти беше с Лив! Чух те!

— Кога?

— Като се връщах. — Ан сведе поглед към чаршафа, който беше увила около себе си. — Чаках те часове. Ти не се върна. Лив също не се виждаше никъде. После, когато тръгнах насам, чух смеха на Лив. Не можеше да си намери дрехите и на теб това ти се стори забавно.

— На някого сигурно му се е сторило забавно — весело отвърна Ник. — Но не съм бил аз. Някой друг глупак, навярно.

— Но тя ти каза, че си фантастичен! Че не си забравил нищо след толкова години.

— Едва ли трябва да правиш никакви изводи от тези думи. Подобен комплимент може да бъде отправен по отношение на доста мъже около нея.

— Но тя произнесе името ти! Тя те нарече „скъпи Ник“!

— Не — възрази Ник и обви хавлията около раменете ѝ. — Блъфирала е. Била е с някой нещастен глупак, който дори не се е запитал защо тя не си спомня името му. Ани, по някакъв начин Лив е разбрала, че си наблизо. Преценила е, че ги чуваш, но не можеш да ги видиш. Мила, аз бях тук! През цялото време! Видях те като се разсъблече, чух те какво каза... Макар че не можех да си представя защо трябва да ме пращаш по дяволите...

Ан си спомни думите, които бе изрекла, преди да се хвърли в басейна. И разбра, че Ник не е бил с Лив. Изведнъж се почувства отново сигурна, спасена, щастлива. Обви плътно хавлията около себе си и наклони глава към рамото на Ник.

— Бях много ядосана.

— Защо?

— Мисълта, че си с Лив ми причини непоносима болка. Чувствах се предадена и ужасно ревнувах.

— Исках да чуя това.

— Така ли? Защо?

Мъжът я вдигна на ръце и я отнесе до леглото.

— Открих, че държа на теб, че те желая — прошепна той и докосна лицето ѝ с устни. Плъзна ръце по хавлията, която обвиваше гърдите ѝ, корема, бедрата. — Сега това не е просто страст. Разбираш ли?

Ан кимна. По тялото ѝ преминаха горещи тръпки.

— Желая те — повтори Ник. — Отдавна те желая, вече дни наред, но не бих искал да те любя против волята ти.

— Аз също те желая...

— Ани... — прошепна нежно той и бавно я разсъблече. Погали с устни лицето и шията ѝ. — Кожата ти е толкова мека, толкова хладна. — Дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ, обвиха талията ѝ, обхванаха гърдите ѝ. — Мила, не зная защо ми беше нужно толкова време, за да разбера колко те желая... Каква нужда имам от теб. — Устните му оставяха горещи следи по шията, раменете, гърдите, корема. Ласките му разпалиха у нея безумна страст, която сломи напълно съпротивата ѝ.

— Николас — прошепна Ан. Беше изтощена и неизказано щастлива. — Благодаря.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дъждът се лееше като из ведро. В далечината отекна гръмотевица. Ан лежеше, заслушана в бурята и се чувстваше защитена от топлината, излъчвана от тялото на Ник. Той спеше, обърнат към нея, главата ѝ лежеше върху рамото му, ръцете му я обгръщаха. Все още беше тъмно, но в спалнята проникваше мъждивата светлина на лампата в кабинета.

Ан протегна ръка и докосна гърдите на мъжа. Беше невероятно, мислеше тя, вслушана в равномерното му дишане. Снощи, когато заспаха прегърнати, беше толкова изморена, толкова изтощена. Сега, само няколко часа по-късно, беше будна и съвсем отпочинала. Отново и отново си припомняше всичко, което се случи през вчерашния ден. Бавно прокара пръсти по гладката му кожа.

— По-добре спри. — Гласът му прозвуча сънливо и постепенно се превърна в сладостранно ръмжене. — Аз съм мъж, скъпа.

— Сигурен ли си? — прошепна Ан. Тялото ѝ пламна от възбуда. — Да, мисля, че да. — Плъзна длан по мускулите на корема му. — Не можеш да си представиш какво облекчение е за мен да науча, че невинаги си хладен и безчувствен.

— Невъзможно е — задъха се Ник, — не и когато ме докосваш по този начин.

— Така ли? — Собствената ѝ възбуда нарастваше. Пръстите ѝ бавно и с наслада се плъзгаха по кожата му. За нея всичко беше ново и вълнуващо. С учудване откри, че е в състояние да го съблазни и възбуди по същия начин, както това се случи с нея преди няколко часа. Чувстваше напрежението, което растеше в него, недоловимите движения в тялото му.

— Да... така е добре — дрезгаво прошепна той. — Не спирай, мила...

— За нищо на света. — Устните им се сляха и Ан почувства, че отново е покорена от страстта, която объркваше мислите ѝ, завладяваше усещанията ѝ. После инстинктът подчини ръцете ѝ и

устните, подсказваше на тялото ѝ онова, което би доставило и на двамата неизразима наслада.

— Господи! — Ник пое дълбоко дъх. — Кой те е учил на това?

— Ти ме научи, мили — прошепна тя и го целуна. — Този път исках да ти доставя удоволствие.

— И успя! — Ник я притегли още по-плътно до себе си и двамата заспаха прегърнати.

Ан отвори очи и срещна погледа на Ник. Бе се подпрял на лакът и замислено я наблюдаваше.

— Добро утро — рече със странна и неразгадаема усмивка. — Добре ли спа?

— Да. — Ан почувства, че се изчервява и извърна глава.

— Не, не се крий, приятно ми е да те гледам. — Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ. — Лежах така буден и мислех.

— За какво? — тревожно попита Ан.

— За нас, разбира се. — Той отново се усмихна по същия странен начин. — Ще се ожения за теб, Ани.

— Не — инстинктивно възрази тя, изплашена от категоричността, която долови в тона му. — Защо? Заради изминалата нощ?

— И заради това.

— Не. Ник, това не е необходимо... Не искам да се чувстваш задължен.

— Зная. Но аз го искам. Снощи се случи нещо изключително, мила. Ти беше изключителна. Онова, което ми дари, беше невероятно.

— Имаш предвид, че тази нощ беше първа за мен ли? — с горчивина попита Ан. — Това не е причина да се чувстваш длъжен да се ожениш за мен.

— Не бих могъл да се съглася с подобно мнение — промълви Ник. Върху лицето му се изписа тъга. — Отнех ти нещо твърде ценно, без да ти дам време да решиш.

— Не си ми отнел нищо! Аз ти дадох. И бях щастлива с това — промълви Ан и се изчерви.

— А също и удовлетворена — допълни Ник и думите му я накараха да почувства странна слабост. — Това е от значение, мила.

Повярвай ми, защото аз знам, че прекарахме чудесна нощ. Ти също си прекрасна — не само в леглото, въпреки че и това е важно. Ти си прекрасна по толкова много начини, в толкова различни отношения... Ти си жената, която би трябвало да искам, и аз съм убеден, че мога да се науча да те обичам. Ако ми дадеш време, Ани.

— Разбирам — бавно каза тя, но мозъкът ѝ трескаво работеше. — Правиш планове да се ожениш за мен, за да можеш по този начин да прогониш Лив?

— Не, разбира се. — Мъжът зарови пръсти в косата ѝ. — Изобщо не става дума за това, мила — нежно я целуна той.

— Ник, недей — умолително рече Ан. — Когато се държиш по този начин, объркваш всичко... Не мога да разсъждавам.

— А може би така е по-добре — промърмори мъжът и я притисна до себе си. — Не мисли. Довери се на чувствата.

Ан не можеше да направи нищо против това. Инстинктивно го прегърна и го привлече към себе си. Чувстваха се отново завладени от същата лудост, от същата магия... и в същия миг доловиха отчетливи стъпки по верандата.

— Ник, тук ли си? — извика Бил и тонът му подсказа, че дискретно е спрял далече от стаите. — Горе в къщата има проблеми и ме изпратиха да те извикам.

Ник сподавено изруга.

— Не могат ли да почакаат, по дяволите?

— Боя се, че не. — Бил явно беше в добро настроение. — Трябваш им сега.

— Тогава стой там, където си — нетърпеливо подвикна Ник. — Идвам след малко. И, Бог ми е свидетел, в тази къща трябва да има врати и ключалки! — гневно рече той. Поколеба се за миг, после тихо продължи: — Мила, не искам да се ожения за теб, за да прогоня Лив! Не искам да се ожения за теб, защото беше девствена! Искам да се ожения за теб, защото ме удовлетворяваш. Не просто задоволяваш, а удовлетворяваш. Има ли нещо лошо в това?

— Това не е любов...

— Разбира се, че е любов — прекъсна я той.

— ... и не е онова, което изпитваш към Лив.

— Не, не е онова, което изпитвам към Лив — съгласи се той и отмести очи. — Съвсем различно е... — Той отново срещна погледа ѝ.

— Моля те, нека разбере защо ме викат. После ще поговорим. — Ник стана, облече халата си и излезе на верандата. — Е? — започна той нетърпеливо, — защо ни досаждаш? Какво се е случило?

— Нямам представа, но нещо не е наред. — Бил явно не виждаше повод за лошо настроение, защото гласът му звучеше все така жизнерадостно. — Алекс и Лив вдигат скандал до небесата. Тя е извън себе си от ярост и заплашва, че ще го убие или ще му вземе всички пари. От време на време не може да устои на изкушението да не оплеска с кал и медицинската сестра. Докара горкото момиче до пълна истерия. Всички от прислугата са се изпокрили и се наслаждават на представлението. А Алекс е в остра нервна криза. Когато тръгнах насам, Лив хвърляше по него каквото й попадне. Когато се опитах да кажа някоя и друга дума, и по мен беше запратена една китайска ваза.

— И какво общо имам аз с всичко това? — попита Ник с влудяващо спокойствие.

— Е, все някой трябва да успокои топката. — Бил изглежда безкрайно се забавляваше. — Подозирам, че нашият прословут инвалид се е влюбил в медицинската си сестра и сега прави отчаяни опити да изрита жена си. Наистина, Ник, мисля, че ти си единственият човек, който може да се справи с тази история, и дай боже, да ни спестиш някоя семейна драма в духа на античния епос.

— Разбирам — каза Ник спокойно, но Ан почувства, че полага неимоверни усилия, за да овладее гнева си. — Добре. Ще дойда веднага щом мога. Знаеше ли за това? — обърна се той към Ан. — Ти имаше някои подозрения, но знаеше ли нещо със сигурност?

Въпросът му я изненада. Ан притегли чаршафа към брадичката си и впери в него объркан поглед.

— Знаеше ли? — Сивите му очи я пронизаха. — Снощи, след като си тръгнах, говорихте ли по този въпрос?

— Аз... — неясно промълви Ан, с ужас прочела мислите му. — Алекс ми каза — призна тя неохотно.

— Това ли бе причината за любовната нощ, Ан? — попита той с измамно спокойствие. — Помисли си, че ще приема Лив обратно в момента, в който чуя, че Алекс не я иска повече? Да не си решила, в изблик на отчаяние, да пожертваш девствеността си, за да ме спасиш от нея?

— Не, разбира се — тихо промълви Ан. Знаеше, че той няма да ѝ повярва. Беше чудовищно. Изглеждаше така, сякаш е решила да го съблазни, да го оплете в мрежа от чувства, които биха го подтикнали да се ожени за нея. И то веднага щом е разбрала, че Лив ще бъде свободна. — Знаех, Алекс ми каза, но после се случиха толкова други неща...

— Какво се случи? — студено попита Ник.

— Ти не се върна дълго време. Лив също бе излязла. — Ан упорито опитваше да му обясни, макар да знаеше, че е безсмислено. — После, когато си тръгнах, вече знаеш, мислех, че си с нея. Мислех единствено за това! Съвсем бях забравила какво ми каза Алекс.

— Но после, когато разбра, че не съм с нея, а ти наистина се убеди в това, Ани, защо нищо не каза? Защо не ми съобщи?

— Не зная. — Какво би могла да му каже? Ан сведе поглед. Пръстите ѝ нервно мачкаха чаршафа. Не можеше да му каже, че го обича. Не можеше да му обясни, че е била дотолкова завладяна от усещането за собственото си нещастие, че не е била в състояние да мисли за друго. После си спомни безпомощния Алекс и детинската гордост, с която оповести новината, начинът, по който настояваше той да съобщи решението си на Ник. — О, Алекс не ми позволи. Каза, че иска сам да ти разкаже всичко.

— Алекс те е помолил... — Ник нервно закачи из стаята. После изведнъж се извърна и впери гневен поглед в нея. — За бога, откога започна да обръщаш толкова внимание на Алекс? След всичко, което се случи между нас, не мога да повярвам, че можеш да се съобразиш с някаква прищявка на Алекс! По дяволите, Ани, толкова ли е трудно да бъдеш искрена с мен?

Защото тогава не бях в състояние да разсъждавам, безмълвно изкрещя тя. Любовта към теб ме бе обсебила напълно. Това беше истината, но Ник не желаше да я чуе сега, когато Лив най-сетне бе свободна! Не можеше да му каже това. Чувстваше се като уловена в капан и съвсем отчаяна. Ако му кажеше, той щеше да я съжали и да се почувства задължен... Съжаление! Не, не можеше да приеме това! Би понесла всичко друго, но не и съжалението на Ник.

— Какво става с теб? — Ник се взираше в нея и изражението му подсказваше, че е отвратен от цялата история. — Това твой каприз ли е? Винаги ли трябва да правим онова, което ти желаеш?

— Какво искаш да кажеш?

— Прекрасно знаеш какво искам да кажа — изсъска той и отново закри нервно из стаята. — В продължение на цяла година си била марионетка в ръцете на Джоел и в момента, в който уговорката ни приключи, отново ще се върнеш при него! Междувременно, правеше същото и за мен. Господи! Не си губиш времето. И вечните обяснения колко си му задължена и... И аз не знам... Е, възникват някои неудобни въпроси, нали, Ан?

— Да — беззвучно се съгласи тя, вперила безизразен поглед в него, докато той извади хавлията си от гардероба и влезе в банята. Остана заслушана в шума от водата и внезапно почувства огромна празнота в себе си.

— Ще се върна веднага щом мога — уморено подхвърли Ник, когато излезе от банята. — Тогава ще уредим всичко.

Какво има за уреждане, отчаяно си помисли тя. Той знаеше какво е направила или поне си мислеше, че знае и каквото и да му кажеше, нямаше да ѝ повярва.

Нима би могла да го погледне в очите. Бавно стана от леглото, машинално се изкъпа и облече. Когато се върне, Ник ще иска да чуе отговорите на толкова много въпроси, а едва ли би могла да обясни... Ник щеше да изпита съжаление към нея. Не знаеше как би могла да го убеди, че изминалата нощ не го обвързва с нищо. Нито пък как да възвърне самообладанието си. Беше объркана и искаше да спечели повече време. Трябваше да си тръгне от вилата, преди той да се е върнал. Преди да го срещне, трябва да овладее чувствата си, да се скрие зад прецизно изработена маска.

Толкова по-добре. Ще тръгне веднага. Ще замине и никога вече няма да се върне. Излезе на верандата и видя Бил, застанал недалеч от вилата.

— Благодаря на бога, че си тук! — възкликна тя, а Бил хвърли цигарата си и, ухилен, се насочи към Ан.

— За нищо на света не бих пропуснал! Чух достатъчно, за да разбера, че тази сутрин са избухнали два семейни скандала. Знам всичко за разправията в къщата, но съм много любопитен да разбера какво става между теб и Ник.

— Нима не разбираш? Алекс се развежда с Лив, а това означава, че Ник ще я приеме обратно.

— Но Ник не желае тя да се върне при него. — За Бил всичко изглеждаше елементарно. — Всеки глупак може да види, че той обича теб.

— Не — равнодушно възрази Ан. — Това беше само игра. Ако наистина си повярвал, че е влюбен в мен, това само потвърждава колко добър актьор е Ник. А може би през последната седмица е бил малко объркан. Но никога не ме е обичал. Харесваше му идеята да не бъде влюбен в Лив. Затова си тръгвам.

— Не виждам никаква логика, а и старият Ник няма да бъде доволен, ако ти помогна да си тръгнеш. — Той сякаш преценяваше каква полза би могъл да извлече от ситуацията. — Но какво от това, по дяволите! Не бих могъл да откажа на жена, която се нуждае от помощта ми. Пригответи се. Ще взема колата си.

— Имаме ли време? Сигурен ли си, че той няма да се върне бързо?

— Имаме много време — увери я Бил, широко ухилен. — Няма да му е лесно да се справи с настъпилата бъркотия. Имаме часове на разположение, Ани, не се тревожи.

Мислеше да си вземе чантата, паспорта и парите, които Ник ѝ беше дал преди няколко седмици. Имаше време и реши да му остави бележка. Да му обясни всичко, което би искала да му каже сега, когато вече знаеше, че никога повече няма да го види. Отиде в кабинета, взе молив и лист и започна да пише.

„Ник, заминавам. Така е най-добре и не вини Бил, че ми помага. Бих намерила начин да си тръгна дори без него. Когато снощи се любихме, не го направих, за да те спася от Лив. Направих го, защото исках. Ти не ми повярва. Обвиняваш ме, че съм била марионетка в ръцете на Джоел, но и ти си като него. Нито за секунда не те напусна убеждението, че по-добре от мен знаеш какво искам или от какво се нуждая. Никога не ми се довери, никога не помисли, че имам собствена воля. Но аз наистина желях онова, което се случи през изминалата нощ. Бих ти казала, ако не беше така. Днес заминавам и това също е мой избор. Не искам да се чувстваш отговорен за мен. До смърт съм

уморена от загрижеността ти и чувството ти за дълг. Дори ако, след като разрешиш спора между Лив и Алекс, все още искаш да се ожениш за мен, отговорът ми ще остане непроменен. Не мога да приема брака, който ми предлагаш. Сега имаш Лив, или скоро след развода ѝ ще я имаш, но въпреки това, мисля, че си глупак. Странно е, че въпреки всичко, ти успя да ме научиш на това, на което аз не съумях да те науча. Обичам те, Николас Теър. Не бих си позволила да ти кажа това, ако няхах собствена воля.“

С облекчение остави молива. Нека Ник реши как да постъпи. Сгъна листа и го остави до настолната лампа.

Прекоси спалнята и за момент в съзнанието ѝ изплува споменът за случилото се през изминалата нощ. Обзе я непреодолим копнеж. Всичко беше свършило толкова скоро, прекалено скоро. После сви рамене и се извърна. Не трябваше да мисли за тази нощ. Бе сгрещила. Не като се бе любила с Ник, а като не се бе замислила за проблемите, до които щяха да доведат тези няколко откраднати часа.

Бил я чакаше, седнал зад кормилото на червена спортна кола.

— Дори не се сетих да те попитам къде ще ме заведеш?

— На летището. След час има самолет. Запазих ти място. — Изглежда я любопитно. — Няма ли да вземеш нещо със себе си?

— Нищо, освен парите, които Ник ми даде. Ще са ми нужни, поне на първо време, докато си намеря работа. Всичко останало е негово, затова го оставям. — Трябваше да остави всичко — дрехите, бижутата, договорът за наема, дори чековата книжка. Да приеме, че всичко е било само делови ангажимент, а тя не беше склонна да гледа на нещата по този начин. — Ще му върна парите по-късно. Можеш да му предадеш това, ако попита.

— Никога няма да спомене парите — успокои я Бил с явно задоволство. — Ще побеснее, като научи, че си заминала, но парите ще бъдат последното нещо, от което би се заинтересувал.

— Говориш така, сякаш цялата тази история ти доставя удоволствие.

— Разбира се. Не можеш да си представиш какво удоволствие е да скроя такъв номер на Ник.

— Ти си почти толкова лош, колкото и Алекс. Що за семейство е вашето! — Ан го гледаше объркано. — Никой от вас ли не се интересува от чувствата на другите?

— Позна! — възкликна той, без нотка на разкаяние. — Не сме научени на нищо друго, а да си подлагаме динени кори е един от любимите семейни спортове. Единственият проблем е, че много трудно можеш погодиш номер на стария Ник. Прекалено независим е. Алекс извади късмет. Удаде му се прекрасна възможност! Аз нямам голям успех в това отношение. Но като ти помогна да напуснеш острова, пък и живота на Ник, все пак ще съумея да го уязвя. Ако знаех, че мога да разчитам на успех, щях да действам както старецът Алекс с Лив, но имам усещането, че нищо не може да те накара да тръгнеш с мен.

— Прав си.

— Ще те оставя тук — каза той и спря колата пред ниската сграда на местното летище. — По-добре да не съм наоколо, ако Ник реши да те настигне, преди самолетът да е излетял.

— Има ли такава опасност?

— Не, разбира се! Просто съм предпазлив. Той ще се забави часове в къщата. Приятно пътуване! Жалко, че нямаше време да вземеш повече багаж. Това би ми доставило удоволствие. Все пак може би ще се видим отново. За Ню Йорк ли заминаваш?

— Не съм решила още. — Ан слезе от колата и затръшна вратата. Влезе в сградата, без да се обръща назад.

Купи си билет и седна в чакалнята. Имаше прекалено много време до излитането на самолета. Минутите се нижеха бавно, прекалено бавно.

Най-после излезе заедно с останалите пътници на покрития с чакъл път и тръгна към самолета. Изведнъж зад гърба ѝ рязко изсвириха спирачки. Ник извика името ѝ. Дочу шума на стъпките му зад себе си, погледна объркано самолета само на няколко метра от нея, и отчаяно се спусна към него.

— По дяволите, Ан! — Ник я хвана за ръката и я извърна към себе си. — Истина ли е това, което си написала тук? — Извади от джоба си писмото ѝ. — Истина ли е?

— Да. — Ан пое дълбоко дъх.

— Сигурна ли си, Ани?

— Да, по дяволите!

— Е... — Отговорът, или по-скоро категоричността ѝ, изглежда разсеяха съмненията му. Ник стоеше неподвижен, все още без да изпуска ръката ѝ. Явно се опитваше да събере мислите си. — В такъв случай — най-накрая каза той, явно възвърнал самообладанието си, — ще дойдеш с мен.

— Не! Не можеш повече да се разпореждаш с мен по този начин!

— Ан рязко измъкна ръката си. — Не, Ник!

— Тогава те моля. Ще дойдеш ли с мен?

— Защо?

— Трябва да изясним отношенията си.

— Отново се чувстваш задължен.

— Не, не е това — внимателно подбираше думите си той. — Моля те да ми дадеш възможност да ти обясня.

— Не, Ник. — Ан поклати глава. — Не са ми нужни обяснения за нещо, което зная.

— Разбирам — каза той. — Това ли е всичко?

— Да.

Двамата останаха загледани един в друг. Нижеха се минути, които ѝ се сториха векове.

— Ани, мога ли да те разубедя? Съществува ли нещо, което би могло да те накара да останеш?

— Не, Ник. — Болката, която собствените думи ѝ причиниха, беше непоносима. Извърна се, за да скрие лицето си от Ник и бавно тръгна към самолета.

— По дяволите, Ани! Обичам те!

Ан се извърна. Върху обляното ѝ със сълзи лице блестеше усмивка.

— Наистина ли? Аз... Тогава... ще остана.

— Благодаря на бога! — Ник я грабна в прегръдките си. — Имаме да си кажем толкова много неща!

— Не се опитваш отново да бъдеш благороден, нали?

— Не, мила — усмихна се той. — В момента не се опитвам да бъда благороден, повярвай ми. В момента съм егоистичен.

— Да, време е — кимна одобрително Ан. — Мислех, че никога няма да го направиш.

— Какво да направя?

— Да станеш егоистичен. Да позволиш на някой да ти помогне. Да престанеш да вършиш всичко сам.

— Това ли правя? — Ник я погледна озадачено.

— Да, мили, откакто се помниш, предполагам.

— И ти искаш да ме промениш?

— Да. Ако ми позволиш.

— Като че ли нямам друг избор. Все пак права беше, като ми написа, че имаш собствена воля.

— И възнамерявам да я използвам — обеща Ан и се изправи на пръсти, за да го целуне.

— Но някъде, където ще бъдем сами. Мисля, че е по-добре да тръгваме, мила. Преди да сме скандализирали местните жители.

— Вилата няма врати — напомни му тя.

— Зная — усмихна се Ник и я поведе към джипа. — Ще се справим някак.

Ник я отведе в малка виличка на брега на морето, сгушена сред разцъфнали храсти. В ранния следобед спалнята тънеше в сумрак, тъй като дървените капаци на прозорците бяха плътно затворени. Вътре проникваше само свежият вятър, носещ уханието на цветята. Тук, напълно изолирани от света, двамата се любиха страстно, пламенно и в същото време с невероятна нежност. Утолили своя копнеж, Ник и Ан заспаха. Когато се събудиха, се любиха отново, подвластни на магията, породила се помежду им. Преди залез Ник стана и отвори капациите. Сега двамата лежаха, окъпани в златистите слънчеви лъчи.

— Когато изразих желанието си, ти не се съгласи. Сега те моля. Ани, любов моя, ще се омъжиш ли за мен?

— Ако все още ме желаеш.

— Нима се съмняваш. Та аз не мога да живея без теб. Мисля, че се влюбих в теб в мига, в който те видях. В онази вечер у Джоел бях очарован от момичето, облечено в абсурдно старомодна сватбена рокля, което имаше изумително традиционна идея за брака. От самото начало бях раздразнен, задето държиш толкова много на Джоел и не спрях да се питам защо това ме вбесява. Най-сетне осъзнах, че никога не съм се сблъсквал с подобна всеотдайност, преданост и вяност, насочена към някой, който не я заслужава. Давах си сметка, че си

способна да обичаш безрезервно, искрено и дълбоко, но си избрала неподходящ мъж, на когото да дариш любовта си. Предполагам, още тогава съм изпитвал ревност, искал съм, нуждаел съм се от теб и твоята любов, но не съм бил готов да го призная дори пред себе си. Когато за пръв път казах, че трябва да се оженим, вече бях разбрал, че в теб съм открил жената, от която се нуждая. Трябваше да намеря начин, за да те задържа. Вече знаех какво искам, но все още не можех да го призная нито пред себе си, нито пред теб. Затова измислих това безумно делово предложение. Защото единствено в бизнеса се чувствам уверен в себе си. И дори тази сутрин все още говорех как трябва да се науча да те обичам. А всъщност аз отдавна вече те обичам. Проблемът е, че не знаех нищо за любовта. Никой не ми е говорил за това и аз дори не разбрах, че съм се влюбил. Затова продължавах да желая Лив и ми трябваше цяла вечност, докато разбере, че съм се заблуждавал и прозра истинската ѝ същност. Предполагам, ако през всички тези години се бях виждал с нея, щях рано или късно да проумея колко е повърхностно увлечението ми към нея. Но аз бях дотолкова заслепен от желанието да получа това, което не можех да имам...

— Също както аз си въобразявах, че съм влюбена в Джоел, защото той не ми даваше това, което исках. Той не се интересуваше от мен, от моите желания, а само изискваше услуги и се стремеше да извлече колкото може по-голяма полза от мен. Макар да живеях с него и да го виждах всеки ден, за мен той бе толкова недостъпен, колкото е била за теб Лив! С теб сме преследвали това, което не сме могли да имаме, вярвайки, че именно него искаме.

— И през всички тези седмици се карахме, вместо да се отдадем на чувствата, пламнали помежду ни.

— С изключение на изминалата нощ. Беше прекрасно...

— Да, беше невероятно, незабравимо... До тази сутрин, когато дойде Бил. Щом разбрах, че си знаела за намеренията на Алекс още снощи, се уплаших. Помислих, че отново жертваш себе си. Вече го бе сторила заради Джоел, когато прие безумното ми предложение. Мислех, че този път се жертваш заради мен. Аз исках твоята любов, а ти се опитваше да ме предпазиш...

— Но аз не се опитвах да те предпазя. Не можех да се боря против чувствата си. Не исках да се боря. Желая те толкова отдавна.

Имам нужда от теб, любов моя. — Тя нежно докосна устните му. — Снощи най-последно признах пред себе си, че ти си всичко за мен. И винаги ще бъдеш... Обичам те, Николас Теър!

— Така пишеш и в бележката си — сподавено промълви той, когато устните ѝ погалиха неговите.

— О, Ник, това е домът на Уини и Кит, нали? — Мъжът кимна и тя продължи: — А скоро ли ще се върнат?

— Не, любов моя. Кит дойде в къщата да ми съобщи, че те видял да заминаваш с Бил. Казах му, че ще се върна с теб. Тогава той предположи, че ще имаме нужда от спокойствие и тишина. Можем да останем тук колкото искаме.

— Значи има време да те любя?

— Разполагаш с вечността. Ако наистина имаш желание.

— О, да, бих искала да те любя до края на живота си — прошепна тя. — Ако ме желаеш.

— Желая те — дрезгаво промълви Ник и я притисна в обятията си. Силата на прегръдката му бе убедително доказателство за пламенните му чувства.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.